

Fırka-i Naciye İlim, Kùltür ve
Araştırma Derneği Yayınları
Kumluca / ANTALYA

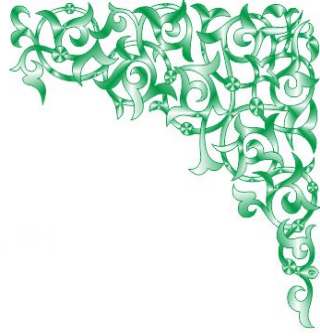
KAZA ve KADER

Muhammed Sıddık HEKİM

(Kuddise Sirruhu)

Sıirtli Hafız Efendi

Kumluçalı Alim

KAZA VE KADER

isimli eserin Tüm Yasal hakları
Fırka-i Naciye İlim, Kültür ve
Araştırma Derneği'ne aittir.

İzinsiz ve ticari amaçla
hiçbir şekilde
basılamaz, çoğaltılamaz.

KAZA VE KADER

Muhammed Sıddık HEKİM
(Kuddise Sirruhu)
Siirtli Hafız Efendi
Kumlucalı Alim

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

Değerli Kardeşlerimiz;

Bu kitap Muhterem Hocamız Muhammed Sıddık Hekim'in (Siirt'li Hoca Efendi) Fırka-i Naciye ve Hükümleri hakkında yapmış olduğu sohbetlerin Fırka-ı Naciye Cilt 1 olarak yayınladığımız kitabın hacim olarak büyük olduğundan istifadesi kolay olsun diye bölümlere ayrılarak kitapçıklar haline getirilmiştir. Faidenin tam hasıl olması için kitapçıkların tamamının okunması gerekmektedir. Bu kitapçıklar sohbetlerin yazıya aktarılmış hali olduğundan, kitaplara bölünmesi esnasında konu tam olarak bitmediğinden, aynı konu bir başka kitapta da geçmektedir. Buna yaparken meydana gelen hatalar bize ait olup; önce Muhterem Hocamızdan sonra da bütün kitapları okuyan kardeşlerimizden özür diliyoruz.

İÇİNDEKİLER

- Kaza-Kader-İrâde- Meşîyyet
Levh-i Ezeli ve Levh-i Mahfûz
Zelletül Âlim, Münafığın Kur'an ile Cedelleşmesi,
Kaderi Tekzib
Kur'an-ı Kerîm'in Te'vil ve Tefsiri
Kur'an-ı Kerim ve Hadis-i Şerif, Hadis- Şerifi İnkâr
Kuran'ın Âyet Sayısı
Kur'an-ı Kerimin Tefsiri ve Hadis-i Şerifler
Hâlisen, Muhtlisen "Lâ İlâhe İllallah " demek
Ecel – Rızk – Eser – Madca' – Saidlik ve Şakîlik
İnsanların Tabaka Tabaka Yaratılması
Her Fert Kendi Fıtratı Üzerine Doğar
Fadlı Kebir Nedir?
Allah'ın Rahmetinden Ümit Kesilmez
Şirk ve Diğer Günahlar
Kolaylaştırın Zorlaştırmayın Hadisi
Hasan Basri Hazretlerinin Hikmetli Sözleri
Amellerin Makbuliyeti Neye Bağlıdır?
Dinde İhlâslı Olmak
Kişide Bulunması Gereken Dört Önemli Haslet
Müslümanda Bulunması Gereken Dört Haslet
En Makbul Dua Hangisidir?
En Makbul İnfak Yolu Nedir?

MUHAMMED SİDDİK HEKİM (Kuddise Sirruhu)

1921 yılında Siirt ili Şeyh Halef mahallesinde dünyaya geldi. 6 yaşında iken âmâ bir hafızdan dinleyerek, eline hiç Kur'an-ı Kerim almadan hafız oldu. Şeyh Muhammed-el Hazin'in evladı Alâaddin AYDIN'ın sohbetlerini dinleyip duasını alarak, memleketinden ayrılıp, 1947 yılında Korkuteli ilçesine geldi. Ezher Üniversitesi mezunu meşhur Hafız Yoylu Müftü'nün ısrarı üzerine bir yıl Korkuteli'nde kalarak hatimle namaz kıldırdı. Kendisine bugüne kadar önüne kimseyi geçirmedığı sorulduğunda "Bugüne kadar kendi ayarımda okuyana rastlamadım. Bu kişiye Allah öyle bir kabiliyet vermiş ki ben onun yanında hiç kaldım." demiştir. Muhammed Sıddık Hekim, Hafız Yoylu Müftü'nün tüm ısrarlarına rağmen 1948 yılında Kumluca'ya gelmiştir.

Kumluca henüz nahiyedir, çok fakirdir. Hafız olunca kendisini Eski Cami'ye imam ederler. Hafızdır, fakat Arapça ve Türkçe dahil okuma yazması yoktur. Hutbeye çıkmadan önce bir kitabı okutur, anında ezberler ve harfiyen hutbede tekrarlarıdır. Bunun bu şekilde devam edemeyeceğini görünce, kendi kendine okuma yazmayı öğrenmeye karar verir. Arapça ve Türkçe'yi bir gece çalışarak hem okuyup hem de yazacak hale gelir.

Elmalı Kütüphanesi'nden ve İstanbul'dan getirttiği Tefsir, Hadis, Fıkıh, Akaid, Usül, Tarih kitaplarını bir defa okuyarak hıfzeder. Daha sonra Hacca gittiğinde, orada bulduğu orijinal eserleri getirip okur. Kütüphanesini yüzlerce cilt kaynak eserle zenginleştirir. Bütün bu eserleri bir defa okur ve hafızasına alır.

Kendisi "Ben hiçbir okulda veya Medresede okumadım, ümmiyim. Bugüne kadar Tefsir, Hadis, Akaid, Fıkıh, Usül, İslam Tarihi ile ilgili konularda hiçbir hocaya, hiçbir hususu sormadım, ihtiyaç da duymadım. Bu tamamen Allah'ın bir lütfu ve inayetidir. Elimdeki kaynaklar o kadar çok ki, çoğu alimler bunların adlarını bile bilmezler." der.

Kumluca'da 12 yıl kadrolu imamlık yaptı ve hiçbir ücret almadı. 1960 yılında Antalya'ya gider, orada sohbet ve irşada başlar. Yıllarca Ramazan ayında hatimle namaz kıldırır. Kadir Gecesi gelince o gece teravih namazında Kur'an-ı Kerim'i baştan sona okuyarak hatim eder. Bu hatime ait 7 saat süren teravih namazı kasetleri mevcuttur, fatihlik eden hafızların çoğu hayattadır. İslam tarihinde cemaatle sesli olarak teravih namazında bir gecede Kur'an-ı Kerim'i baştan sona hatmetmek kendisine nasip olmuştur. Bu bir nadirattır. Allah'ın lütfu inayeti Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in himmet ve bereketidir.

Antalya Yivli Minare Camisi'ndeki sohbetlerine devrin Diyanet İşleri Başkanları, Müftüleri, Müfettişleri gelmiş, kendilerinden fikir alış verişi yapmışlardır. Hac döneminde hacla ilgili içinden çıkılamayan konularda kendisine danışmışlardır. Mesned ve senetsiz asla hüküm vermemiştir.

Hiçbir zaman ilmini insanlardan esirgememiş, ilmini bir yem olarak kullanıp, dünyalığa alet etmemiştir. Onlarca, yüzlerce talebe yetiştirmiş. Talebe okutuyoruz verin edin diye bir şey söylememiş. Zaten imamlığı döneminde de hiç maaş dahi almamış. Ömrü boyunca vermiş ve almamıştır. Zaten Saadatslar da böyle yapmışlardır. Hz. Ebubekir Sıddık (Radiyallahu anh) piridir. Hz. Şeyh Alaaddin AYDIN zamanın Ğavsıdır, elbette onun her hususta vekil tayin ettiği Akdemül Hulefası Muhammed Sıddık HEKİM (Kuddise Sirruhu) öyle olacaktır. Hiç almamış hep vermişlerdir.

Mübarek hep buyururdu: "Büyük zatlar, vefatına yakın halk nazarından tamamen unutulur, kimse onu hatırlamaz olur. Varlığı ve yokluğu belli olmaz hale gelir." Hayatında bunu böylece ispat etmiştir.

O bir gönül sultanı, Kumluca sevdalısıydı. Bütün emeli Kumluca'nın il olmasıydı, "Kumluca'yı il olarak inşaallah görürüz" derdi.

Kendisini ziyarete giden yetkililere de dua eder, "Kumluca'ya koyduğunuz her bir taşı bana yapılan bir

hizmet kabul ederim.” derdi. Gel gör ki kendisini Kumlucalı Alim yazın diye bizlere anlatırken, Kumlucalıların bundan bihaber olması eserlerinden bile bihaber olmalarına ne demeli? Allah O yüce zatın hürmetine bizleri bağışlasın. Onun himmet, hayrat ve bereketini belde-mizden, ülkemizden esirgemesin. AMİN.

Alim ölünce alem ölür. Biz bunu Mübarek Hocamızı kaybedince anladık.
(İrtihali 04.05.2009)

Yayınladığımız bu eserler yıllarca yapılan çalışmaların ürünü olup, amacı itikadî bozukluklardan ve fitnelerden bunalan 21. asrın insanına her konuda ışık tutmak, Fırka-i Naciye'nin hükümlerini anlatarak dünya ve ahiret saadetine ulaştırmaktır. Bu eserlerin yazılmasına sebep olan asıl faktör; “İTİKADLARIN BOZULDUĞU, FİTNELERİN ÇOĞALDIĞI, ALİMLERİN AZALDIĞI BİR DEVREDE, İTİKAD BOZUKLUĞU KARŞISINDA SUSAN İLİM SAHİBİNİN ÜZERİNE ALLAH'IN, RASULULLAH'IN, MELEKLERİN VE BÜTÜN İNSANLARIN LÂNETİ OLSUN.” Hadis-i şerifidir.

Sebeup bizden tevfiq Allah'tandır.

Hacı Salih Gürkan Camii
İmam Hatibi
Süleyman ÇELİKKAYA

Ayrıntılı Bilgi ve İrtibat İçin:

www.muhammedsiddikhekim.com
bqseyyidoğlu@gmail.com

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين و به نستعين ❀ الحمد لله الذى اطلع فى
سماء الأزل شمس انوار معارف النبوة الحمديّة ❀ وأشرق من افق
اسرار رسالة مظاهر تجلّى صفات الأحمديّة ❀ احمده على ان
وضع اساسى نبوته على سوابق أزليته ❀ ورفع دعائم رسالته على
لواحق أبديته ❀ واشهد ان لا اله الا الله وحده لا شريك له الفرد
المفرد فى فردانيته بالعظمة والجلال ❀ الواحد المتوحد فى وحدانيته
ياستحقاق الكمال والجمال ❀ واشهد ان محمداً عبده و رسوله
الذى قيل فى حقه فانت رسول الله اعظم كائن ❀ وانت لكل
الخلق بالحق مرسل ❀ عليك مدار الحق اذ انت قطبه ❀ وانت
منار الحق تعلو و تعدل ❀ فؤادك بيت الله دار علومه ❀ وباب
عليه منه للحق يدخل بنا بيع علم الله منه تفجرت ❀ ففى كل
حى منه لله منهلٌ محالاً يحول القلب عنك ❀ وإننى وحقك لا أسألُ
ولا اتحول عليك صلوات الله منه تواصلت صلواتاً اتصلاً عنك
لاتنفصل صلوات الله وسلم عليك يا سيدنا يارسول الله

KAZA VE KADER, İRADE VE MEŞİYYET

اعوذ بالله من الشيطان الرجيم بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي هدانا لهذا وما كنا لنهتدى لولا ان هدانا الله
اللهم وفقنا لما فيه الخير والرضا وصلى الله وسلم على سيدنا محمد
وعلى اله وصحبه اجمعين

Aziz Kardeşlerim;

Kaza ve kader ile alâkalı yazılan birçok kitap okumuşsunuzdur. Aynı zamanda bu hususta yapılan birçok konuşmaları da, sohbetleri de dinlemiştinizdir.

Biz de -gâyet kısa olarak- biraz olsun bu konu üzerinde durmak ve bu mevzudaki Âyet ve Hadisleri dilimizin döndüğü kadarıyla sizlere anlatmak ve nakletmek istiyoruz. Zira kaza ve kader, imânın esaslarından olup bir mü'min için doğru bilinmesi ve inanılması zaruri ve çok önemli bir husustur. Bu hususun önemine binâen, akıllardaki istifhamları gidermek için tekrar bu konuyu ele aldık. İnşaaallah faydadan hâli olmaz.

Kardeşlerim;

Kaza ve kader, noksan sıfatlardan münezze Allahü Zülcelâl'in bir projesidir. Allahü Zül-

celâl'in bu projesi gâyet müsbet olup vermiş olduğu hüküm ve karar kesindir. Allahü Zülcelâl'in bu projesi -Hâşâ- bir mühendisin, bir mimarın projesi gibi değil, Allahü Teâlâ'nın projesinde unutulmuş, hatıra gelmeyen veya yanlış yapılan bir hal kesinlikle söz konusu değildir. Böylesine noksanlıklardan Cenab-ı Hak münezzehtir.

İşte, Ervâh Âleminin başlangıcında ve birinci "Elestü Birabbiküm" hitabından sonra bazı ervah, Envâr-ı İlâhiyyeyi benimsemiş, bundan haz duymuş, aşk ve şevkle kabul etmişler; bazı ruhlar da inkârcı durumuna gelmiş ve zulmete düşmüşlerdir.

Dolayısıyla Allahü Zülcelâl bu kararları aldıktan sonra,

فرغ ربكم من خمسة

beş nesneyi karara bağlamıştır. Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem'in de buyurduğu gibi: "Kalemin mürekkebi kurumuştur. Allahü Zülcelâl'in karar ve hükümleri ne ise artık değişmesi mümkün değildir." Öyle ki; kişinin eceli, rızkı, kişinin eseri,-yani bu dünyaya gelip arkasında ne gibi eserler bırakacağı, yararlı ve zararlı olanları- oturacağı, madca'ı (yaşayacağı, öleceği yeri) bile karara bağlanmıştır. Bir de saidliğine veya şakiliğine hüküm ve karar verilmiştir.

Hülâsa, bunları okudunuz ve dinlediniz. Dolayısıyla Hz. Âdem (a.s.) 'den bu yana ana rahmine düşüp dünyaya gelen ve yaşayan ve şu anda bizim de yaşamakta olduğumuz bu dünyada bazılarının dediği gibi: "Ben işi kadere bırakmadım, bırakmam, bu da kader midir, böyle kader mi olur?" gibi çok tehlikeli lâflar duyuyoruz. Allah bizleri korusun. Hâşâ, Allahü Zülcelâl'in kader ve kazası karşısında böylesine cahilce kelimeleri sarf edenlerden, sanki kaza ve kaderin dışında yaşıyormuş gibi bir halde olanlardan Rabbimiz bizleri korusun. Şuûrlu, bilinçli, anlayışlı, Rabbimize karşı teslimiyet ve Rabbimizin kaza ve kaderine karşı hoş görülû kullarından eylesin bizleri. Âmin.

Aziz Kardeşlerim;

Mevzuyu fazla uzatıp aklınızı karıştırmadan -bu dünyadaki yaşantımız ile ilgili olanı- nasıl inanmamız gerektiğini sizlere hatırlatmak bizler için bir vazifedir. Allahü Zülcelâl cümlemizi Alel-Hak ne ise buna muvaffak ve müyesser eylesin. Âmin.

Kardeşlerim;

Kaza ve kader, irâde ve meşiyet, bu dördünün dışında kat'an hiçbir şey yapılmaz. Kaza ve kader, irâde ve meşiyetin dışında hiçbir zerre yaşayamaz. En küçük bir zerreden en büyük şeylerin

tamamının varlığı, hareketi, yaşayışı bu dördünün dahilindedir. Allahü Zülcelâl'in kaza dediği bir hüküm, kaderi dediğimiz takdir yönü, irâde dediğimiz dilediğini yapma ve meşiyet dediğimiz inşâ' yönüdür, yürütme şekli, şekil ve tarzıdır. Bu dördünün dışında hiçbir şey olmaz. Onun için bu hususlar ile alâkalı bazı âyet ve hadisleri sizlere serdetmeğe gayret edeceğiz. Bu meyanda okumak ve fehmetmek için Allahü Zülcelâl kolaylık versin, iz'an versin. Alel Hak ne ise buna muvaffak eylesin. Âmin.

Bu dünyaya geldiğimizde başıboş olmadığımızı, Allahü Zülcelâl'in tasarrufu altında olduğumuzu ve bu dünyada da bizlere bir irâde-i cüziyye verdiğini unutmayalım. Bu irâde-i cüziyye ile de bir seçenek -yapabilme gücü- bir seçme hakkımız, yetkimiz vardır. Bilindiği gibi seçenek olmadan, iyiyi veya kötüyü seçme hakkımız olmadan, hiçbir şey yapamayız. Yani oturduğumuz yerde iradesiz, kararsız olarak gidip geliyoruz diye bir şey olamaz. Akıl sahibi olan böyle bir şey düşünmez. Mutlaka kendimiz düşünerek, hayır veya şer yönünü seçerek, kararımızı vererek harekete geçeriz. Eğer niyetimiz hayır yönünde ise Allahü Zülcelâl'in rızasına uygun bir yön ise, melekler bizi aralarına alırlar ve götürürler. Eğer hayır değil de niyetimiz şer yönünde ise, Rabbimizin (c.c.) razı olmadığı bir yön-

de ise, işte o zaman melekler yardımcı olmazlar. Allahü Zülcelâl'in emrine muhalif olan yerlerde melekler yardımcı olmazlar. Allahü Zülcelâl'in rızasının olmadığı yollara gitmeğe karar verdiğimizde, o zaman da şeytanlar bizi aralarına alır ve götürürler. Bunu herkes çok iyi biliyor ki, kararsız olarak bir adım dahi atmıyoruz. Onun için ne yapılacaksa yapılsın hiçbir şey kendi irâde-i cûziyyemiz ve seçeneğimiz olmadan yapılamaz ve bunun inkârı kabil değildir. Bazılarının dediği: "Böyle kader mi olur? Bu benim kaderim değildir." gibi sözler hakikate aykırıdır. Bazılarının da nahoş bir halde: "Bu benim kaderimdir, ben ne yapayım?" demesi ise; evet, bu senin kaderindir, ama -hâşâ- Allahü Zülcelâl senin irâdeni, seçeceğini kendin tayin etmeden yazmaz. Allahü Zülcelâl seni kendiliğinden kadere sürüklüyor değil, hâşâ...

Onun için Cenab-ı Hak Habibine dahi:

فَإِذَا عَزَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ

(Ali İmran / 159)

"Bir şeye azmedersen Allahü Zülcelâl'den güç iste, tevekkel alellah ol." Tabii ki gücü ne zaman isteyeceksin? Elbette ki Allahü Zülcelâl yolunda olduğunda isteyeceksin. Yapacağın iş Allahü Zülcelâl'in rızasına uygun olduğunda isteyeceksin. Allahü Zülcelâl'in yolunda değilsen, irâdeni şeytanın yo-

lunda kullanıyorsan, Allahü Zülcelâl'den böyle bir şey istemek -hâşâ- küfürdür. Çünkü Allahü Zülcelâl buna yardımcı olmaz ki...

Her ne olursa olsun -hayır veya şer, yarar veya zarar- her şey, ama her şey Allahü Zülcelâl'in kaza ve kaderi, irâde ve meşietini dahilinde yapılır. Ancak irâdeni, Allahü Zülcelâl'in razı olacağı yönlerde ve yollarda kullanacak olursan, yapacağın iş Allahü Zülcelâl'in emirlerine uygun ise Allahü Zülcelâl hem senden razı olur, hem de inâyeti yetişir, sana yardımcı olur. Fakat Allahü Zülcelâl'in emri dışında, rızasına muhalif olarak yapılan, şeytana uygun hallerde yapılan işlerde Allahü Zülcelâl razı olmaz. Bu yollarda irâdeni kullanıp yaptığın işe rıza göstermez; ama engellemez de. Allahü Zülcelâl ne sana cebri olarak bir şey yaptırır, ne de yapmak istediğin bir şeyi cebren engeller. Hâşâ, böyle bir şey yoktur.

Onun için insan iradesinde gâyet serbesttir. Irâdeni hangi yönde kullanırsan Allahü Zülcelâl de o yönde karara bağlar. Eğer, Allahü Zülcelâl'in rızasına uygun bir işlem yapıyorsan, Allahü Zülcelâl razı olur ve inâyeti de yetişir. Eğer yaptığın iş Allahü Zülcelâl'in rızasına ters geliyor ve gazabına uygunsa o zaman bu şeytan işidir. Dolayısıyla Allahü Zülcelâl bu işten hem razı değildir, hem de

yardımcı da olmaz. Yardımcı olmayınca da hüzle-
na düşürür, inâyetin zıddı hizlândır. Hizlân demek,
başı boş bırakılmak demektir. O zaman şeytan ve
nefis galib gelir.

Hülâsa, ne yaparsak yapalım, ne işlersek
işleyelim bu dört nesnenin dışında değildir. Bu hu-
sustaki bazı âyet ve hadisleri serdetmek yerinde
olur.

LEVH-İ EZELİ VE LEVH-İ MAHFÛZ

الحديث الشريف: عن ابن عباس رضاللة عنهما عن
رسول الله صلاله تعالى عليه وسلم قال ان اول شىء
خلقه الله القلم وامره ان يكتب كل شىء

(رواه البزار . ورجاله ثقة)

Abdullah ibni Abbas (r.a.)'tan mervî'dir; Cenâb-ı
Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem şöyle bu-
yurmuştur: Allahü Zülcelâl ilk olarak arştan sonra
kalemi yaratmıştır ve kaleme de “her şeyi yaz” diye
emretmiştir. Rabbimiz ne buyuracaksa, sadece yaz
diye emretmiştir. Hadis sağlıklıdır. Sikâdır.

حديث آخر: وعن ابن عباس رضاللة عنهما عن
رسول الله صلى الله تعالى عليه وسلم : قَالَ لَمَّا خَلَقَ

اللَّهُ الْقَلَمَ قَالَ لَهُ أَكْتُبْ فَجَرَى بِمَا هُوَ كَائِنٌ إِلَى قِيَامِ

السَّاعَةِ

(رواه الطبرانی ورجاله ثقة)

Abdullah ibni Abbas (r.a.)'tan mervî başka bir hadiste Rasûlüllah(Sallallahu Aleyhi Vesellem) şöyle buyuruyor: Allahü Zülcelâl kalemi yarattığında "Kiyâmete kadar ne olacaksa bunları yaz." demiştir. Bu hadisten sonra Abdullah ibni Abbas (r.a.)'tan ardi ardına üç âyeti sormuşlar ve o da bu âyetlerle alâkalı hükümleri belirtmiştir:

مَا أَصَابَ مِنْ مُصِيبَةٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي أَنْفُسِكُمْ
إِلَّا فِي كِتَابٍ مِنْ قَبْلِ أَنْ نَبْرَأَهَا إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ

يَسِيرٌ

(Hadid/22)

إِنَّا كُنَّا نَسْتَنْسِخُ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ

(Câsiye/29)

إِنَّا كُلَّ شَيْءٍ خَلَقْنَاهُ بِقَدَرٍ

(Kamer/49)

Bu âyetlerle alâkalı sorulara Abdullah ibni Abbas (r.a.) cevap veriyor. Birinci âyetle alâkalı şöyle buyuruyor:

ان الله جل ذكره خلق العرش فاستوى عليه ثم خلق
القلم فامرہ ان یجری بإذنه و عظم القلم ما بین
السماء والأرض فقال القلم بما یاربی أجری قال لما انا
خالق وكائن فی خلقی من قطر اونیات او نفس او اثر
یعنی به العمل اورزق او أجل فجرى القلم بما هو كائن
الی یوم القيامة فاثبتہ الله فی كتاب مكنون عنده تحت

العرشی

Hadis meâli:

Zikri celil olan Allahü Zülcelâl arşı yarattıktan sonra kalemi de yarattı. Ve işlem yapması için kaleme emretti. Ne emrediyorsa, izni ile onu yazması için emretti. Ve kalem yer ve gök arasını kaplayacak kadar büyüktür. Kalem, Ya Rabbi ne yazayım? diye soruyor. Allahü Zülcelâl kaleme tüm mahlûkatı ve mahlûkat üzerinde cari' kaderleri ve hâdiseleri hatta yağmur katrelerini, nebatatın tanelerini, kişi ve eserlerini -yâni âmeli nedir, nerede olacak- rızkını da ve ecelini de, kıyâmete kadar olacakları yazmasını emir buyurdu ve kalem de emri yerine getirdi. Allahü Zülcelâl kendi nezdinde olan kitab-ı meknun'da yani levh-i ezeli'de bunu isbat etti. Levh-i ezeli ki; bu levh-i mahfuz değil,

levh-i ezeli'dir. Levh-i ezeli Allahü Zülcelâl'e malûm, başka herkese meçhuldür. Zira levh-i mahfuz'a intikal edenlerden meleklerin haberi olduğu gibi Evliyaullah'ın da bundan haberi vardır.

کتاب مکنون عنده تحت العرشى

Allahü Zülcelâl indinde mahfuz olup Arşın altındadır.

İkinci âyete gelince, şöyle buyurmuş:

إِنَّا كُنَّا نَسْتَنْسِخُ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ

(Câsiye/29)

Biz, bu dünyada işlemiş olduğunuz şeylerin tamamını, yararlı veya zararlı, iyi veya kötü hiç eksiksiz olarak yazdırmışızdır. Bu dünyada işlemiş olduğunuz âmellerin tamamı yazılmış, kayda geçirilmiş; nüsha haline getirilmiştir. Zira biliyorsunuz ki hafaza melekleri vardır. Sabah ve akşam nöbetleşerek birbirlerine aktarmaktadırlar.

Zira Allahü Zülcelâl şöyle buyuruyor:

إِذْ يَتَلَقَّى الْمُتَلَقِّيَانِ عَنِ الْيَمِينِ وَعَنِ الشِّمَالِ قَعِيدٌ

مَا يَلْفِظُ مِنْ قَوْلٍ إِلَّا لَدَيْهِ رَقِيبٌ عَتِيدٌ

(Kaf/17-18)

Yani; sağımızda ve solumuzda olan hafaza melekleri bizi hiçbir zaman boş bırakmazlar. Neler telâf-

fuz ederse edelim, bunları eksiksiz olarak yazarlar. Her sabah ve akşam bu yazdıklarını birbirlerine aktarırlar.

İşte bundan dolayı Abdullah ibni Abbas (r.a.) der ki:

Allahü Zülcelâl'in hafaza melekleri vardır. Bu melekler, kulların yapmış oldukları âmeleri sabah ve akşam yazar, nüsha haline getirirler. Yazdıkları bu âmeleri, haftada iki gün, pazartesi ve perşembe günleri arasında birikmiş olan âmeleri levh-i mahfuz'a arz edilir. Ramazan ayının Kadir gecesinde levh-i ezeli'den levh-i mahfuz'a intikal etmiş olan bir yıllık âmeleri ile bu meleklerin nüshaları karşılaştırılır. - Bir noksanlık veya bir fazlalık var mı diye- Cenab-ı Hakkın kulları yaratmadan evvel onlar üzerinde ezelde yazdığı ile meleklerin yazdıkları arasında zerre kadar bir değişiklik olmadığı, ne bir harf fazla veya eksik, aynen birbirine uyduğu ve harfiyen işlenmiş olduğu görülür.

Ferman verildikten sonra iyiye veya kötüye itirazımız olamaz; çünkü işlemişiz. İşte işlemiş olduğumuz âmeler hafaza melekleri tarafından levh-i mahfuz'a çıkarılır. Âmelerin toplandığı divandaki melekler bu amelleri karşılaştırır ve hiçbir değişiklik olmadığı görülür.

Üçüncü âyette ise:

إِنَّا كُلَّ شَيْءٍ خَلَقْنَاهُ بِقَدَرٍ

(Kamer/49)

Biz Azimüşşan her şeyi ezelde yazılmış ve takdir edilmiş olarak yarattık. Her şeyin yaratılışı mutlaka kaderdir. Allahü Zülcelâl'in hükmü ve kaderine bağlıdır. Bunun dışında hiçbir şey yaratılmamıştır.

وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ وَمَا تَعْمَلُونَ

(Saffat/96)

Sizi de âmelinizi de yaratan Allahü Zülcelâl'dir. Allahü Zülcelâl'in yaratmadığı bir şeyi siz yaratabilir misiniz? Hâşâ! Hayrı da şerri de yaratan Allahü Zülcelâl'dir. Hayrı Allahü Zülcelâl yaratıyor da, şerri sen mi yaratıyorsun? Böyle bir şey olamaz. Eğer, şerri sen yaratmış olsan, sen de ilâh olurdun. Hâşâ, böyle bir şey olmaz.

Bilindiği gibi Cenab-ı Hak, bu ervâh âlemini yarattığında ervâhın bir bölümü "Elestü Birabbiküm"ü çok candan, hiçbir durgunluk olmadan, candan aşkla şevkle söylemiş ve kabul etmiştir. Hiçbir itiraz durumları olmamıştır. Onların aşk ve şevklerine göre ruhları, ruhaniyetleri nurlanmıştır. O nurdan faydalanmışlardır. Diğer ruhlar ise inkâra başlamışlardır. Zulmet içinde kalmış ve inkâr etmişlerdir. Allahü Zülcelâl'e karşı gelmişlerdir. Dolayısıyla

bu gibi ruhların eşit olması mümkün müdür? Yani; Rasüller, nebiler, şehitler ve benzerleri Allahü Zülcelâl'in rızasını celb etmek için çalışmışlar ve Rab-bimiz de kerem ve ihsanıyla bunlara cenneti vermiştir. Buna karşılık Fir'avun, Nemrud ve benzerleri de cennete girsin mi? Bu olur mu? Elbette ki olmaz. Aynı zamanda yaptıkları mezâlimlikler kendilerine cehennemi müstehak kılmıştır. Allahü Zülcelâl'in kendi üzerlerindeki bütün nîmetlerine karşı nankörlük yapmışlar. Allahü Zülcelâl'e uygun olmayan sıfatları ona yakıştırmışlardır. Hâşâ, "Allahü Teâlâ üçtür, oğlu da karısı da var" demişlerdir. Allahü Zülcelâl, kemâl sıfatıyla muttasıftır. Tenzih ederiz.

Allahü Zülcelâl'in nîmetlerini hiçbir şekilde tanımayan ve ömürlerini kendi varlık ve enaniyetleri ile geçiren bu misilli kimseler, nasıl diğerleri ile eşit olabilir? Böyle şey olmaz.

Aynı zamanda dünyada dahi hepimiz eşit değiliz. Aynı değiliz ve her bakımdan farklıyız. Parmak izlerimiz dahi birbirine benzemiyor. İşte bu Allahü Zülcelâl'in kudret ve azametinin bir harikalıdır. Ferâsetimiz, aklımız, akidemiz, mantığımız farklıdır, aynı değil. Herkesin kendi ferâset, akıl ve ilmine göre sorumluluk yüklemiştir.

Aklî dengesi yerinde değilse, zaten onu sorumlu tutmuyor. Sorumlu tutması için mutlaka aklî dengesinin yerinde olması lâzımdır. Allahü Zülcelâl bir sabîyi veya bir mecnunu sorumlu tutmuyor.

وَمَا رَبُّكَ بِظَلَّامٍ لِّلْعَبِيدِ

(Fussilet / 46)

“Ben kullarıma asla zulmetmem.” buyuruyor.

Hadis-i Kudside de:

إِنِّي حَرَمْتُ الظُّلْمَ عَلَى نَفْسِي وَجَعَلْتُ بَيْنَكُمْ حَرَامًا

فَلَا تَظْلَمُونَ

Allahü Zülcelâl, “Ben zulmü kendi nefsim haram kıldım. Kendi aranızda da zulmü haram kıldım. Asla zulme teşebbüs etmeyin. Çünkü zulüm zulü-mattır, karanlıktır.” buyuruyor.

Aziz kardeşlerim;

Bu hususta Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem'e sorulan sorular da çoktur. Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem)'in buyurduğu hadisler de çoktur. Bunlardan bir tanesi: Ya Rasulallah İşlemiş olduğumuz şeyler yeni mi yapılıyor, icâd oluyor? Yoksa doğrudan doğruya tahakkuk mu etmiştir? Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem): Evet, ta-

hakkuk etmiştir. Zira kalemin mürekkebi kurumuştur. Ve kaderi de tamamen bağlamıştır, buyuruyor.

Ashâb: Ya Rasulallah: O halde Allahü Zülcelâl'e tevekkül olalım. Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem): Hayır, öyle değil.

کلکم میسر لما خلق له

Hepiniz neye yaratıldı iseniz ona müyesser olursunuz. O size kolay gelir. Ona koşar, ona âmel eder, ona heves edersiniz, buyurmuştur.

Ashâb: Ya Rasulallah sallallahü aleyhi ve sellem, o zaman şu halde bize düşen vazife cehdü cühûd'dur. Mâdemki Rabbimiz cehdü cühûdumuza göre verecek, o zaman biz de kendi cühûdumuzu ortaya koyacağız, dediler.

İşte bundan anlaşılan, Allahü Zülcelâl'in rızasına ve Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem'in ümmetliğine cehd etmemiz gerekiyor.

Yoksa -hâşâ- Rauf ve Şefuk olan Allahü Zülcelâl kullarına zulmetmez. Yeter ki biz irâdemizi iyi yönde kullanalım. Rabbül 'Âlemin bunun zerresini dahi zayi etmez. Hâşâ.

Aziz Kardeşlerim;

Kaza ve kader önce de belirttiğimiz gibi ilâhî bir projedir. Bu ilâhî projeye inanmak ve bağlanmak durumundayız. Allahü Zülcelâlin kesinlikle

zulmü olmadığı gibi şefkat ve merhâmeti de çoktur ve her şey de mutlaka yaratılışına bağlıdır. Yaratılmadan herhangi bir şey olmaz. Bazıları da bu yaratma sözünü çok kullanırlar: "Yaratıp icâd ettim", "Filanca şunu şöyle yarattı" derler. Halik ve Mûcid ancak ve ancak Cenab-ı Hak'tır. Maddeleri, zerrelere yaratan Cenab-ı Hak'tır. İnsanlar ise bunları denkleştirip bir araya getirmiş, bu maddeler ile bir işlem yapabilmişlerdir. Burada icad eden, yaratan, o nesnenin zerrelere yaratan Allahü Zülcelâl'dir, kul değildir. Cenab-ı Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyuruyor:

خلق الله كل صانع وصنعته

(Kenzilummal 1/263)

"Bütün sanatkârları ve onların sanatlarını da yaratan Allahü Zülcelâl'dir. Mûcid, herşeyi yoktan var eden Allah Teâlâdır. İnsan değildir." Kardeşlerimiz, Cenab-ı Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) kadere imân hususunda şöyle buyuruyor:

عن ابدالرداء عن النبي صلوات الله عليه وسلم: قال

لكل شئ حقيقة وما بلغ عبد حقيقة الايمان حتى

يعلم ان ما اصابه لم يكن ليخطئه وما اخطئه لم يكن

ليصيبه

(رواه احمد و الطبرانی و رجاله ثقة)

Hadis Meâli:

"Bilin ki, her şeyin bir hakikati vardır. İmânın hakikati de kadere imân etmektir. Öyle ki bütün kâinat bir araya gelse, sana isabet edecek bir nesneyi hangi yönden, hangi nev'iden olursa olsun - yarar veya zarar- saptıramazlar. Sana gelecek olan bir şeyi başka kimseye yöneltemezler. Şâyet sana gelmeyecekse, kainat bir araya gelse o nesneyi sana yöneltemezler. Bu, Allahü Zülcelâl'in kaza ve kaderi dahilindedir. Allahü Zülcelâl'in, kaza ve kader, irâde ve meşietine bağlıdır. Bunların dışında bir kimse kalamaz. Kimse kimsenin kaderini değiştiremez ve oynayamaz. Çünkü halk arasında: "Falan kişi benim kaderimle oynadı. Şu işime sebep oldu da olmadı." diye sözler sarf ediyorlar. Hâşâ, öyle bir şey olmaz. Bir beşerin, başkasının kaderiyle oynamaya yetkisi yoktur. Zira kadere karşı oyunbazlık olunamaz. Bir kimsenin kaderi neyse o olur ve olan da onun kaderidir. Bütün bunların en bâriz delili yukarıdaki Hadis-i Şerif'tir. Bu hakikate inanmamız şarttır. İmanımızın hakikatının ispatı bu minvâl üzeredir. Kadere bağlı olmamız şarttır. Allahü Zülcelâl bize ne yazdıysa başımıza o gelir. Allahü Zülcelâl'in bize nasip etmediği bir şeyi ise onu getirmeye de kimsenin gücü yetmez. Hâşâ, Allahü

Zülcelâl'in ortağı, şebihî, nazırî yoktur. Onun kudretini durduracak bir güç yoktur. Hâşâ. Hatta başka bir Hadis'te şöyle buyuruluyor:

لو كان شيء يسبق القدر لسبقته العين

"Nazar (göz değmesi) o kadar haktır, o kadar tesirlidir ki, eğer bir nesne, kaderi önlemek için kaderin önüne geçecek olsa idi, nazar kaderin önüne geçerdi. Ama mümkün mü? Allahü Zülcelâl'in kaderi karşısında hiçbir nesne engel olamaz. Bu gibi şeyler Allahü Zülcelâl 'in kaderinin yakınına bile varmaz. Çünkü bu, Allahü Zülcelâl'e ait bir meseledir. Allahü Zülcelâl 'in dediği değil de aksi oluyorsa ve Allahü Zülcelâl 'in iradesi dışında bir işlem yapılıyorsa, hâşâ, bu Allahü Zülcelâl için bir zaafiyettir. Böyle bir şey Uluhiyyete yakışmaz. Zirâ Cenâb-ı Hakk'ın kaderi mutlakdır, zaâfiyetten ve noksan sıfatlardan münezzehtir. Dilediğini yapar, hiçbir şeye ihtiyâcı yoktur. İşte imânın hakikâtine, kaza ve kadere böylece inanmak imânın şartlarından sayılır. Zaten imânın şartlarından:

ان تؤمن بالقدر خيره وشره من الله تعالى

İşlediğiniz şeylerin tamamı -hayır olsun, şer olsun- Allahü Zülcelâl'den olduğuna inanmak, Kaderullah olduğuna imân etmek şarttır. Bir başka Hadis-i

Şerif'te Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem şöyle buyuruyor: (Abdullah ibni Abbas'dan mervî')

قال رسول الله صلعم : الامور كلها خيرها وشرها
من الله وقال القدر نظام التوحيد فمن وحد الله
وآمن بالقدر فقد استمسك بالعروة الوثقى لانفصام

لها

Tüm umurat (emirler) -hayır olsun, şer olsun- Allahü Zülcelâl'dendir. Yâni kadere inanmak da tevhidin nizâmıdır. Kim ki Allahü Zülcelâl'in vahdaniyetini ikrâr ederse ve kabüllenirse ve kadere de imân ederse, işte o zaman Allahü Zülcelâl 'in sağlam, kopmak bilmeyen zincirinin kopmayan halkasına sımsıkı yapışmış demektir. Ubbâdete ismindeki sahabi sekerat halinde iken oğlu Abdurrahman kendisinden bir vasiyet istiyor ve bana bir tavsiyesinin olup olmadığını sordum, diyor. Bana, beni şöyle oturt, dedi. Kendisini oturttum, şöyle buyurdu:

يا بنى إتقالله, ولا تتقالله حتى تؤمن بالله ولن تؤمن
بالله حتى تؤمن بالقدر خيره وشره وانما اصابك لم
يكن ليخطئك وان ما اخطئك لم يكن ليصيبك.

سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول القدر

على هذا من مات على غيره دخل النار

Başka bir rivâyete göre şöyle buyuruyor:

لن يطعم طعام الايمان وانك لن تبلغ حقيقة العلم

بالله حتى تؤمن بالقدر

Hadis Meâli:

Ey oğul! Allahü Zülcelâl'den kork. Allahü Zülcelâl'den öylesine tam kork ki Allahü Zülcelâl'i hakkı ile bilesin. Allahü Zülcelâl'i hakkı ile bilmek demek; Allahü Zülcelâl, her şeye kâdirdir. Onun kudretinin dışında hiçbir şeyin olamayacağını bilmen ve buna inanman lâzım. İşte bu şekilde Allahü Zülcelâl'in kudret ve azametini düşünürsen, o zaman Allahü Zülcelâl'den hakkı ile korkmuş olursun ve bu şekilde korkarsan Allahü Zülcelâl'e imân etmiş olursun. Kadere imân etmedikçe hakkı ile imân etmiş olmazsın. Allahü Zülcelâl'e bu şekilde inanırsan kadere de tam inanmış olursun. Çünkü Kudret; Allahü Zülcelâl'in kudreti, kader de Allahü Zülcelâl'in kaderidir.. Bunun dışında bir şey görmemek lâzımdır. Hatta herhangi bir nesne senin lehine veya aleyhine gelecekse hiçbir güç bunu saptıramaz. Kaderinde yazılı olan, sana isabet edecek veya etmeyecek olan hayır veya şerri hiç

kimse hiçbir şekilde engelleyemez. Zira Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem'den işittim ki:

يقول القدر على هذا من مات على غيره دخل النار
İşte kader bu minval üzeredir. Böyle bir imân üzere
ölürse cennetlidir. Fakat bunun dışında bir inanç
üzere ölürse cehennemlidir. Başka bir rivâyete
göre de:

لن يطعم طعمة الايمان

Yani, eğer bu minvâl üzere inanmaz ise, "imânın
kokusunu dahi tadamaz."

وانك لن تبلغ حقيقة العلم بالله حتى تؤمن بالقدر
Allahü Zülcelâl'i hakkı ile bilebilmen için kadere
imân şarttır. Zirâ böylesine bir inanç sahibi olmaz
isen, günün birinde, "Ben işimi kadere bırakma-
dım." diyebilirsin. Allahü Zülcelâl korusun, kendini
kaderin dışında görürsün. Böyle bir cehalet de kötü
sonu hazırlar. Allahü Zülcelâl hepimizi muhafaza
buyursun. Âmin...

Kardeşlerim;

Cenab-ı Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sel-
lem, Hz. Âdem (a.s.) ile Hz. Musa(a.s.)'ın münaza-
rasını anlatarak buyuruyor ki:

قال رسول الله صلى الله عليه وسلم احتج آدم
وموسى. فقال موسى انت آدم الذى خلقك الله
بيده وأسجدلك الملائكة وأسكنك جنته فاخرجت
الناسى من الجنة فقال آدم انت موسى الذى كلمك
الله نَجِيًّا وآتاك التوراة تلو منى على امر قد كتب عَلَى
قبل ان يخلقنى. قال رسول الله صلى الله تعالى عليه
وسلم فَحَجَّ آدم موسى

Hız. Âdem(a.s.) ile Hız. Musa(a.s.) karşı karşıya gelip münazaraya tutuştular. Musa(a.s.): "Ya Âdem! Allahü Zülcelâl seni yed-i kudreti ile halk etti. Ve meleklerine de sana secde ettirdi. Aynı zamanda ikrâm ve ihsân olarak seni cennetinde iskân ettirdi. Sense yaptığın, işlediğin şeylerle insanları cennetten mahrum ettin, cennetten çıkmana sebep oldun." der. Hız Âdem ise cevâben diyor ki: "Ey Musa, Sen Allahü Zülcelâl'in bir kelimesin ve sana münâcatında açıklık vermiştir. Aynı zamanda seni Tevrat sahibi de kılmıştır. İyice bir düşün, benim bu işlediğim, ben yaratılmazdan evvel üzerime tahakkuk edilmemiş midir, bu benim kaderim değil mi?" dediğinde Musa(a.s.) sükût ederek cevap

verememiş. İşte Cenab-ı Rasûlullah sallallahü aleyhi ve sellem buyuruyor ki: "Münazarada Âdem kazandı. Âdem'in hücceti müsbet oldu.". İşte buradan da anlaşılıyor ki Hz. Âdem(a.s.) daha yaratılmazdan evvel demek ki bir ahd-ü misâk vardır. Aslında bu birinci Elestü'de vâki' olan bir hadisedir. Dolayısı ile -bunu fahmetmeden- doğrudan doğruya Âdem(a.s.) yaratıldıktan sonra bu olanların ondan kaynaklandığını düşünmek yanlıştır. Zira ervâh üzerinde hüküm ayrıca alınmıştır. Sonra da Âdem(a.s.)'in sülbünden gelen ve gelecek olan zürriyette dünyadaki işlemin görülmesi için ruhen ve vücûden bir hale gelmiştir. Onun için Hz. Âdem(a.s.) -demek ki- üzerinde tahakkuk eden bu harikalar, cennetten çıkışı ve bu hale geleceği zâten Allahü Zülcelâl'e ilm-i ezelisinde malûmdur. Zâten Allahü Zülcelâl de: "Âdem'i yer yüzüne halife kılacağım." diye buyurmuştur. Onu cennette durduracak değildi. İşte bundan alacağımız ibret, bu birinci Elestü ki, ervâh üzerindeki eseri ve hükmüdür. Ruh tamamen buna bağlıdır. Ruh ilk yaratıldığından sonuna kadar çok hassastır ve mevcuddur. Ruh ölmez ve yaratıldığı andan itibâren berzâh aleminde iskân edilmiştir. Peyderpey dünyaya geleceklerinde, ana rahmine geldiklerinde melekler sorar: "Bunun cinsi nedir, eceli, rızkı nedir?" diye

tamamını Rabbimizden sorarlar. Kader üzerindeki vak'aların hepsi ana rahminde iken yazılır. Onun için imtihan esasen Elestü'nün ervâh âleminden başlar ve Hz Âdem(a.s.)'in zürriyetinden böylece devâm eder. Bu dünyaya geldiğimizde de maliye-timizi ortaya koyarız. Allahü Zülcelâl cümlemize bu hususta şuurlu olmamızı nasib etsin. Âmin.

Hatta, Kitab-ı Ahkâm-ı Sigar isimli eser büyük bir zâtın telifidir. Bu eserde "Çocukların, sabîle-rin suâli var mıdır?" diye sorulan suâllere, "Evet, vardır." diyerek şöyle buyuruyor: "Evet, çocukların kabirde suâlleri vardır. Âlem-i Ervâhtaki ilk Elestü'nün, ilk ahd-ü misakın sorumlusudur. Çocuklar bülûğ çağına gelmediğinden, başka şeylerden so-rumlu değildir. ." diye buyuruyor. Demek ki Âlem-i ervâhta ilk "belâ" demenin sorumluluğu vardır. Ta-bii bunlar herhangi bir şey işlemedilerse de Allahü Zülcelâl'in rububiyetine "belâ" derler.

كل مولود يولد على فطرتي الاسلام

Esâsen fitratında İslâm vardır.

فِطْرَةَ اللَّهِ الَّتِي فَطَرَ النَّاسَ عَلَيْهَا لَا تَبْدِيلَ لِخَلْقِ اللَّهِ

(Rum / 30)

Bu şekilde Allahü Zülcelâl'in vahdâniyetini ikrara gâyet uysal ve uygundur. Çocuk meydana geldiğinde hiçbir mülevvesâtı yoktur. Tertemiz ola-

rak doğar, Allahü Zülcelâl'in vahdâniyetine ister istemez ikrârı vardır.

أَفَغَيَّرَ دِينَ اللَّهِ يَبْغُونَ وَلَهُ أَسْلَمَ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ
وَالْأَرْضِ طَوْعًا وَكَرْهًا وَإِلَيْهِ يُرْجَعُونَ

(Ali İmran/83)

İcâbında ervâh âleminde tav'an veya kerhen veya Hz. Âdem(a.s.)'in sülbünden tav'an veya kerhen mutlaka teslimiyet ve kabuliyet göstermişlerdir. Onun için bu her iki devrede belâ' vardır. İsteyerek veya istemeyerek "Elestü bi rabbiküm" hitâbının karşısında belâ' mevcuttur. Hülâsa Abdullah ibni Abbas(r.a.) şöyle buyuruyor: Musa (a.s.) -tabii ki Kelimullah'tır, nâz ehlidir.- şöyle buyuruyor: "Ya Rabbi! Bu mahlûkatı yarattın, itaat senin sevdiğindir. Eğer sana itaat etme yönünü istiyorsan zâten bunlar itaatkâr olurlar. Aynı zamanda sen de itaatı seversin. Ama isyan etmeleri de senin kudretin dahilindedir. İsyanı da sevmezsin, fakat isyan da ediliyor. Eğer sen istememiş olsaydın bu isyanı yapamazlardı.

فكيف هذا ياربي

Ya Rabbi! Bu nasıl oluyor? İsyan da, itaat da senin kudretin dahilindedir. Ama isyandan hoşlanmazsın, gazabına uğratırsın. İtaâtı seviyorsun, bu nasıl olu-

yor? diye soruyor. Allahü Zülcelâl kendisine vahyederek buyurdu ki:

لايسئل عمايفعل وهم يسئلون

Hiç kimse Allahü Zülcelâl'e, fiiliyatından dolayı bir şey sormaz; ama Allahü Zülcelâl istediğini, dilediğini sorar. Çünkü kullarıdır. Musa (a.s.) bunu defalarca sordu, dört defâ tekrarladı. Bir de Beni İsrail'den gelip:

ياموسى يخلق ربك عزوجل خلقاً ثم يعذبه

diye soruyorlar. Yani "Ya Musa, Senin Rabbin bir taraftan mahlûkatı yaratıyor, bir taraftan da onlara azab ediyor. Bu ne haldir?" diyerek, Beni İsrail bunu Musa(a.s.)'a sorduğunda, Musa(a.s.)'ın çok acayibine gitti. "Halkı Allahü Zülcelâl yarattı. Buna rağmen azab da ediyor. Bu nasıl şey?" Hz. Musa(a.s.) bu hal karşısında çok etkilendi. Cenab-ı Hak, Musa(a.s.)'a vahyetti. "Ya Musa! Sen bir tarlaya ekini ek bakayım. Musa(a.s.) ekini ekti. "Sonra ektiğin ekini biç." diye buyurdu. Musa(a.s.) ekini biçti ve dövdü. Sonra "Bu ekinin yarayan kısmını ayır." dedi. Buğdayı ayırdı. Saman olan kısmı da ayırdı. Geride işe yaramayacak sadece kök kısmı kaldı. O zaman Musa(a.s.)'a sordu: "Bu kök kısmını ne yaparsın?". "Ya Rabbi! Bu hiç işe yaramayan kısmını yakarım." dedi. Cenab-ı Hak "Ya Musa!

Sen nasıl hiçbir şeye yaramayan bu kökleri yakıyorsan, ben de mahlûkatım arasındaki bu misilli olanları yakıyorum, yarayanları değil." diye buyurdu. Yoksa "Yarattıklarımın hepsini yakıyor değilim." İşte, Cenab-ı Hak Musa(a.s.)'ı iknâ edecek misâllerle bu şekilde karar ve hüküm verdirdi. Her ferd bu hadiseyi düşündüğü zaman Allahü Zülcelâl'in zulmetmediğine kesin karar verecektir. Allahü Teâlâ'nın yakmasının da, affetmesinin de ne kadar yerinde olduğunu fehmedecektir. Onun için kul, Halıkına karşı terbiyeli olma durumundadır. Terbiyesizliği zarardan başka bir şey getirmiyor. Onun için terbiye, edeb, ahlâk şarttır. Annesine, babasına karşı veya devlete karşı terbiyeli olmayanın âkibeti ne oluyorsa, Allahü Zülcelâl'e karşı olanın da âkibeti böyle olur.

ZELLETÜL ÂLİM, MÜNAFIĞIN KUR'AN İLE CEDELLEŞMESİ, KADERİ TEKZİB

الحديث الشريف عن ابي الدرداء عن رسول الله
صلىالله عليه وسلم : قال اخاف على امتي ثلاث
ذلةالعالم وجدال منافق بالقرآن والتكذيب بالقدر

Hadis Meâli:

Cenâb-ı Rasûlullah sallallahü aleyhi ve sellem: Ümmetim üzerine en çok korktuğum üç nesne var. Üç nesneden biri: Âlim olmasına rağmen hak yoldan çıkması, kayması. İkincisi: Münâfık olmasına rağmen (tabii ki nifak: âmelî ve itikâdî olmak üzere ikiye ayrılır. Fakat nifak diye buyuruyor) Kur'an ile münâzara ve cedel yapması, bu da çok tehlikelidir. Çünkü itikâdında bozukluk var. Aynı zamanda riyakârdır. Kendi menfaâtına ve çıkarına göre konuşur. Âyetleri kendi mantığına göre te'vil edebilir. Çünkü münâfıktır. Allahü Zülcelâl'e karşı korkusu yoktur. Kur'an'ı kendi kafasına göre te'vil edip ümmî olanları doğru yoldan saptırır. Üçüncüsü de Allahü Zülcelâl'in hükmü olan kaderi tekzip emesidir. İşte ümmetim üzerine en çok korktuğum üç şey bunların yapılması diye buyuruyor. Bu Hadisi Taberâni rivâyet etmiştir.

Başka bir hadiste de Ebu Musa'l-Eşâri (r.a.), Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi Vesellem)'den rivâyetle şöyle buyuruyor. Kaderle ilgili Rasûlullah sallallahü aleyhi ve sellem'in yanında mevzu' açıldı. Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) şöyle buyurdu:

ان امتي لاتزال متمسكة بدينها ما لم يكذب بالقدر.

فعند ذلك هلاكهم

"Ümmetim dinine çok bağlıdır. Dine bağlılık hususunda çok ciddidir. Kaderi tekzib etmedikleri müddetçe ümmetim böyledir. Fakat kaderi yalanlar, haksız görürlerse, işte bu hal ümmetimin helâkına namzettir." buyuruyor. Allahü Zülcelâl cümlemizi bu hâle düşmekten korusun. Âmin...

Kardeşlerimiz;

Bu okumuş olduğumuz hadis-i şerif'ler üzerinde biraz duralım. İyice düşünün Cenab-ı Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem'in ümmeti üzerine en çok korktuğu üç şeyden biri "Zelletül âlim" yani âlimin sapması, hak yoldan çıkması, ayağının "Sıratı müstâkim"den kayması diye buyurmuştur. Peki böylesine bir âlimden niçin böyle korkular? Bu hususta Abdullah ibni Mübarek şöyle buyuruyor. "Bu dini fesada uğratan mülük ve âlimler değil midir? Nefsine ve enaniyetine uyan, maddiyat ve şehvet düşkünü, halka zülmeden idareci lerdir. İşte bunlar insanları ve dini fesada uğrattırlar. Âlimler ise maneviyatımızı tamamen zedeler, akaidimizi bozar ve iflas ettirir." Allahü Zülcelâl bu gibilerin şerrinden bizleri korusun. Âmin...Bu gibi âlim geçinenlerin çoklarını televizyonda, basında görmüş ve dinlemiştinizdir. Kimisi profesör vs. bunlar ilim sahibi oldukları için oralara çıkıp konuşuyorlar

ve dinimiz hakkında yazılar yazıyorlar. Eğer ilim sahibi olmasalardı oraya çıkamaz ve konuşamazlardı. Zâten âlim olmasalar, kimse onları dinlemez ve itibâr etmezdi. Bu görüntüleri sebebi ile halk onları dinliyor ve rağbet ediyor. Bunların bir kısmı "Din âlimiyim." diye, diğer bir kısmı "mürşidim." diye konuştuğundan etraflarında bazı kimseleri toplayabiliyorlar. Böylesine itikadı bozuk ve hak yoldan ıkmiş olan bir âlim hem dâll (sapan), hem mûdildir (saptıran). Yani kendisi dalâlette olduğu gibi etrafındakileri de dalâlete sevk eder. Allahü Zülcelâl cümlemize şûûr ve iz'ân versin.

Biliyorsunuz ki, zamanımızda bazıları Mehdîlik ve İsalık davasında bulunuyorlar. Nebîlik davasında da bulunanlar vardır. Bunları görüyoruz ve duyuyoruz. Kendilerine kitab verildiğini, takdis edildiğini -Hâşâ- Allahü Zülcelâl'in huzuruna vardığını, Allahü Zülcelâl ile konuştuğunu açık açık söyleyenleri görüyoruz. Halktan da bazıları bunlara inanıyor. Etrafında toplandıklarını da müşâhede ediyoruz. Aslında böylesine bir davranış delillerden bile beklenemez. Hz. Musa(a.s.) bile Allahü Zülcelâl'in kelâmına dayanamıyor. Hele -bilhassa- tecelli yönünden de tamamen sa'ka uğramıştır (Bayılmıştır). -Hâşâ- Allahü Zülcelâl sıradan, böylesine sapık bir kulu ile irtibat kurar mı? Böylesine

sapıklar ortaya çıkıyor, uyduruyor. Şuursuz olan halk da bunlara inanıyor. Bunların gayesi nedir? Bunu da bilemiyorum. Böylesine gaflet, cehâlet olsa olsa Allahü Zülcelâl'i bilmemekten ileri gelir. Zira Allahü Zülcelâl'i bilmek, Allahü Zülcelâl -Hâşâ-mahlûk değildir, Halıktır. Kul mahlûktur. Birbirine zıddır. Mahlûk olan kulun, Allahü Zülcelâl'i görmesi mümkün değildir. Mahlûkun görebileceği tamamen mahlûktur. Mahlûkun duyacağı, konuşması tamamen mahlûktur. Allahü Zülcelâl Semii'dir, Basir'dir, Mütakellim'dir, Âlim'dir. Her şeyimizi görür, duyar . Ama -Hâşâ- bizim gibi cevarih ile değil. Allahü Zülcelâl bu cevarihlerden münezzehtir. Cevarihle konuştu, gördü gibi sıfatları Allahü Zülcelâl'e yakıştırmak, isnad etmek insanı küfre götürür. Allahü Zülcelâl'in kelâmı bu kulakla duyulmaz. Bu kulakla duyulması, bu gözle görülmesi mümkün değildir. Allahü Zülcelâl'in kelâmı da fehmedilemez. Bunu bu şekilde duyması ve fehmedebilmesi mümkün değildir. Evet, cennette Allahü Zülcelâl'in izni ve inâyeti ile Allahü Zülcelâl'i göreceğiz. Allahü Teâlâ cümlemize nasib ve müyesser eylesin. Âmin.

Cennette Allahü Zülcelâl kendisini görebilmemiz için gözümüzün nurunu değiştirir. Kendi nurundan bir kabiliyet, bir istidad verir de ancak öyle görebiliriz. Çünkü hılkîyetimiz değişir. Bu vü-

cûd cennete yakışmaz, zaten, cennete uygun da değildir. Bu gözler cennetin nurunu da göremez ve çatlar. Ona tahammülü yoktur. Duymak da, böyle -kulakla- tek taraflı değil. Onun için Allahü Zülcelâl'i cennette görüşümüz, bu kabiliyete sahip göz ile olacaktır. Allahü Zülcelâl'i görmek de farklı farklıdır. Herkes aynı şekilde göremez. Kimisi sadece Allahü Zülcelâl'in verdiği göz nuru ile ancak gözünün hadekâsı (gözbebeği) nisbetinde görür. Kimileri yüzünün tamamı ile görür. Bazıları da vücûdunun her tarafı ile görür. Çünkü nur... Bu kimseler; hayatları Allahü Zülcelâl aşkı ile geçmiş, Allahü Zülcelâl'e hakkı ile kulluk yapmış olanlardır. Bunlar vücudlarının her tarafı ile görebilirler. Bunların duyguları da böyledir. Bunların görüşleri tek taraflı değildir. Bunlar Allahü Zülcelâl'i görürken kalb ile dil ile göz ile değil, sır yolu ile görür ve sır yolu ile duyarlar. Hafi ve ahfa yolu ile görür ve duyarlar. Cevârihle değil. Bu dünyada ise -asla ve kat'a- cevârih ile Allahü Zülcelâl görülemez. Cenab-ı Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem olsa dahi bu dünyada görmemiş ve görmez de. İşte Musa(a.s.)'a dahi "lenterâni" diye buyurması, dünyada olması sebebiyledir. Mi'rac âlemi, Arşın ve Sidretül Münteha'nın da daha ötesidir. Arşın da ötesi...Zaten cennete de, bu makamlara da varılınca –Allahü Teâlâ nasib eder-

se- bizler de görebiliriz. O makama varılınca Cenâb-ı Hakk'ı görme kabiliyeti vardır. İşte Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem bu âlemden çıkıp o âleme varınca Cenab-ı Hak ona göre bir kabiliyet ve bir istidad vermiştir. Böylece Rabbimizi görebilmiştir.

Fakat Allahü Zülcelâli görme bu dünyada olamaz. Onun için bu "Zelletül Âlim" dediğimiz husus; işte böyle âlim olduğunu söyleyip, böylesine sapıklıklara düşüp, başkalarını da sapıklığa düşürdüğü için çok tehlikelidir. Küfre dâvet ediyor. Cenâb-ı Hak bu gibilerin şerlerinden bizi korusun. Aslında âlimler, enbiya'dan sonra şefâat yetkisine en lâyıf olan ikinci sırada gelirler. Âlim çok kıymetlidir. Çünkü ilim, Allahü Zülcelâl'in sıfatlarındandır. İşte saptığında da Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem)'in en çok korktuğum dediği Zelletü'l âlim haline gelir –Allah bizleri korusun-. İşte bu tip kişileri görüyor ve duyuyoruz.

Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem)'in ikinci olarak ümmetim üzerine en çok korktuğum dediği de münafığın Kur'an ile cedel etmesidir, münâzara yapmasıdır diye buyurmuştur.

Kardeşlerim;

Öyle bir zamanda yaşıyoruz ki; bu gibi azgın kimselerin cesâretleri cehâletten ileri geliyor, yoksa âlimliklerinden değil. Âlim olan, irfân sahibi olanlar bu gibi hezeyânlardan korkarlar. Kur'an, Cenab-ı Hakk'ın kelâmıdır. Kelâm ise Cenab-ı Hakk'ın sıfat-ı zâtiyesidir. Mahlûk değildir. Ancak Allahü Teâlâ'nın kelâmı okunurken ses mahlûkun ağzından çıkıyor. Ses mahlûktur. Yazılan kâğıt ve mürekkep mahlûktur. Fakat Allahü Zülcelâl'in kelâmı olan sır, mahlûk değildir. Tabii ki bu hâle getirmeyince, mahlûk bu halden yararlanamaz. Hali ile kulağın duyması, gözün görmesi için Kelâm-ı İlâhî'nin bu hâle gelmesine bir ihtiyaç vardır. Allahü Zülcelâl bu hale getiriyor ve böylece Cebrail (a.s.) vasıtasıyla Habibine sallallahü aleyhi ve sellem gönderiyor. Esasen lâfız olarak bu şekilde cem'i Allahü Zülcelâl tarafındandır.

Aslında maneviyat yönünden Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) hissediyor. Hatta Cebrail (a.s.) geldiğinde Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) bir şeyler söylemek ister de fakat Allahü Zülcelâl uyarıyor:

لَا تُحْرِكْ بِهِ لِسَانَكَ لِتَعْجَلَ بِهِ ۖ إِنَّ عَلَيْنَا جَمْعَهُ
وَقُرْآنَهُ

﴿ فَإِذَا قَرَأْتَ فَاتَّبِعْ قُرْآنَهُ ﴾ ﴿ ثُمَّ إِنَّ عَلَيْنَا بَيَانَهُ ﴾

(Kıyamet/16-19)

“Dilini herhangi bir telâffuza ve natıkaya girişerek hareket ettirme, dinle. Cebrail sana ne diyorsa onu takib et. Habibim hiç endişelenme, çabuk hıfzede-yim diye kendini yorma. Bunu hafızaya alacak gü-cü verecek olan benim. Bu senin için gönderiliyor. Ve sana mutlaka teshilat, kolaylık olacak. Hafızana alabileceksin.” Halkın anlayabilmesi ve faydalana-bilmesi için bu hale gelmesi lâzımdır. Allahü Zül-celâl'in kelâmı bir sırdır. Bu kelâm mahlûk olmaz ki, -Hâşâ!- Cenâb-ı Hakk böylesine bir nazmla gön-dermiştir. Kur'an'ı Azimüşşan Rasûlüllah (Sallalla-hu Aleyhi Vesellem)'a indirildiğinde o dönemde şiir, edebiyat, nazım erbâbı çok revâçta idi. Bu yönde çok ileri bir toplum idi, Arab toplumu...Hatta, bazı-ları Kur'an'a bir şiirdir demek istediler; fakat yine kendileri böylesine bir şiiri duymadık, şiir de ola-maz dediler. Hz. Peygamber'e (Sallallahu Aleyhi Vesellem) mecnun demek istediler. Ama bunun bir mecnun işi olmadığını da biliyorlardı. Ve Kur'an'ın belâgat ve fesâhati karşısında eziliyorlardı. Cenâb-ı Hakk Kur'an-ı Kerîm'i Habibine böylesine bir na-zımla göndermiştir.

KUR'AN-I KERİM'İN TE'VİL VE TEFSİRİ

Binaenaleyh o günden bugüne kadar Kur'an'ın binlerce tefsiri yapılmıştır. Binlerce cilt tefsir kitab haline getirilmiştir. Tefsiri var; ahkâmı Kur'an var, tecvid yönü, kıraat yönü, vücûh yönü, havas, icâz velhasıl Kur'an-ı Kerim başlı başına bir sonsuz ilim hazinesidir. Fıkıh da bundan doğar, usûl de bundan doğar. Umumiyyetle mezahibin aldıkları hepsi bundan doğar. O günden bu güne bu Kelâmullah'la idâre olunmaktadır. Bir ilim câmi-asıdır. İhtiyacımızı karşılar...

وَلَا رَطْبٌ وَلَا يَابِسٌ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُّبِينٍ

(En'am/59)

Yaş ve kuru ne varsa hepsi ondadır. Onun dışında kalan hiçbir şey yoktur. Yeter ki anlamak için erbâbı olsun, maharetli olsun. Çünkü Kur'an ilmi sonsuzdur. Zirâ Kur'an ilminin bir sonu olmuş olsa, o zaman Kur'an mahlûk olur, -Hâşâ-... Sonsuz olduğuna dâir Âyet-i Celile'de şöyle buyuruluyor:

وَلَوْ أَنَّمَا فِي الْأَرْضِ مِنْ شَجَرَةٍ أَقْلَامٌ وَالْبَحْرُ يَمُدُّهُ مِنْ

بَعْدِهِ سَبْعَةُ أَبْحُرٍ

مَا نَفَدَتْ كَلِمَاتُ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ

(Lokman/27)

“Bilin ki yer yüzündeki ağaçlar tamamen kalem haline getirilse, deniz de yedi defâ mürekkep haline gelse, melekler de yazıcı olsalar yine de Allahü Zülcelâl'in kelâmının sırrını, mânâsını yazmakla bitiremezler...” Demek ki Kelamullah'ın sırrı sonsuzdur. En bâriz delili de bu âyettir. Kur'an-ı Kerim'in ilmi bu kadar geniş ve derin olduğu halde "Şuna cevab veremedi? Şu husus onda yok veya bu hükümler pek uygun değildir. O zaman başka bu zaman başka, onun hükümleri bu zamanda geçmez." diyenler münâfık değil de nedir? Bunu söylerken de Kur'an'ı bildiğini, okuduğunu söyleyip münâzara yapan, âlim olduğunu iddia eden, Kur'an'la cedel eden münâfık böyle söyleyecektir. Kur'an'ın bu inceliğini fehmedebiliyor mu? Aczini, zavallılığını idrâk etse de "Allahü Alemü Bimuradihi" dese olmaz mı? Kardeşlerim dikkat edin, Cenab-ı Rasûlullah sallallahü aleyhi ve sellem Kur'an hakkında şöyle buyuruyor:

القرآن له ظهر وبطن والقرآن له حدود ومطلع

Yani; Kur'an'ın bir tahdidi bir de tulûâtı vardır. Tahdid; had, hudud dediğimiz ahkâm aksâmlarıdır. Tulû'ât ise diğer mâneviyat aksâmıdır. Bunlar kalbten, sırdan gelen doğuşlardır. Bunda bir tahdid yoktur. Kur'an'ın bir zâhiri, bir de batını vardır, buyurmaktadır. Kur'an'ın zâhiri yani, gözle görülen,

bilinen yönleri vardır. Meselâ; cevârihlerimizle yapılacak olan ibâdet, muamelât gibi. Gerçi bu gibi hususlara münâfıklar da giriş yapabiliyor. Bu haller mü'minde olduğu gibi, Allah korkusu olmadığından münafık da bunları yapabiliyor. Allahü Zülcelâl'in bir heybeti, bir azameti olduğunu kabul etmediğinden kendi kafasına göre hareket edebiliyor.

Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem buyuruyor ki:

من فسر القرآن برأيه فليتبوء مقعده من نار

Yani, Kur'an'ı kendi reyine göre, kendi mantığına göre te'vile kalkışan, tefsire kalkışan cehennemdeki yerini hazırlamış olur. Kur'an'ın bâtını ki o da sır aksamıdır. Sır aksamı hakkında Cenab-ı Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) şöyle buyuruyor:

وتحت كل بطن بطن وتحت كل بطن بطن وتحت كل

بطن بطن

Bât'nın bât'nı diye dokuza kadar saymıştır. Her bâtının altında bir bât'nı vardır, yani sırrın sırrı vardır, buyurmuştur.

Peki, bu nasıl oluyor? diyebilirsiniz. Bakın İmam-ı Ali (r.a.) burada bir nebzecik de olsa açıklık getiriyor ve buyuruyor ki: "Dilimi ağzıma hapsettim, kalbime yöneldim. Kur'an-ı Azimüşşan'ın kalb yolu

ile sırrından bir şeyler konuşmak istedim. Ve kalbime yöneldiğimde bin tane hikmet kapısı açıldı." diyor. Artık hangi kapıdan konuşacaksan konuş. Ancak bu kapılardan konuşabilmek dil yolu ile değil, kalb yolu ile, kalb dili ile konuşmaktır. Eğer bu şekilde olursa, bin hikmet kalbine nüfuz eder ve kalbine gelir." Bir batın daha daldım: Kalbimi de hapsettim, sırrıma daldım. Sırrıma yönelince açılan bin kapının beher kapısından bin hikmet kapısı doğdu." diyor. O zaman milyon oldu. Bu, sır yolu iledir.

Kur'an-ı Azimüşşan Allahü Zülcelâl kelâmıdır. Manevî yönüne ve sırrına dalarsan bu şekilde olur. Onun için çok basitten alıp da Kur'an-ı Azimüşşan'a iftira etmeyelim. Basitten almayalım, onu yetersiz görmeyelim. İmam-ı Ali (r.a.) bu ikinci bâtına girince ilân ederek şöyle buyuruyor: "Benden sorun. Âdem (a.s.)'dan bize gelinceye kadar geçmiş kitablardan, suhûflardan, hangi hallerden sormak istiyorsanız sorun. Sizlere bunlardan cevab vereyim." diyor. Yine mübarek şöyle buyuruyor: "Eğer Besmele'den konuşacak olursam, yetmiş deve yükünü doldururum." Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem: "Tam dokuz bâtını" diye buyurmuştu. Kur'an-ı Kerîm'i bazı münafıkların gördüğü gibi basit ve âdeta bir roman gibi görmemek lâzım.

Bu gibi hallerden Allahü Zülcelâl hepimizi korusun. Cenab-ı Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem), Allahü Zülcelâl'in kelâmı hakkında şöyle buyuruyor:

ان فضل كلام الله على سائر الكلام كفضل الله

على سائر مخلوقاته

Allahü Zülcelâl'in kelâmı ile sâir kelâm arasındaki fark; Allahü Zülcelâl ile kullar arasındaki fark gibidir. Allahü Zülcelâl ile kul arasında bir tehdid var mıdır? Onun için kelâm Kelamullah'tır. Nasıl olur da Allahü Teâlâ'nın kelâmı ile bir kul kelâmı mukayese edilebilir, bu mümkün mü? Asla ve kat'a. Hatta o kadar ilim sahibi olmalarına rağmen geçmiş müfessirleri basite alıyor, töhmet ediyorlar. Çalışmamışlar, konuları fazla açmamışlar ve fazla hükümler çıkaramamışlar gibi... Şimdi biz daha iyi şeyler yapacağız diye tasavvurları ve tavırları vardır. İşte Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem)'in âlimden korkusu bu yöndendir. Münâfık olmasına rağmen Kur'an ile cedel yapması münazara etmesidir. Her kelimesinde âdeta küfre götürür. Çünkü mâhiyetini ve muhteviyâtını bilmiyor. Bu gibi haller karşısında eğer, Kur'an'ın mâhiyetini bilse idi, dili tutulur ve asla böyle bir şeye cüret edemezlerdi.

Kardeşlerim;

Cenab-ı Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) dokuz bâtını saymıştır. İmam-ı Ali (r.a.) iki bâtına girince milyon tane hikmet kapısı açılmıştır. Bu hal yalnız İmam-ı Ali'ye (r.a.) münhasır değildir. Herhangi bir mü'min dahi durumuna, mertebesine, kâbiliyetine göre buna muvaffak olabilir. Zira Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) şöyle buyurmuştur:

من اخلص لله اربعين يوماً ظهرت ينابيع الحكمة من
قلبه على لسانه

Herhangi bir mü'min; halisâne Lillahi teâlâ kırk gün sabah kalktığında kimseye kin, garaz, hased, fesâdı yoksa, gâyet hâlisâne bir hali varsa, kırk gün bu minvâl üzere devam ederse, kalbinde hikmet menba'ları zuhur eder, diline gelir. İşte bir mü'min hâlisâne olarak böyle bir kabiliyet sahibi olabiliyorsa; bunu İmam-ı Ali (r.a.) için çok görmeyelim. Esasen Rasûlullah sallallahü aleyhi ve sellem; bu misillü bir kişi için, "Şimdi gelecek olan kişi cennetlidir." buyurmuş ve üç kere tekrarlamıştır.

Allahü Zülcelâl buyuruyor :

يُؤْتِي الْحِكْمَةَ مَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُؤْتَ الْحِكْمَةَ فَقَدْ أُوتِيَ
خَيْرًا كَثِيرًا وَمَا يَذَّكَّرُ إِلَّا أُولُو الْأَلْبَابِ

(Bakara/269)

Allahü Zülcelâl hikmeti dilediğine verir. Kime hikmeti verdiyse büyük, azim bir hayır vermiş demektir. Bu ancak kalb ehli, lüb ehli, öz ehli olan insanlara aittir. Allahü Zülcelâl cümlemize şûûr ve iz'an versin. Alelhak ne ise buna muvaffak eylesin. Âmin...

Aziz Kardeşlerim;

Bilindiği gibi bu hikmet mü'minlere veriliyor. Zira "Ülül elbâb" denildiği zaman:

يُؤْتِي الْحِكْمَةَ مَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُؤْتَ الْحِكْمَةَ فَقَدْ أُوتِيَ
خَيْرًا كَثِيرًا وَمَا يَذَّكَّرُ إِلَّا أُولُو الْأَلْبَابِ

(Bakara/269)

İllâki "lüb ehli" yani öz ehli, kalb ehli. Bunu ilân ediyor Allahü Teâlâ.

Tefekkür yönünden de:

إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ
وَالنَّهَارِ لآيَاتٍ لِأُولِي الْأَلْبَابِ

(Âli İmrân/190)

Buradaki ülül elbâb yine kalb ehlidir. Bir başka Âyet-i Celile'de:

أَفَمَنْ يَعْلَمُ أَنَّمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ الْحَقُّ كَمَنْ هُوَ
أَعْمَىٰ إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُولُو الْأَلْبَابِ

(Ra'd/19)

Yani, manevî basireti açık olanla basireti kör olan eşit olur mu? Basireti kör olan münâfık âlim ile açık basiretli bir olur mu?

Tefsir hususunda da: İlmin sırrını fehmeden ülül elbâbdır, kalb ehlidir...

وَمَا يَعْلَمُ تَأْوِيلَهُ إِلَّا اللَّهُ وَالرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ يَقُولُونَ
أَمَّنَّا بِهِ

كُلٌّ مِنْ عِنْدِ رَبِّنَا وَمَا يَذَّكَّرُ إِلَّا أُولُو الْأَلْبَابِ

(Âli İmrân/7)

Rasihun ehli yine bunlar Ülül elbâbdır, öz ehlidir, kalb ehlidir.

Bir de çoklarının okuyup izah etmeye çalıştıkları:

قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الَّذِينَ يَعْلَمُونَ وَالَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ

(Zümer Suresi / 9)

“Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu?” dedikleri, her ilim değildir, devamında zikrediliyor. Allahü Zülcelâl burada da işaret ediyor ve buyuruyor ki:

إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُولُو الْأَلْبَابِ

(Ra'd/19)

Ancak Ülül elbâb, kalb ehli tezekkür eder, buyuruyor. Onun için Allahü Zülcelâl âyet-i celilesinde buyuruyor ki:

وَاتَّقُوا اللَّهَ وَيُعَلِّمُكُمُ اللَّهُ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ

(Bakara / 282)

Allahü Zülcelâl korkusu ile muttaki olun ki Allahü Zülcelâl size ilmini öğretecektir. Demek ki muttaki olanlara Cenab-ı Hak tarafından, bir ilim öğretiyor.

KUR'AN-I KERİM VE HADİS-İ ŞERİF, HADİS-İ ŞERİFİ İNKÂR

Bir Hadis-i Şerif'te de:

من عمل بما علم ورثه الله علما ما لم يعلم به

Yani bir kimse ilmiyle âmil olursa, öğrendiği ile âmil olursa, Allahü Zülcelâl onu hiç bilmediği, öğrenemediği ilimlere vâris kılar. İşte Allahü Zülcelâl bir kuluna kalb açıklığı verdi mi, ona öylesine bir ilim verir. Daha evvel de dediğimiz gibi İmam-ı Ali (r.a.)'nin konuştuğu bâtinî ilim dediği bu yöndendir.

Ama münâfık bundan mahrumdur. Rasûlüllah sal-lallahü aleyhi ve sellem'in, münâfığın Kur'an ile cedel yapmasından korkması bunun içindir. Çünkü münafık bundan mahrum olduğu gibi olanı da inkâra kalkışır. Hatta Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem)'ın hadislerine dahi dil uzatır ve Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem)'ın hadislerine de pek ihtimâm da etmez. Bir şey sorsanız, efendim o hususta âyet var mıdır? diye sorar. Hadisi mühimsemiyor. Allahü Zülcelâl bizleri korusun.

Kur'an-ı Azimüşşan Allahü Zülcelâl'in kelâmıdır. Binaenaleyh vâhyi celîdir. Kelâmıyla birlikte vahyolunmuştur. Esâsen Kur'an doğrudan doğruya mufassal değildir. Mücmeldir. Vâhyi celîdir. Hadisi nebevî ise vahyi hâfidir ve tafsilâtlıdır.

Meselâ hadisleri yok edecek, yok sayacak olursak namazın ne olduğu, nasıl olduğu, kaç rekât olup ne zaman kılınacağına dair muhteviyâtı Kur'an'da anlatılmış mıdır? Zekât teferruatıyla anlatılmış mıdır? Hac, alış- veriş, talâk, nikâh ve benzeri muamelât teferruatıyla anlatılmış mıdır? Fıkıh erbâblarının meydana getirmiş olduğu edebiyat olsun, tarihler, siyerler ve benzeri bilumum Şeri ahkâmlar dahi maddî ve mânevî ne varsa hepsi inceden inceye tafsilâtıyla Kur'an'da anlatılmamış-

tır. Bütün ahkâm Kur'an'da mücmeldir. Mufassal değildir. Mufassal olan sünneti seniyyedir, Hadisidir. Kur'an-ı Kerim'de de buyurulduğu gibi:

وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ ۖ إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ

(Necm/3-4)

Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem kendi hevâsıyla konuşmaz. Kendisi tarafından meydana getirilmiş değildir. Söylediği vâhiydir. Ancak bu, vâhyi hâfidir, vâhyi celî değildir...

Bu meyânda da Allahü Zülcelâl şöyle buyuruyor:

وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا

(Haşr/7)

Allahü Zülcelâl bizatihi emrederek: “Rasül sallallahu aleyhi ve sellem size ne getirdi ise, ne gibi bir hüküm getirdi ise onu alın. Sizi neden nehyederse ondan ictinab ediniz.” buyuruyor. Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem)'in sünneti bir ahkâmdır.

Zira Cenab-ı Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) şöyle buyuruyor:

Âhir zamanda öyle bedbâht kimseler var olacaklar ki koltuklarına yaslanacaklar ve bir hüküm doğacak olursa etrafındakilere diyecekler ki: Bakın bakalım bu hususta bir âyet var mıdır? Âyet yoksa hiç mühimsemeyecekler. Bu bedbâht olan

kimseler hiç bilmiyorlar mı ki, Cibril (a.s.), Cenab-ı Hakk'ın emriyle Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem)'e Kur'an vâhyi için ne kadar geldi ise, Hadis yolu ile ve sünnet-i seniyye yolu ile de o nisbette hatta daha fazla gelmiştir. Bunu bilmiyorlar mı bu bedbahtlar?

İşte anlatmaya çalıştığımız Kur'an-ı Azimüşşan vâhyi celîdir. Kelâmıyla birlikte lâfzı da Allahü Teâlâ'ya aittir.

Fakat, hadisin lâfzı Rasûlüllah'(Sallallahu Aleyhi Vesellem)'tan, manası ise Allahü Zülcelâl tarafındandır. Cibril (a.s.) vasıtasıyla yahut ilhâm yoluyla geliyor. Hâşâ, sünneti seniyyeyi inkâr etmek küfürdür. Zira hadisleri inkâr edip onları ortadan kaldıracak olursak din diye bir şey ortada kalmaz. Peygambersiz ve hadis-i şerifsiz bir din tasavvur etmek mümkün değildir. Eğer böyle olacak olsa, o zaman dinin onda sekizine yakın bir bölümünü yok etmiş oluruz. Allahü Zülcelâl bizleri korusun. Çünkü hadislerin çokluğu ve dinimizdeki yeri çok büyüktür. İşte münâfık, hadissiz bir dini savunduğu için ahmaktır. Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem)'in de buyurduğu gibi: "Her derdin devâsı vardır, ama, ahmaklığın devâsı yoktur."

KUR'AN'IN ÂYET SAYISI

Allahü Zülcelâl'in kelâmı olan Kur'an-ı Azimüşşan'ın âyet sayısı ittifâkla altı bindir. Yani altı bin oluşunda şüphe yoktur. Yalnız altı binin üzerindeki küsuratta ihtilâf vardır. Meselâ Abdullah ibni Mesud (r.a.), Abdullah ibni Abbas (r.a.), İmam-ı Ali (r.a.) gibi sahabeler arasında bu küsurat hakkında ihtilâf vardır. Bu ihtilâf, bu küsurat şundan ileri geliyor. Rasûlullah sallallahü aleyhi ve sellem Kur'an okurken her âyet sonunda dururdu. Bundan dolayı sahabe, Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi Vesellem)'in başlayıp durduğu yere kadar olan kısmı bir âyet olarak hesap ederlerdi. Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi Vesellem); daha önce okurken durduğu yerlerde bazen de durmazdı. Bir sonraki âyetle bitiştiyordu. Bunu bu şekilde duyanlar da bu şekilde kabul ederlerdi. İşte ihtilâf bundan doğuyor. Bazı sahabelerin iki âyet kabul ettiğini bazıları bir âyet kabul ederlerdi. İşte bu şekilde Cenab-ı Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi Vesellem)'in okuyuş ve duruşuna göre âyetlerin hesabı yapılmıştır. Ve adedi altı bin küsurdur. Altı binde ittifâk, küsurâtında ihtilâf bu yöndedir. Kur'an 6666 âyettir sözü tamamen avam sınıfının söylemesidir. Bunun aslı yoktur.

Hadislere gelince :

İmam-ı Ahmed'in dahi hafızasında üç yüz bin, dört yüz bin hadisin olduğu söyleniyor. Mesned'inde 40.000 hadis mevcuttur.

Celalettin-i Suyuti'nin Cami'ul Kebir'i takriben yüz bin hadisi ihtivâ etmektedir. Cami'üs Sağır hemen hemen on bin hadistir. Ve diğerleri... Esâsen Kur'an'da :

مُدَّهَاتَانِ

(Rahman/64)

nasıl bir âyet olarak kabul ediliyorsa, yine

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا تَدَايَنْتُمْ بِدِينِ

(Bakara/282)

de bir âyet olmasına rağmen bir sahifedir. Bunun gibi, hadislerde de bu durum vardır. Hadislerin de bazısı çok kısa, bazısı bir sayfayı bulur.

KUR'AN-I KERİM'İN TEFSİRİ VE HADİS-İ ŞE- RİFLER

Onun için bu inceliği, bu tafsilâtı Kur'an-ı Azimüşşan'ı mânâ yönünden Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem kadar bilen olur mu? Elbette ki olmaz, olamaz. Mutlaka ve mutlaka Kur'an-ı Azimüşşan'ın tefsirine kalkışan kişi evvelâ Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem'den intikâl eden rivâyetlere dayanması lâzımdır. Bunları ele alması gerek-

lidir. Bunu müteâkiben, sahabelerin ileri gelenleri ki müfessirlerin piridirler. Bu sahabeler; İmam-ı Ali (r.a.) gibi Abdullah bin Abbas (r.a.), Übey ibni Kab (r.a.) ve diğerleri gibi... Sahabelerin rivâyetleri Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem)'tan nasıl duydukları, o hususta Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem)'ın ne buyurduğu, o âyetleri nasıl anlattığı ve tefsir ettiğine dâir bu sahabelerin rivâyetlerine başvurması lâzımdır. Bu, tefsir-i rivâyet dedikleri tefsir şeklidir.

Bir de tefsir-i dirâyet vardır.

Dirâyet dendiği zaman Müfessirin lûgat bakımından ve diğer ilmî bakımlardan çok dirâyet, kabiliyet ve istidadı vardır. Sarf, nahiv, bedî', mââni, lûgat ilmi yönünden çok kabiliyetli olması lâzımdır. Meselâ, Kâdı Beydâvî, Keşşaf ve diğerleri... Bunların tefsir şekilleri dirâyet yönüyledir. İşte Kur'an tefsiri ya rivâyet yoluyla olur, İbn-i Kesir'in tefsiri gibi, ya da Kâdı Beydâvi'nin ve Fâhru'r-Râzi'nin tefsirleri gibi dirâyet yönüyle olur.

Yoksa bunlara başvurmadan kendiliğinden, kendi kafasına göre tefsire ve teville kalkışanları Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) uyarmıştır. Bu gibi kimseler, "Cehennemde yerini hazırlasın." buyurmuştur. Kişinin kendi keyfine ve mantığına göre tefsir olmaz.

Kelâmullah evvelâ Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi Vesellem)'in beyân ettiği üzere tefsir edilir. İlk önce bu yola başvurulur. Sonra da ilim erbâbına baş vurulur. Taberî ve benzerleri gibi ...

Yoksa bunlara başvurmadan hatta bunları yetersiz görerek, görmemezlikten gelerek kendi reyine ve kafasına göre tefsire kalkışmak ahmaklıktır. Hatta sonu bazı âyetlerin tefsirinde zındıklığa varır. Allah bizleri korusun... Âmin

Kardeşlerim;

Filhakîka; bazen insan tahammül edemeyerek nahoş kelimeler kullanabiliyor. Zira Allahü Zülcelâl'in kelâmı münazaraya veya cedelciliğe elverişli değildir. Kelâm-ı İlâhiye bu gibi şeyler yakışmaz. Bunu ehinden ve erbâbından dinlemek lâzımdır. Rasûlullah sallallahü aleyhi ve sellem'in hadisini de inkâr etmek bedbahtlıktan başka bir şey değildir. Zira Cenab-ı Hakk'ın uluhiyyetini kabullendikten sonra emirleri ve hükümlerini de kabullenmek lâzımdır ki bu farzdır. Cenab-ı Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi Vesellem)'ı kabüllediğimiz zaman onun sünnet-i seniyyesini de kabul etmemiz şarttır. Yani Cenab-ı Hakk'ın ferâizi yani farzları ve Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi Vesellem)'in sünnet-i seniyyesini mutlaka kabullenmek lâzımdır.

مَنْ يُطِيعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ

(Nisa/80)

Zira Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem)'a itaat etmek, Allahü Zülcelâl'e itaat etmek demektir. İman şartlarından biri de Rasûlüne inanmaktır. Rasûlüne inanıyorum deyip sözlerine inanmamak küfürün beteri'dir. Müslümanların arasında yaşıyor bile olsa değişen bir şey olmaz.

Bazıları da kendilerini mehdi ilân ediyorlar. Hatta bu yetmiyormuş gibi bir de İsalık iddiasında bulunuyorlar. Allahü Zülcelâl tarafından takdis edildiğini, Allahü Zülcelâl ile konuştuklarını iddiâ ediyorlar. Hâşâ...

İsevîlerin dedikleri de budur: Yani, diğer peygamberlere Allahü Zülcelâl kitab vermiş ve göndermiştir. İsa (a.s.) ise Allahü Zülcelâl'in temsilcisidir, diye... Hâşâ. Güyâ ilâh olarak göndermiş de halkı takdis ediyor vs. diyorlar. Allahü Zülcelâl bu gibilerin şerrinden cümlemizi korusun... Âmin...

Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem)'ın hadislerine lâkayd davranıp sadece âyetlere dayanmak isteyenler hakkındaki hadis-i şerifte Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) şöyle bu yuruyor:

لنلقين احدكم متكئاً على اريكته يأتيه الامر من
امرى مما امرت به فيقول لا ادرى ما وجدنا في كتاب
الله فاتبعناه

(وراه امام احمد وابو داود والترمذى و ابن ماجه)

Hadis Meâli:

O kimseyi görüyorum ki; kendi koltuğuna, minderine yaslanmıştı. Benim emirlerimden bir emirle karşı karşıya kalınca, karşısına gelince, benim emrettiğim veya nehyettiğim emirlerle karşı karşıya kalınca, der ki: Ben böyle bir şey bilmem. Ya nasıl olacak? Biz, o emri Allah'ın kitabında görürsek, ancak o zaman ona tâbi oluruz, der.

Yani hadise tâbi olmuyor. Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem de o günden bunu açıklıyor peşinen...

Yani Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem)'in emir ve nehiyleri ile karşı karşıya kalınca, böyle bir hüküm kendilerine gelince, "Ben bunu bilmem, hadis beni bağlamaz, ancak Allah'ın kitabında varsa, o zaman bir geçerliliği olur, derler. Hadis sıhhatlidir. (İmam Ahmed-Ebû Davud- İbni Mâce).

Hadisleri önemsemeyip de sadece Kur'an-ı Azimüşşan'ı araştırırsaydı, âyetlerde, kabullenmedi-

ği hadisın hükmü karşısına çıkardı. Zira Allahü Zülcelâl şöyle buyuruyor:

وَمَنْ يُشَاقِقِ الرَّسُولَ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُ الْهُدَىٰ وَيَتَّبِعْ
غَيْرَ سَبِيلِ الْمُؤْمِنِينَ نُوَلِّهِ مَا تَوَلَّىٰ وَنُصَلِّهِ جَهَنَّمَ
وَسَاءَتْ مَصِيرًا

(Nisa/115)

Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) 'in risâleti geldikten sonra, ve hidâyete erdikten sonra hâlâ daha mü'minlerin hükümlerine uygun hareket etmiyorsa ve Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem)'in ahkâmlarına uymuyorsa, onun azaba düçar olacağı, cehenneme atılacağı ilân olunuyor.

Bir başka âyet-i celiledede:

فَلْيَحْذَرِ الَّذِينَ يُخَالِفُونَ عَنْ أَمْرِهِ أَنْ تُصِيبَهُمْ فِتْنَةٌ أَوْ
يُصِيبَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

(Nur/63)

Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem)'in emrine muhalefet edenler hazer etsinler. Mutlaka bir fitneyi azimeye uğrayacaklar ve azabı elîme de düçar olacaklar. Bunlar hep âyet-i celiledir. Allahü Zülcelâl tarafından ilân ediliyor.

Kardeşlerim;

Kur'an-ı Azimüşşân'ın birçok yerinde Allahü Zülcelâl Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem)'i ta'zim etmiştir. Habibullah (Sallallahu Aleyhi Vesellem)'in, Cenab-ı Hak nezdinde kıymet ve değeri çoktur.

Bu hususta âyet ve hadisler çoktur. Hiç değilse Kadı İyaz'ın Şifa-i Şerifi'nin ikinci cildi biraz olsun mütalâa edilirse, yeterince bilgi vardır. Hidâyet Allah'tandır.

Nitekim Hz. İsa(a.s.) devresinde Eflatun, Sokrat ve benzerleri kendilerini akıllı sayıp Hz. İsa(a.s.)'ya, "Allahü Zülcelâl'i senin vasıtalığıyla bilmeye ihtiyaç duymuyoruz. Biz aklımızla buluruz" diyorlar. Rasûle (a.s.) ihtiyaç duymayıp kendi akılları ile hareket edenlere diyecek bir şey bulamıyoruz.

Bu dünya gelip geçicidir. Fakat istikbâl, âhîret gelip geçici değildir. Bu gibi kimseler acaba mâhşer âleminde tüm enbiya dahi şefââtine muhtaç olduğu halde Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem'den ne yüzle şefâât dileyebilirler? Belki birçokları orada da ihtiyaç duymayacaklarına inanırlar.

HÂLİSEN, MUHLİSEN “LÂ İLÂHE İLLALLAH” DEMEK

Bu hususta şu âyet-i celile yeterlidir. Şöyle buyuruluyor:

فَكَيْفَ إِذَا جِئْنَا مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ بِشَهِيدٍ وَجِئْنَا بِكَ عَلَى
هَؤُلَاءِ شَهِيدًا

يَوْمَئِذٍ يَوْمَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَعَصُوا الرَّسُولَ لَوْ تَسْوَى بِهِمُ
الْأَرْضُ وَلَا يَكْتُمُونَ اللَّهَ حَدِيثًا

(Nisa/41-42)

Her ümmetin bir şahidi vardır. Rasûlullah sallallahü aleyhi ve sellem de bu şahidlerin üzerinde bir şahiddir.

Bu gibi kimseler, Nisa sûresindeki bu âyeti mütalâa etsinler. O günkü feryad durumlarını görsünler.

Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) şöyle buyuruyor: Ümmetim üzerine en çok korktuğum üç şey var: Bunlardan birincisi Zelletül Âlim, ikincisi münâfiğın Kur'an'la cedelleşmesi, mücadele ve münazara etmesi, üçüncüsü de kaderi inkârdır.

Kaderi inkâr hususuna gelince; evvelâ Allahü Zülcelâl hepimize bu hususta şûûr versin, izân versin. Âmin...

Kader Allahü Zülcelâl 'in hükmüdür, kararıdır. Takdiridir, irâdesidir, meşietidir. Kaderi inkâra kalkışmak Allahü Zülcelâl'i inkâra kalkışmak demektir. Çünkü Cenab-ı Hakkı, ilâh olarak sadece lâfla değil, onu zatiyla, sıfatıyla tanımak ve Kadir-i Mutlak olarak bilmektir. İlâh denildiği zaman, zerrelere varıncaya kadar her şeyin onun kader, kaza, irade ve meşietinde olduğunu bilmek, buna imân etmek ve bu şekilde kabullenmek gerekir. Zira Allahü Teâlâ noksan sıfatlardan münezzehtir, kemal sıfatlarla muttasıftır. Mü'min bunu böyle bilecek ve inanacak. Bazıları, “Lâ İlâhe İllallah Muhammedür Rasûlüllah” diyenler gibi, “Lâ İlâhe İllallah Musa Kelimullah” veya “İsa Ruhullah” diyenler de cennetlidir, diyorlar. Böylesine bir inançtan Allahü Zülcelâl hepimizi korusun. Âmin...

Cenab-ı Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem teşrif ettikten ve risâlet bi'seti verildikten sonra, Kur'an-ı Kerim kendisine verildikten sonra (hatta ki İncil, Zebur, Tevrat da onun içindedir) hâlâ direnip “Lâ İlâhe İllallah Musa Kelimullah, İsa Ruhullah” diyenler küfür üzerinde ve cehennemliklerdir. Bunlar cennet yüzü görmezler.

Mü'min olabilmeleri, Müslüman olabilmeleri için sadece “Lâ İlâhe İllallah” demeleri yeterli değildir. “Muhammedür Rasûlüllah” demeleri de şarttır.

Aksi takdirde imân ehli olamazlar. Rasûlüllah sal-lallahü aleyhi ve sellem'in risâletini kabul ve ikrâr etme mecburiyetleri vardır. Evet Musa Kelimullah, İsa Ruhullah ama her birisi kendi zamanında o rasûlün geldiği ve risaletini ilân ettiği devreye aittir. Ve o zaman için ma'kuldür. Fakat Rasûlüllah (Sal-lallahu Aleyhi Vesellem) teşrif ettikten sonra artık onların hükümleri geçmez. Nesh olunmuştur. Bugünümüzde hakiki Tevrat, İncil olmuş olsa dahi, tahrif edilmemiş, taklid edilmemiş, indiği andaki safiyeti duruyor olsa bile mensuhtur. Kur'an-ı Azimüşşân karşısında hükmü geçerli değildir. Çünkü o da bir beşerdir. Onun için Cenâb-ı Rasûlüllah (Sal-lallahu Aleyhi Vesellem) yokken ruhâniyetinden faydalanarak rasüller göndermiştir. Çünkü Cenâb-ı Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem)'in Âdem'den bu güne kadar vücuden kalması, devam etmesi mümkün değildir. Bir beşerdir. Onun için, yıldızlar, Güneşin şuasından nasıl ki faydalanıyorsa, bütün nebiler de Cenab-ı Rasûlüllah(Sallallahu Aleyhi Vesellem)'in ruhaniyetinden, maneviyatından faydalanarak bu şekilde Âdem(a.s.)'dan, İsa (a.s.)'a kadar idâme etmişlerdir. Kur'an'dan bir bölümü, suhûf ve kitab olarak kendilerine verilmiştir. Hz. İsa(a.s.)'a kadar Rasûlüllah(Sallallahu Aleyhi Vesellem)'in ruhâniyetinden, mânevîyâtından ve

nurundan faydalandıkları gibi kitap yönünden de Kur'an'dan faydalanmışlardır. Fakat ne zaman ki “Şemsüddâreyn” iki cihanın Güneşi Cenab-ı Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem teşrif etti, işte o zaman diğerlerinin hükümleri tamamen geçersiz bir hale geldi. Kur'an'ın ve Rasûlüllah(Sallallahu Aleyhi Vesellem)'in gelmesiyle diğer suhuf ve kitaplar hükümsüz kaldılar. Yıldızlar nasıl ki Güneşin doğmasıyla yok olmuyor, ama ziyâları yoktur, yine kendi varlıklarını devam ettiriyorlar. Fakat Güneşin nuru, ziyası karşısında yıldızların esâmesi bile yoktur. İşte buna benzer bir şekilde Kur'an ve Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem)'in olduğu yerde diğerleri tamamen hükümsüzdür. Kur'an'da da buyrulduğu gibi:

وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ النَّبِيِّينَ لَمَا آتَيْتُكُمْ مِنْ كِتَابٍ
 وَحِكْمَةٍ ثُمَّ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مُصَدِّقٌ لِمَا مَعَكُمْ لَتُؤْمِنُنَّ
 بِهِ وَلَتَنْصُرُنَّهُ قَالَ أَأَقْرَرْتُمْ وَأَخَذْتُمْ عَلَىٰ ذَٰلِكُمْ إِصْرِي
 قَالُوا أَقْرَرْنَا قَالَ فَاشْهَدُوا وَأَنَا مَعَكُمْ مِنَ الشَّاهِدِينَ

(Ali İmran/81)

Ahd-ü misak enbiyâdan dahi alınmıştır. Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem devresinde gelmiş olsalar, hepsi kendisine tâbi' olmaya, ta'zim ve tevkir

etmeye, hürmetle anmaya mecburdurlar. Ve bundan sorumludurlar.

Dolayısıyla Hz. İsa(a.s.) bile teşrif ettiğinde Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem)'ın hükmünü yürütecek. Yani Kur'an ahkâmı ile âmil olacak ve Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem)'ın ümmeti olarak, Peygamber olarak değil, Peygamberlik vasfıyla değil, müctehidlerin müctehidi durumunda olarak Kur'an ahkâmıyla âmel edecektir.

Hülâsâ; işte bu minvâl üzere böyle bir rasül geldikten sonra nasıl olur da geçmiş rasüller için Lâ İlâhe İllallah Musa Kelimullah veya İsa Ruhullah dese de olur, diyebiliyorlar. Binâenâleyh Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem)'a tebaiyyet göstermeden asla imân ehli olamazlar.

İmam-ı Ahmed'den ve diğer zevat tarafından rivâyet edilen şu hadis-i şerif buna en kuvvetli delildir. “Vellezi nefsi biyedihi” diye kasemle başlıyor ve Bi'setimden - risâlet verildikten ve Kur'an indikten sonra- kıyâmete kadar Yahudi, Nasranî, Mecusî veya herhangi bir millet risâletimi duyduktan ve Kur'an'ı bildikten sonra bana tâbî olmanın dışında hiçbir yolları, seçenekleri yoktur. Bunun dışında tamamen cehennemliktirler. Velew ki Hz. Musa (a.s.) dahi olsa diyerek şöyle buyuruyor:

ولوكان موسى حيا لما وسعه الا ان يتبعني

Hız. Musa (a.s) hayatta olsa dahi, bana tabi olmanın dışında hiçbir yolu yoktur. Evet Rasüldür, Nebidir, Kelimdir. Fakat, Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem zamanında olsalar, Rasûlüllah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) hükmü altına girme mecburiyetleri vardır. Bu böyledir.

Onun için:

لا اله الا الله محمد رسول الله

demeyip de, bu devirde Lâ ilâhe illallah Musa Kelimullah veya başka türlü şeyler diyenler de cennetliktir demek kişiyi imân ve İslâm dâiresinin dışına çıkarır. Allah bizleri korusun.

Şu noktaya dikkât etmemiz lâzım. Bunlar, Musa Kelimullah dedikleri zaman Allahü Zülcelâl'i nasıl tanıyorlar? “Üzeyir Allah'ın oğludur” deyip dururlarken, hâşâ, Allahü Zülcelâl'in zâtına, uluhiyetine, kemâliyetine yakışmayan sözlerden tenzih ederiz. Nasara da “Mesih Allah'ın oğludur” diyor. Bu misilli bir ilâh; böyle karıya, çoluğa çocuğa bağlandıysa, hâşâ, böyle bir ilâh nasıl ilâh olur? Allahü Zülcelâl'i bu şekilde vasıflandırıp bu şekilde tanıyanlara nasıl cennetliktir diyebiliyorlar. Bunlar ve bu gibi şeyler küfürdür.

Zira İhlâs suresi bunun delilidir.

Kardeşlerimiz;

Günümüzde bazı kimselerin, "Lâ ilâhe illallah" diyen herkes cennetliktir diye bir söyleyişleri vardır. Hatta ki; "Lâ ilâhe illallah Muhammedür Rasûlüllah, Lâ ilâhe illallah İsa Ruhullah, Lâ ilâhe illallah Musa Kelimullah, bunları söyleyenlerin hepsi cennetliktir" diye söylüyorlar. Hem de bunu söyleyenler ilim sıfatı ile muttasıf kimselerdir. Bunlar bu sığata haiz oldukları için halk bunlara inanır ve kanar. Deli söylese bir şey lâzım gelmez. Bunlar piyasada şöhet almış, tanınmış kimselerdir. Halbuki "Lâ ilâhe illallah" sözünün esası, Allahü Zülcelâl birdir, şeriki ve nâziri yoktur. Buna böylece inanmak lâzım. Hadis-i Şerifte de şöyle buyuruluyor:

من قال لا اله الا الله مخلصاً دخل الجنة

Kim ki hâlisen, muhlisen Lâ ilâhe illallah derse cennete girer. Allahü Zülcelâl'in zâtına, sıfatına lâyıık bir şekilde ihlâsla, vahdaniyetine karar vermek suretiyle, kemâliyetle hâlisâne olarak bu inançta olursa cennetliktir, demektir.

İmanın şartları, Rasüllere inanmak gerekiyor. O zaman Lâ ilâhe illallah Muhammedün Rasûlüllah, Allah'ın vahdaniyetine, şeriki olmadığına inanmak ve tasdik etmek; Muhammed sallallahü

aleyhi ve sellem'in onun kulu ve rasülü olduğuna inanmak ve tasdik etmek imânın şartlarındandır. Cenab-ı Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem devresinde İsevîler de var, Musevîler de var. Yani Yahudi ve Nasraniler o zaman da mevcud. Bunu dinliyorlar ve biliyorlar. Ayrıca bir de etraflarında Mecusî, ateşperestler mevcuddur. Onun için Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) bu zümreyi kasdederek:

“Nefsim yed’-i kudretinde olan Allah'a yemin ederim ki, risalet bi’setimin başlangıcından kıyâmete kadar mevcut olan ve gelecek olan kimseler bu bi’setime inanmadan, Kur'an-ı Azimüşşan kitabıma uymadan bu misilli gelen kimseler Yahudi olsun, Nasranî olsun, Mecusî olsun bunlara inanmadıkça umumiyetle hepsinin Cehennemlik olduğunu ilân ediyorum.” İmam-ı Ahmed'in hadisi açıktır. Hatta ki, Hz. Ömer (r.a) elinde Yahudilere ait olan Tivrattan bir parça (bitaka) alıp gelir de Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) efendimizin huzurunda okumak ister. Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) hiddetlenerek: Ya ömer! Ben size öyle bir yasa getirdim ki hiçbir pürüz, hiçbir leke dahi görmemiştir. Tertemiz, bembeyaz. Bir karıştırma yok, katkısı yok. Vallahi bunlar bana inanmadıkça ve risâletimi tasdik etmedikçe bunlardan bir şey sormayınız.

Bunları tasdik de etmeyin, tekzib de etmeyin. Bunlara hiçbir ihtiyacınız yok. Benim size getirdiğim din çok güçlü ve kuvvetlidir, yeterlidir. Başka hiçbir şeye ihtiyaç bırakmaz. Cenab-ı Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) kasemle söylüyor:

Nefsim yed-i kudretinde olan Allah hakkı için; Musa bu günüme gelse ve bulunsa, bana tabi olmaktan başka hiçbir yolu yoktur. Hatta şöyle bu yuruyor:

والله لو كان موسى حيا ما وسعته الا ان يتبعني

(رواه امام احمد وغيره)

“Vallahi şu anda Musa dahi hayatta olsaydı Onun da bana tâbi’ olmaktan başka yolu yoktur.” Ben istiklâl sahibiyim, Allah’ın kelimiyim” diyemez. Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem’e tâbi’ olmaktan başka hiçbir yolu yoktur. İsa(a.s) tekrar yeryüzüne geldiği zaman Rasûlüllah’ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) ümmeti olarak gelir. Rasûlüllah’ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) aynı yasasına tâbi’ olur. Rasûlüllah’ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) risâleti umumîdir. Onun yasasını uygular. İncil geçmez, Tevrat da geçmez. Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) Kur’an hakkında; Kur’an öyle bir Kur’an’dır ki; geçmiş Tevrat bir bölümü, İncil bir bölümü, Zebur bir bölümüdür Bunlar tamamen

Kur'an'ın bir bölümünde münhasırdırlar. Bilhassa mûfassalat fazladandır; Kur'an-ı Kerîm bu üç kitabın birleşiminden 4-5 cüz daha fazladır, buyuruluyor. Kur'an'da diğer kitaplardan fazlalık vardır, noksanlık yoktur, buyuruluyor. Zira Kur'an ana kitaptır. Hülâsâ bu minvâl üzere sadece “ Lâ ilâhe illallah” diyen bir kimse cennetlik olamaz. Evet bu kimseler şu hadisi görmüşlerse, “Lâ ilâhe illallah diyen cennetliktir” diye. Ama, kim ki muhlisen Lâ ilâhe illallah derse cennete girer. Allahü Zülcelâl'in uluhiyyetine hiçbir katkı olmadan, noksan sıfatlardan münezzehtir kılmak, Allah vardır, birdir, eşi, benzeri, şeriki, naziri yoktur, doğmamış doğurmamıştır. Hiçbir şeye ihtiyâcı yoktur. İşte böylece, bu şekilde halisâne inanmaktır. Allahü Zülcelâl kudsi hadisinde şöyle buyuruyor:

قال الله عزوجل كذبنى ابن آدم ولم يكن له ذلك

وشتمنى ولم يكن له ذلك

فأما تكذيبه إياي فقول له لن يعيدني كما بدأني

واما شتمه إياي فقول له

اتخذ الله ولداً وأنا الاحد الصمد لم ألد ولم أولد ولم يكن له

كفو واحد

Allahü Zülcelâl ilân ediyor ve diyor ki: Âdemoğlu ile aramızda mühim bir dava vardır. Onu bir türlü halledemiyoruz. Ben, kıyâmet günü tekrar bas' olunacaksınız, sorunuz, hesabınız vardır diyorum; fakat insanoğlu beni tekzib ediyor, öldükten sonra dirilmeyiz diyorlar. Ben Ahad'im, Samed'im; vardır, karın vardır diyerek bana lâıyk olmayan şeyler ile beni sebb' ediyorlar. Allahü Zülcelâl bunları hiç hoş görmez. Nasıl oluyor da buna rağmen; bu inançla yaşayan kimselere cennetlik olur, cennete girer deriz. Cenab-ı Hak kendisi bu gibi kimseler hakkında şöyle buyuruyor:

İster Musa (a.s), ister İsa (a.s), İster Nasrani, ister Yahudi... Değil mi ki bunlar Üzeyir, Allah'ın oğludur ve İsa, Allah'ın oğludur, diyorlar. O zaman Cenab-ı Hak:

لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ ثَالِثُ ثَلَاثَةٍ وَمَا مِنْ إِلَهٍ إِلَّا إِلَهٌ وَاحِدٌ

(Maide/73)

“Allah üçtür” diyenler küfre girdiler. Zira Allahü Teâlâ birdir.

Başka Âyet-i Celile'de Cenab-ı Hak şöyle buyuruyor:

وَقَالَتِ الْيَهُودُ عُزَيْرُ ابْنِ اللَّهِ وَقَالَتِ النَّصَارَى
الْمَسِيحُ ابْنُ اللَّهِ ذَلِكَ قَوْلُهُمْ بِأَفْوَاهِهِمْ يُضَاهِئُونَ
قَوْلَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَبْلُ قَاتَلَهُمُ اللَّهُ أَنَّى يُؤْفَكُونَ

(Tevbe/30)

Yahudiler Üzeyir'i, Nasaralar İsa'yı Allah'ın oğludur, dediler. İftira attılar. İşte bu âyeti celile bunu açıkça beyân eder. Allah'ın oğlu var, karısı vardır gibi kelimeler Allahü Zülcelâl'in uluhiyyetine yakışır mı? Allahü Teâlâ bunları hoş görür mü? Cenab-ı Hak bunların mahvi ve katli için "Katelehumullah" "Allah onları katletsin" diye beddua ediyor. Ve hışmına uğramışlardır. Zira iftira ediyorlar. Allahü Zülcelâl'i bizler böyle noksan sıfatlardan tenzih ederiz. Ehbârları (Yahudi alimi) ve ruhbânları âdetâ bir uluhiyet, ilâh diye takdis yönleri vardır, diye inanıyorlar. Bu misilli halleri vardır. Hâşâ, ister Nasrani ister Yahudi olsun, bu fertler bir gemiye binseler de denizde bir fırtınaya mârûz kalsalar, hepsi birden Allah Allah derler.

Âyet-i Celilede:

وَلَيْنَ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ لَيَقُولَنَّ
اللَّهُ

(Lokman/25 – Zümer/38)

Eğer onlara sorsanız, “Bu yeri göğü kim yarattı? diye, Allah’tır.” derler. Başka bir şey diyemezler.

فَإِذَا رَكِبُوا فِي الْفُلِّ دَعَوْا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ

(Ankebut/65)

Bir gemiye bindiklerinde, bir fırtına ile karşı karşıya kaldıklarında yine Allah Allah derler. Ne zaman ki karaya çıksalar aynı eski hâle devam ederler.

Kardeşlerimiz;

Bu gibi dara düşmüş, darlık devrelerinde Allah Allah diye söylemenin hiçbir yararı olmaz. Allahü Zülcelâli kendine yakışır, uluhiyyetine yakışır bir tarzda bilip tanımak lâzım. “Lâ ilâhe illallah” dediğin zaman uluhiyette ne şeriki, ne misâli, ne nâziri yoktur. Bu minval üzere inanmadıkça hiçbir kelime iş görmez. Esas olan inanç, itikadın tam olması lâzım. Tamâmen noksan sıfatlardan münezzehtir kılmak lâzımdır. Allahü Zülcelâl bizim sonumuzu hâlisen, muhlisen, kelime-i tevhid üzerine kılsın ve bunu cümlemize nasip ve müyesser eylesin. Âmin.

Şimdi gelelim hadiste geçen Zelletül Âlim ve münafığın Kur'an ile mücadelesine ve bir de kaderi yalanlamak ve inkâr etmeğe... Rasûlullah sallallahü aleyhi ve sellem'in, ümmetim için en

korktuğum bunlardır, diye buyurduğu şeylerdir. İşte kaderi inkâr dediğimiz zaman, kader, Allahü Zülcelâl'in karar ve hükmüdür. Nasıl ki; anlattığımız gibi Lâ ilâhe illallah deyip Allah'ın oğlu vardır gibi kelimeler kullanıp söyleyince bu tevhidin kendisine bir faydası var mıdır? Allahü Zülcelâl'e inanan kimse, aynı zamanda onun hükmüne de inanacaktır.

Allahü Zülcelâl ezeli projesinde olan her şeyi yaratıp bildiği halde idâre etmesini bilmesin mi? Allahü Zülcelâl idareyi başkasına mı bırakacak? Allahü Zülcelâl'in idaresi ve hükmü dışında olabiliyorsa, bu ilâh için noksanlık değil midir? Nitekim hepimizin bildiği gibi devlet meliki veya hâne reisi veya bir çoban güttüğü koyunlardan bihaber ise, nereye gelip nereye gittiğini bilemiyor ise... Hatta mürşidler bile birer çobandır. Bu minvâl üzere idâreyi ona göre güzelce yapıp kontrol etme sorumluluğu vardır. Allahü Zülcelâl kâinatı var etmiştir. Aynı zamanda bütün teferruatları ile eflâkları ile bütün deveran eden erzakları ile Allahü Halikun, Razikun Halk etmiştir, rızkımızı da O verir. Allahü Zülcelâl sizi de, amelinizi de yaratandır.

Allahü Zülcelâl sizi yoktan var etti. Rızkınızı verdi. Öldüren, tekrar hayat veren O' dur. Menfaat veren de zarar veren de O'dur. Basitun: Bol verici, Kabidun: Az verici; Rafiun: Yükseltici; Hafidun:

Alçaltıcı'dır. Mülkün malikidir. Dilediği tarzda tasarruf eder. Yetki, hakimiyet onundur. Bunun dışında Allahü Zülcelâl misal vermiştir. Siyah bir karınca, karanlık bir gecede siyah bir mermer üzerinde yürürken onun hareketini görür ve işitir. Böyle görüp işitirse, murakebesi altında olmasa, onu görmez işitmez. Rızkını da unuttur. O da rıziksız ölür. Böyle bir şey olur mu? Hâşâ, yaratmış olduğu bir şeyden bihaber olur mu? Hâşâ. Koskoca bir âdemoğlu için neler lâzım, görüyorsunuz ki bu dünyada her şey lâzım. Su mu, yemek mi, giymek mi? Her şey lâzım... Bitmez tükenmez şeyler ihtiyaçlarımız... İşte, bu işlerimizi bitirmeden birer birer bu dünyadan çekip gidiyoruz. Arzuladığımız bu dünya işleri bitip tükenmek bilmiyor. Ardı ardına ihtiyaçlar doğar. İşte bütün bunların, Allahü Zülcelâl'in terazisinde miktarları mevcuttur. Bunlar senelik olarak levh-i ezelden levh-i mahfuza intikâl eder. Eceldir, rızıktır, kâfirdir, mü'mindir, doğmuştur, ölmüştür... İşte bu her günün kendine göre bir şuûnu vardır. Şuûn nedir? Yani filân kimse dün yokken bugün var oldu. Bugün konuşup dururken yarın yok olmuştur. Başına musibet gelmiştir. Rızkı çok olmuştur, az olmuştur. Azizken zillete düşmüştür. Bunların hepsi âdetâ film gibi gözümüzün önündedir. Bunu iyice düşünün.

Bunlar; Allahü Zülcelâl'in mürakabesi altında yürümektedir. Allahü Zülcelâl'in mûrakebe edemediği, göremediği bir şey yoktur, hâşâ... Vücudumuzdaki ruhu misâl alalım. Ruh herhangi bir azadan, parmağımızdan çıkarsa, ne olur o zaman bu parmak? O aza ma'dumdur, yok olur. Yani hayatiyeti gider, o iş göremez. Onun için Allahü Zülcelâl tamamen her yerde, hatta Allahü Zülcelâl "Ben size şah damarınızdan daha yakınam." buyuruyor. "Başka bir mahlûk gibi belli bir yeri, belli bir kapasitesi vardır", demek değildir, hâşâ. Allahü Zülcelâl'in ilminden, kâinatın neresinde olursa olsun, bir zerre bile gizli değildir. Allahü Zülcelâl bir nesneyi hareket ettirdi ise onu kimse durduramaz. Onu durdurdu ise onu kimse hareket ettiremez. Kudretiyle, iradesiyle ve meşietiyile Rabbimizin kararına bağlıdır. Hikem'de buyurulduğu gibi:

عميت عين لن تراك عليها رقيب

Eğer göz; görebildiği, mükevvinatı tamamen Senin murakeben altında görmüyorsa; eğer, kalbi de tüm varlığı Allahü Zülcelâl'in tasarrufu altında göremiyorsa, fehmedemiyorsa, o göz de kör olsun, o kalb de kör olsun. Hikem sahibi böyle söyler. İnsanoğlunun gözü ile gördüğü her şey Allahü Zülcelâl'in eseridir. Kalbiyle duyduğu inancı, onun tasarrufu altındadır. Zira Haliki odur.

ECEL- RIZK- ESER- MADCA'- SAİDLİK VE ŞAKİLİK

Hadis-i Şerif:

قال رسول الله صلى الله عليه وسلم:
فرغ الله عزوجل الى كل عبد من خمس
من اجله ورزقه واثره ومضجعه وشقى اوسعيد
(رواه امام احمد والطبرانی)

Hadis Meâli:

Allahü Zülcelâl'in ezelde takdir ettiği, karara bağladığı beş nesne vardır. Bunlar tamamen hüküm ve karara bağlanmıştır.

Bunlardan birincisi eceli; dünyaya gelen kişi ne kadar yaşayacaksa miktarı, ne zaman son verecek? Ecel dediğimiz, vakti geldiği zaman hayatın bitmesidir. Âyet-i Celile'de buyuruluyor ki:

فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ لَا يَسْتَأْخِرُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ

(A'raf/34)

İnsanoğlunun eceli geldi mi ne bir saat ileri, ne de bir saat geri, asla. Hüküm, karar budur.

İkincisi rızkı: Allahü Zülcelâl rızık vermezse bu rızkı kim verecek? Allahü Zülcelâl rızkı kendi uhdesine almıştır. Ne miktar vereceği, zerresi bile

Allahü Zülcelâl'in ilmindedir. Bazı zaman görüyoruz ki bir rızık bir insana nasib olmayacağında ya dö-külür, ya da başka bir tarafa gider. Bazen rızkın arkasından koşarız, bazen de rızık bizim arkamız-dan koşar. Rızkın tayinini, miktarını, nasıl ve ne şekilde olacağını ancak Allahü Teâlâ bilir, hükmü altındadır. Ömür varsa rızık var, ömür yoksa rızık yoktur.

Üçüncüsü ise eseri: Bizlerin hepimizin eseri olacaktır. Bu dünyada bazısının sadakayı câriye yönünden, bazısının ilim yönünden fayda ve zararı da vardır. Evlâd, evler binalar, filân kimsenin yeri gibi. Bunların hepsi bizim eserlerimizdir. Filânın camisi, filân kimsenin kitabı vs. gibi. Bunların hep-sini, eserlerini Cenab-ı Hakk hüküm ve karara bağ-lamıştır ve kaderinde vardır.

Dördüncüsü: Madca'i (vatan-mezar), yani vatan edinip gezip oturacağı yerler, gidip kalıp iskân edeceği, ikâmet edeceği yerler, sonunda kabrinin olacağı yer dahi tamamen kaderinde var-dır. Allahü Zülcelâl'in kaza ve kaderi, irâde ve me-şietinin dışına hiçbir şey çıkamaz. Bunu böylece kabul etmek gerekir.

Beşincisi de şakî (bahtsız) ve saidliğidir (bahtlı, mutlu). Sonunda imânlı veya imânsız gide-ceği, şakîliği ve saidliği de hüküm ve karara bağ-

lanmıştır. Bu hadisi İmam-ı Ahmed rivâyet etmiştir, sağlıklı bir hadistir.

Kardeşlerimiz,

Halk arasında üzücü şeyler vardır. Bazı kimseler der ki: Şakî ve said yazıldıysa bunda benim ne dahlim, ne hatam vardır? Ana rahminde said veya şakî yazılmış. Üstte zikrettiğimiz Hadis-i Şerif'in detaylarına inip inceden inceye düşünmemiz gerekir. Allahü Zülcelâl ecel hususunu da karara bağlamış mıdır? Bağlamıştır. Peki ecelim geldi ise giderim, gelmedi ise gitmem diyerek teslim olmuyorsun da, hastalandığın zaman, neden tedâvi yöntemine başvuruyorsun? Ölmek için çâre arıyorsun. Said isem said, şakî isem şakî benim bunda dahlim nedir? diyorsun. Ecel hususunda böyle düşünmüyorsun da, şakîlik hususunda niye böyle düşünüyorsun? Rızık konusunda benim rızıkım nasıl olsa karara bağlanmıştır, çalışmama ne gerek var? demeyip gece gündüz rızık peşinden koşturuyorsun da saidlik ve şakîlik hususunda niçin böyle düşünüyorsun? Zaten şeytan bizi bu konuda vartaya düşürüyor.

Şeytan şöyle diyor: “Görüyorsunuz ki said ve şakî olarak yazılmışsınız. Çalış, çalış, eğer şakî yazdıysa, bu çalışmanın sana ne yararı var? Fuzuli

kendini yormuş olursun. Eğer said isen, çalışsan da çalışmasan da bu zaten yazılmıştır.” İşte bu; şeytanın desise ve tuzağıdır. Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem ve ülemâ; “en fazla tehlike, bu inanç durumundadır” buyuruyorlar.

Anlatılan bu beş nesneden dördüne hiç itiraz etmiyor; ama şakî ve saidlik yönüne geldiği zaman buna itirazla hücum ediyor. Zira biliyorsunuz ki kişinin kendi eceli, rızkı, kendi eseri, kendi madca’ı bunlar tamamen kendine ait meselelerdir. Bunların ihmâli, insanı cehenneme iletmez. Ama saidlik ve şakîlik yönüne gelince bu, Allahü Zülcelâl'e ait olduğu için ibâdet ve kulluk yolu ile saidlik ve şakîlik celbedilebilir. İşte bu yönden şeytan devreye girerek insanları atalete, batalete, tembelliğe sevk ediyor ve kendisini böylece inandırıyor. Hiç çalışmadan şakîlik ve sâidlik olacak diye. Hâşâ...

Allahü Zülcelâl kuluna bu şekilde zulmetmez. Zira Allahü Zülcelâl bizlere irâde-yi cüziyye vermiştir. Aklımız da var. Zâten aklımız olmasa sorumlu değiliz. Aklımız olunca seçenek hakkımız da vardır. Habibi sallallahü aleyhi ve sellem’e şöyle buyuruyor:

فَإِذَا عَزَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ

(Âli İmrân/159)

“Bir şeye azmedersen Allah’a tevekkel ol.” Azmettikten sonra yardımını Allah’tan bekle. Bir şeye azmetmek bizim niyetimiz ve o yöndeki irâdemizdir. İşte cüz-i irâde budur. Ecel yönünden muayyen saate bağlanmıştır. Rızık yönünden bu da beyân edilmiştir. Harfiyyen, lokmasını dahi, su yudumunu dahi, soluk alıp vermemizi bile... Allahü Teâlâ kullunun yiyeceği lokmaları bile bir karara bağladığı gibi, alıp vereceği nefesi, solukları da karara bağlamıştır. Bunlar söz konusu olunca niçin takdiri ilâhiyi düşünmüyor, biraz daha fazla yaşayabilir miyim? diye hastalık anında her yola başvuruyorsun. Rızık konusunda Allahü Zülcelâl nasıl olsa rızıkımı yazmıştır, çalışmama- uğraşmama gerek yok demiyorsun da saidlik ve şakîlik konusunda niçin böyle düşünüyorsun? İhmâl ediyorsun. Bu, kulluk vasfıyla ilgili bir husustur. Rabbımız; nebiler ve kitaplar göndermiş. Kimseyi başı boş bırakmamıştır. Meğer ki aklı ola... Allahü Zülcelâl’in bir hakkı vardır üzerimizde. Yerine getirmemiz kulluk vasfımızdır.

Allahü Zülcelâl’in kulları değil miyiz? Kulluğun dışına mı çıkacağız? Hâşâ. Kulluk nisbetine göre bizleri hoş görür. Allahü Teâlâ’ya kulluk yapmak mecburiyetindeyiz. Zira bizi yoktan var etmiştir. Gökteki ve yerdeki nîmetleri bizler için yaratmış-

tır. Melekler ise yemezler, içmezler. Bu nîmetler karşısında bedenimiz, cevahirimiz bütün bunların karşısında Allahü Zülcelâl'e bir teşekkür borcumuz yok mudur? Teşekkür etmemiz gerekmez mi? Minnetsiz verilen nîmetler teşekkürü lâayık değil midir? Üzerimizde hakkı yok mudur? Nasıl olur da bazı meselelerde kula bile kul oluyoruz da biz bu sayısız nîmetleri veren Allahü Zülcelâl'e teşekkürü unuttuğumuz.

أَلَا إِنَّ حِزْبَ الشَّيْطَانِ هُمُ الْخَاسِرُونَ

(Mücadele/19)

Şeytana uyanlar, teşekkürü unutanlar, işte bunlar hüsrana uğrarlar. Şeytanın hiziblerindedir. Âyât-ı Celile'de şöyle buyuruluyor:

إِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمْ عَدُوٌّ فَاتَّخِذُوهُ عَدُوًّا إِنَّمَا يَدْعُو حِزْبَهُ

لِيَكُونُوا مِنْ أَصْحَابِ السَّعِيرِ

(Fatır/6)

Şeytan sizin düşmanınızdır. Onu düşman olarak itti haz ediniz. Kendine mâl ettiği kimseleri tamamen cehenneme davet ediyor. Bu bir desisedir. Şakîlik ve saidlik hususunda fazla oyunbazlık yapmayın. Çünkü bu şeytanın büyük bir desisesidir. Bu yönden insanları cehenneme düşürüyor.

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ

Allahü Zülcelâl'in insanları ve cinleri yaratmasının sebebi, kendisine kulluk etsinler diye yaratmıştır:

“Ben onlardan rızık talep etmiyorum. Onlara rızık ben vereceğim.” Niye rızık konusunda ihmâl ve tenbellik etmiyoruz? Neden koşuyoruz, neden çalışıyoruz? Çünkü burada şeytanın bir dahli yoktur. Bu tamamen kendimize aittir. Hatta şeytan bu konuda daha da insanı hırslandırıyor ve oyunbazlık yapmıyor. İbadetinden alıkoymak için rızka koşutur. Ecel yönüne gelince de hiçbirimiz hevesli değiliz. Ölmek için her çâreye başvurmaktayız. Teşhis, tedâvi ve benzerlerini yapmak için her çâreye başvururuz. Halbuki ölüm Allahü Zülcelâl'in emridir. Bu ecel ise, geldiği zaman ne bir saat ileri gider, ne de bir saat geri, muayyen bir vâkte bağlıdır. Eser kısmından ise; zarar veya yarar ilim bırakır. Salih evlâd bırakır. Cami bırakır, kitaplar bırakır, sadakayı câriye kısmından olan şeyler bırakır, vs. bırakır. Bu bırakılanlar tamamen kendinin yararına veya zararınadır. Çünkü bunların içinde hem dünya hem de âhirete yönelik olanlar var. Sadece dünyaya bağlı olanlar da vardır. Sadece âhirete yönelik olan da var. Eserlerimiz bu minvâl üzeredir. Madca'ına gelince, tabii ki bunda bir seçeneğimiz vardır. Bir yeri seçiyoruz, orayı beğeniyoruz. Sonra orayı terk ediyoruz. Başka bir yeri seçiyoruz. Bu gibi teşeb-

büs ve seçeneklerimiz vardır. Bu konuları hiç ihmâl etmiyoruz. İhmâl edenlere, attal battal olanlara ahmak, deli diyoruz. Bu konuda isabetli işler yapanları da methederler, iyi derler. Şakîliğe ve saidliğe gelince bu konuda ihmâl etmek, bu şeytanın desise ve tuzağıdır. Çünkü bu kulluk meselesidir. Seçenek yapacaksınız. Allahü Zülcelâl:

خلق الله الجن وخلق لها اهلا

“Cennete de cehenneme de ehiller yaratmıştır.” Bunu seçeneğimize bırakmıştır. Hiç duydunuz mu? Bir taraftan bir tarafa gideceğimizde bir azmimiz, niyetimiz olmadan, hemen bir rüzgâr esip, bir taraftan bir tarafa götürdüğünü? Veyahut hiç karar ve hüküm vermeden evinizden çıktığınızda ne tarafa gideceğinizi düşünmeden, fikrinize aklınıza getirmeden hareket ediyor musunuz? İnsan mutlaka bir karar veriyor. İşte bu bizim azmimizdir. İrâde-yi cüziyyedir, azmederiz, ardına düşeriz. Bunun neticesi ya zarar getirir, ya da yarar getirir. Bunda kabul edilmeyecek, itirâz edilecek hiçbir mesele yoktur.

Kendi kendimizi kandırmayalım. Allahü Zülcelâl bu beş nesneyi tamamen karara bağlamıştır. Dördünü hiç ihmâl etmiyoruz. Saidlik ve şakîliği de asla ihmâl etmemeliyiz... Allahü Zülcelâl bir kuluna asla zulmetmez.

“Ben işi kadere bırakmadım” demek Allahü Zülcelâl'e iftira ve töhmettir. “Cehdettim, cühûd ettim. Şöyle yaptım, böyle yaptım, insan kaderine bağlı kalmamalı” gibi sözlerle kendini kandırmamalıdır. Allahü Zülcelâl'in kaderi dışında hiçbir şey cereyân edemez. Bu konuları iyice anlamış bulunuyoruz. Teşebbüs etmek, sebeplere yapışmak sünnet-i seniyyedir. Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem bunların hepsini işlemiştir. Kendi haline bırakmamıştır. Kader ne ise olacak olmasına rağmen, sebebe yapışmaktan da geri kalmamıştır. Zırh giymiştir, yiyecek stok etmiştir. Hendek kazmıştır. Bunlar esbâbın mucibeleri, tamamen sünnet-i seniyyedir.

Bu İslâm makamındandır. Fakat sebab-i mucibelerine yapışırken sadece kendi benliğini ortaya koyarak ben yaparım, ben ederim demek hoş bir şey değildir, sonu küfre varır. Doğru olan “Ben bu işe teşebbüs ettim. Tevekkeltü Alallah. Rabbim bana hayır tarafını nasib etsin. Ben aciz bir kulum, irâde-i cüziyyemi kullandım ve esbâb-ı mucibesine başvurdum. Allah'ım inâyetini bana refik eyle.” demeliyiz. Zira Allahü Teâlâ şöyle buyuruyor:

فَإِذَا عَزَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ

(Âli İmrân/159)

“Bir şeye azmettiğin zaman tevekkül alellah ol ki Allah sana yardımcı olsun.”

إِنَّ يَنْصُرُكُمُ اللَّهُ فَلَا غَالِبَ لَكُمْ وَإِنْ يَخْذُلْكُمْ فَمَنْ ذَا
الَّذِي يَنْصُرُكُمْ مِنْ بَعْدِهِ

(Âli İmrân/160)

“Allahü Zülcelâl size nusret verdiyse, kimse sizi mağlûb edemez. Ama size hîzlân verdiyse hiç kimse size nusret veremez. Çünkü siz Allahü Zülcelâl'den bir şey beklemediniz. Kendi enaniyetinizle başbaşa kaldınız. Hîzlân demek ne demek? İnâyeti ve yardımı yoktur. İşte o zaman Allahü Zülcelâl onu nefsi ile başbaşa bırakır. Kul olarak bilelim ki Allahü Zülcelâl her an, her hâl ve her yerde azim bir kudred ve güç sahibidir. “Lâ havle velâ kuvvete illâ billah” hakkında Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem şöyle buyuruyor: Sizlere bunun mânâsının tefsirinden haber vereyim mi? Evet Ya Rasulallah, dediklerinde şöyle buyuruyor:

لا حول عن المعصية الا بعصمة الله ولا قوة على

طاعة الله الا بعناية الله

Yani, bir mâsiyetten yüz çevirebilmek, Allahü Zülcelâl'in koruması ve inâyetine bağlıdır. Bir itaat işleyebilmek de yine Allahü Zülcelâl'in kuvvet ve

inâyetiyledir. Hayır işlemekte Allahü Zülcelâl'in inâyeti vardır. Şer işlemek de hîzlândır. Başı boş bırakır. Bir şeye azmederken, evden çıkarken iyi kısmından ise, melekler bayrakları altında alıp götürürler, yardımcı olurlar. Şer kısmından ise şeytanlar karşılar, alıp götürürler. Bu yüzden şeytana yaklaşım halinde değil de meleklerle yaklaşım halinde olalım. Melekler insana yarar getirir. Şeytan ise zarar getirir. Allahü Zülcelâl'in verdiği aklî dengeyi düzgün kullanmak lâzımdır esasen... Bazı kimseler Allahü Zülcelâl'in üzerindeki nîmetini görmüyor. Kendi enâniyetiyle yürüyor. Allahü Zülcelâl'in, üzerinde olan hakkını da tanımıyor. Tamamen kendi enâniyetleri ile yürümektedirler. Enâniyeti içinde boğulmuş...

Bir gün İmam-ı Gazali hazretlerinin huzuruna dört kişi geliyor. Bunlar, fakir, ihtiyaçları olan kimselerdir. Dertlerini anlatıyorlar. O anda İmam-ı Gazali Hz. bakıyor ki bunlar, Allahü Zülcelâl'in verdiği ve kendi üzerlerindeki nîmetlerini unutuyorlar, görmemezlikten geliyorlar. Mübarek hatırlatmak istiyor, soruyor. Ne yönden şikâyet ediyorsunuz? İşte, rızıkım azdır, iş yapamıyorum vs. anlatıyorlar ve ihtiyaçlarını sayıyorlar. İmam-ı Gazali Hz. onlara, Peki evlâdım, "Allahü Zülcelâl doğrudan doğruya senin bu gözlerini alsa kör olsan, gözlerin için

Allahü Zülcelâl sana 10 bin dinâr verse razı mısın?” diyor. “Hayır efendim”, diyor. “Şu halde Allahü Zülcelâl bu kulaklarını sağır etse, karşılığında sana 10 bin dinâr verse ne dersin ? Hayır efendim, diyor. Öbürüne de “Şu ellerini akim kılsa hiçbir iş yapmasa, kötürüm olsa buna karşılık Allahü Zülcelâl 10 bin dinar verse buna razı mısın?” Hayır efendim, diyor. Ayakların olmasa? Yine hayır efendim, diyor. İmam-ı Gazali Hz.leri, “Evlâdım, her ferdiniz Allahü Teâlâ'ya bu nîmetlerinden dolayı kırk bin dinar borçlusunuz. Bakınız evlâdım, bunları hiç hatırlayamıyorsunuz. Allahü Zülcelâl keyfinize göre vermedi diye Allahü Zülcelâl'e karşı şikâyette bulunuyorsunuz.”

Hız. İsa(a.s) zamanında şöyle bir hadise vardır. Bunu inceden inceye düşünmek lâzımdır. Hız. İsa(a.s) bir gün bir yerden geçerken bir kimseyi görüyor. Gözleri görmez elleri tutmaz; ayakları kötürüm, bir kütük halinde. Buna rağmen dili Rabbini hiç durmadan zikrediyor. Lâ ilâhe illallah diyor. İsa (a.s) selâm vermiş, selâmını almış. Ona; sen bu hal karşısında Rabbinden razı ve memnunsun, demiş. O da siz kimsiniz? diye sormuş. Ben İsa deyince, ruhum sana feda olsun ya Nebiyallah! Ben Rabbime nasıl şükretmeyeyim, zikretmeyeyim, diyor. Çünkü, Allahü Zülcelâl kollarımı, gözlerimi,

ayaklarımı almış; onun yanında bana sağlıklı, sıhhatli bir kalb vermiş. İnançlı, İtikatlı, imânlı bir kalb vermiş. Biz bu sayede mutlaka istikbâlimizi sağlamış olacağız. İşte o zaman elimiz ayağımız, noksan olan bütün azalarımızla tam tekmil hayata geleceğiz. Eğer, bedenimizin bütün azaları düzgün olsa, fakat, marazlı, inkârcı bir kalb verseydi, o zaman bu sağlıklı azalar neye yarardı? Ancak cehenneme yarardı.

Allahü Zülcelâl'in kaderine bağlanmalı, rıza göstermeliyiz. Hâşâ, âdetâ bir kulu şikâyet ediyormuş gibi olmamak gerekir.

Allahü Zülcelâl bize cüz-i irâde vermiştir. Bülûğ çağına da gelmişiz. Aklımız ve dengemiz de yerindedir. Uyanık bir haldeyiz de. Buna göre kendimizi sorumlu addetmeliyiz. Nasıl ki ebeveyne karşı veya devlet büyüklerine karşı kendimizi sorumlu kabul ediyorsak, Allahü Teâlâ'ya karşı olan sorumluluklarımızı da yerine getirmeliyiz.

Devlete karşı olan bir sorumluluğumuzu yerine getirmezsek, başımıza neler geleceği malûmdur. Hâşâ, devlet büyüğüne böyle olup dururken, Allahü Zülcelâl'e olan sorumluluğumuzu yerine getirmezsek, âkibetimizin ne olacağı açıktır. Bir kulun, kendisini Allahü Teâlâ'nın hükmünün dışında, kaza ve kaderinin dışında görmesi, hâşâ, bu

kula yakışmaz. Allahü Zülcelâl'in verdiği bu bitmez tükenmez nîmetlerin karşısında hiç olmazsa bir kulluk vazifemiz vardır, mecburuz, sorumluyuz. Rabbül-âlemin; Rabb ve merbut, Ma'bud ve abd, sorumluyuz. Eğer, bu dünyadan başka bir hayata ve âhiretin geleceğine inanmıyorsa, zaten onlara bir sözümüz yok. Geleceğine inanan bir kimse, hiç sonu olmayan ebedî bir cennettedir ve nîmet-i azîmedir. Fakat geleceğine inanmayan bir kimse ise, ebedî bir cehennemdedir ve derd-i azîmedir.

Akıllı bir insan şimdi hangisini tercih eder. Deli olmadığına göre, akıllı olduğuna göre ebedî hayatı tercih etmez mi? Rabbimiz cümlemize şuur versin. Allahü Zülcelâl'in rızasını kazanmak hoştur, şuûrsuz hiç de hoş bir şey değildir. Allahü Zülcelâl karşılıksız verip dururken... Bir devlette memur olarak çalışıyorsun. Yevmiye sekiz saat karşılığında bir şeyler alıyorsun. Herhangi bir hata olmasın diye âmirlerinden korkuyorsun. Sicilime herhangi bir zarar gelmesin diye çekiniyorsun. Peki Allahü Zülcelâl'den neden bu şekilde korkmuyorsun? Niçin razı olduğu şeyleri yapmıyor, aramıyorsun? Bir kuldan korktuğun kadar neden Rabbinden çekinmiyorsun? Devletin emirlerine maaş kesilmesin , sicil bozulmasın diye uyuyorsun da niçin Allahü Zülcelâl'in emirlerine ve yasaklarına uymuyorsun? Neden yö-

nelmiyorsun? Aklimız, dengemiz yerinde, şuurluyuz, uykuda da değiliz. Neden iyileri seçmiyoruz? Allahü Zülcelâl kuluna asla zulmetmez. Hiçbir şeyi de karşılıksız bırakmaz.

Allahü Zülcelâl zerre kadar yapılan bir şeyi dahi karşılıksız bırakmaz. Hasene kısmından ise kat kat verir. Seyyie kısmından ise bire birdir. Allah'ın rahmetine, kullarına karşı şefkatine bakınız. Kerem ve ihsânına bakın. Bir günaha azmedersen, onu işlemezsen yazılmıyor. Azmettiğini işlersen bir tane yazılıyor. Hasene işlemeye niyet ettin, ama yapmadın ise buna karşılık yine bir hasene verir. Ama işleyecek olursan karşılığında vereceği ecir en az ondur. Yedi yüzdür, hatta bigayri hesaba kadar gider. Yani hesapsız verir. Kerem sahibi Allahü Zülcelâl karşısında nasıl böyle direniyor, nasıl inkâra kalkışıyorsun? Kaderine, nizamına karşı...

Kader, Allahü Zülcelâl'in bir projesi ve nizamıdır. Ezelden beri bu proje yürümektedir. Ebede kadar, kıyâmet kopana kadar tüm ne yapacak sak, bunlar yazılmış ve aynen cereyan edecektir.

İnsanın, bunca nîmetler karşısında acziyetini itiraf edip kul vasfına bürünmesi lâzımdır. Nîmetlerine karşı şükretmek lâzımdır, yolumuz budur. Allahü Zülcelâl bizleri kaza ve kadere bağlı olan kullarından eylesin. Âmin...

İşte bu vesile ile Hadis-i Şerifte işaret edilen bu dört hususu açıklamış bulunuyoruz.

Allahü Zülcelâl cümlemizi şerli kimselerin şerrinden korusun. Hakkı hak bilip hakka tâbi olan, bâtilı da bâtil bilip bâtıldan sakınan kullarından eylesin. Âmin...

Kul daima kendini, Allahü Zülcelâl'in tasarrufu altında olduğunu bilmelidir. Kendi enâniyetini ortaya koymamalı, daima acziyetini itiraf etmelidir. Bizim bir azmimiz bir niyetimiz vardır. İnâyet ve tevfiyat Allahü Zülcelâl'dendir. İbâdet yapsak bile inâyeti Allahü Zülcelâl'den beklemeli. Allahü Zülcelâl bize yardımcı olsun, muîn olsun. Her iş teşebbüsünde bu böyle olmalı, Allahü Zülcelâl'den inâyet ve tevfiyat beklemelidir. Allahü Zülcelâl'in vermiş olduğu nîmetler karşısında işlemiş olduğumuz amellerden dolayı yine Allahü Zülcelâl'in rahmetinden bir şeyler isteyip ummalıyız. Onun için Cenab-ı Rasûlullah sallallahü aleyhi ve sellem: "Ümmetim dinine karşı daima anlayışlı ve bilinçlidir. Ama ne zaman ki kadere karşı olup tekzib ederlerse, işte o zaman tamamen helâka uğrarlar." buyuruyor. Allah bizleri korusun. Âmin.

Görüyorsunuz ki, insanlar Allah'a karşı nasıl isyân ederler, nasıl konuşurlar, nasıl töhmet ederler? Hâşâ, Allahü Zülcelâl kendilerine hiçbir seçe-

nek bırakmamıştır. Bunlara vermemiş sanki, zulmetmiştir, hâşâ.

Bazı kimseler bunun üzerinde durup böyle kabul ederler. İşte bu da ahir zamanın cehâlet ve fesâdıdır. Çünkü Cenab-ı Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem şöyle buyuruyor: “Âhir zamanda ümmetim için en çok korktuğum iki nesnedir ki; İçmeden, iki sarhoşluk...”

1. si cehalet sarhoşluğu, 2. si mâîşet sarhoşluğudur.

İşte kul cehâlet sebebi ile birçok şeyler yapıyor. Mâîşet sebebi ile de türlü şeylere giriyor. Haram demez, helâl demez; önüne gelen şeyi seçenek yapmadan alıp yemeğe başlar. Hırs ve tama' olunca dünyasını kendine tamamen zindan eder. Allah bizleri bu yönden korusun. Âmin...

İşte Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) efendimizin ümmetim için korktuğum dediği bu iki sarhoşluk günümüzde artık yayılmıştır. Cehâlet fazlaşmış, mâîşet yönünden de acâib etkisi vardır. Rabbimiz bizleri muhafaza buyursun. Bilinçli, anlayışlı, sabırlı ve tahammül edecek bir hal sahibi kılsın. Zira insan, bu gibi haller karşısında kaldığında ya nîmetten dolayı şükredek, ya da beliyelere sabredek. Çünkü Cenab-ı Hak şöyle buyuruyor:

لَئِنْ شَكَرْتُمْ لَأَزِيدَنَّكُمْ وَلَئِنْ كَفَرْتُمْ إِنَّ عَذَابِي لَشَدِيدٌ

(İbrahim/7)

“Eğer, nîmetlerime şükrederseniz nîmetlerimi çoğaltırım. Eğer, nîmetlerime şükretmezseniz, nankör olursanız er geç nîmetlerimi üzerinizden alırım. Azabım şiddetlidir.” Çünkü insanoğlunun şükür gerektiren bir hali vardır. Allahü Zülcelâl’in nîmetleri çoktur. Her bir ihtiyacımızı vermektedir. Bedenimiz de sıhhat ve afiyettedir. Bunlar karşısında şükür gerektirir. Şükredersek Allahü Zülcelâl’in nîmetleri artacaktır. Eğer şükretmezsek Allah’ın azabı şiddetlidir.

Bunu daima hatırımıza getirmek lâzımdır.

Sabredeceğimiz nedir? Bedenen, mâlen zarar vermiştir. Bir hastalık, musibet olmuştur. Bu haller karşısında tamamen sabır gerektiriyor. Sabırını bilen bir kimse, imânın yarısını tamamen sağlamış olur.

Bunun her ikisi de yani sabır ve şükür imânın yarısıdır.

Kul olan bu ikisinin dışında yaşayamaz. Ya sabır gerektiren bir hal vardır, ya da şükür gerektiren bir hal vardır. Nîmete şükür, noksanlığa sabır...

Rabbımız bizleri şükreden ve sabreden kullarından eylesin. Âmin...

Aziz Kardeşlerim;

Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem'in ümmeti üzerine en çok korktuğu, Kaderiyenin hal-leridir. Çünkü onlar ümmetine büyük bir zarar veriyor. Nasıl korkmasın ki, Kaderiye demek; Allahü Zülcelâl'in kaderine inanmayan, karşı gelen ve inkâra kalkışan demektir. Allahü Teâlâ'nın hükmünü inkâra kalkışanları Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) nasıl hoş görebilir ki? Tabii ki ümmeti için bunlar zarardır, tehlikedir. Zira Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) bunlar hakkında şöyle buyuruyor:

عن انس ابن مالك رضالله تعالى عنه عن رسول الله
صلى الله عليه وسلم:

قال القدرية والمرجية مجوسى امتى

(هذه الامة) فان مرضوا فلا تعودوهم وان ماتوا فلا

تشهدوهم

Hadis Meâli: Yani, Kaderiye ve Merciyeye ümmetimin Mecusîleridir. Bunlar hastalanırsa hastalarını ziyaret etmeyiniz. Ölürlerse cenazelerine de iştirak etmeyiniz. Hadis sağlıklıdır.

Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem'in bunlar hakkında Mecûsî ifâdesini kullanması,

Mecûsîler ateşperest bir millettir. Mecûsîler ateşin alevini, alev kısmını, şavk kısmını nur kabul ederler. Ateşin alev yani nur kısmı Allah'tandır, hayırdır, derler. Fakat zulûmat, siyah duman kısmı ise şeytandandır ve şerdir diye tabir ederler. Yani nurdan hayır, zûlûmattan da şer gelir derler.

Kaderiyyeler de diyorlar ki, hayır kısmı Allah'tandır, şer kısmı ise şeytandandır. İşte bu yönleriyle Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) bunları da inkârlarından dolayı Mecûsîlere benzetmiştir. Bunun tehlikesi ise, şerri şeytan yaratıyor demekle şeytana bir ilâhlık veriyorlar. Böylece de Allahü Zülcelâl'e şirk ediyorlar. Bundan dolayı da Mecûsî'ye benzetmiştir...

Merciye'nin inançları: Bir kimse imân ettikten sonra yapacağı herhangi bir hata imânına zarar vermez. VeleVKi puta tapsalar bile. İmân ettikten sonra amelleri imânlarına zarar vermez, diye inanıyorlar. İmana girdikten sonra imân kötü amelleri yok eder diye inanırlar.

Bir hadiste Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem şöyle buyuruyor:

لعن الله اهل القدر الذين يكذبون بقدر ويصدقون

بقدر

(Taberani)

Hadis Meâli:

Allahü Zülcelâl Kaderiyyelere lânet etmiştir. Yani onlar Allah'ın lânetine uğramışlardır. Zira onlar kaderin bir bölümünü tekzib, bir bölümünü de tasdik ederler.

İşte bu hallerinden dolayı lânetlenmişlerdir. Çünkü hayrın Allah'tan olduğunu kabul ediyorlar. Fakat şerrin şeytandan olduğunu kabul ediyorlar. Kader ise, hayrın ve şerrin Allah'tan olduğuna inanmaktır. Hayrın da şerrin de Allahü Zülcelâl'den olduğunu kabul etmiyorlar.

Bir hadis daha:

قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: ما هلك

امة قط حتى تشركوا بالله

ولا اشركت امة بالله حتى يكون اول شركها

التكذيب بالقدر

(رواه الطبراني في المعجم الكبير والمغیر)

Hadis Meâli:

Hiçbir ümmet durup dururken Allahü Zülcelâl'e şirk koşmadıkları müddetçe helâka uğramamıştır. Allahü Teâlâ'ya şirk koştuklarında, ortaklaşma yaptıklarında helâk olmuşlardır. Tabii ki durup dururken bir ümmet şirke girmez ve düşmez. Şirke girmelerinin mutlaka bir sebebi vardır. O şirke düşmelerinin, yani şirklerinin başlangıcı da Kaderi tekzibtir, kaderi yalanlamaktır. İşte bu, kişiyi ve kişileri şirke iletiyor.

Bir başka hadis:

عن انس ابن مالك رضاللة عنه قال: رسول الله

صلى الله عليه وسلم:

صنفان من امتى لا يجدان الحوض ولا يدخلان الجنة

القدرية والمرجية

(رواه الكبرانى فالماوىسط ورجاله رجال صحيح)

Hadis Meâli: Ümmetinden iki sınıf vardır ki, bunlar benim havuzuma -Havz-ı Kevserime- uğrayamazlar. Cennete de giremezler. Bu iki sınıftan birisi Kaderiyye diğeri de Merciiyedir.

Abdullah ibni Abbas (r.a) şöyle buyuruyor: Hazreti Ömer'in (r.a) okuduğu bir hutbeyi naklederek şöyle buyurduğunu söylüyor:

سيكون من بعدكم قوم يكذبون بالرجم وبالذجال
وبالشفاعة وبعذاب القبر ويقوم يخرجون من النار
بعدهما انتحشوا = اى احترقو = اويكذبون بطلوع

الشمس من مغربها

(ورجاله ثقاة)

(Hadis ravileri sikadır)

Hadis Meâli:

Kısaca da olsa bunu izaha çalışalım. Sonra geniş bir malûmat vereceğiz. Hz. Ömer (r.a) hutbesinde buyuruyor ki:

Sizden sonra bir kavim gelecek ki o kavim recmi yalanlayacak. Recm; zina eden bir kimseye uygulanan cezadır. Celd, Kur'an ile sabittir. Fakat recm, sünnet ile sabittir. Rasûlüllah sallallahu aleyhi ve sellem kendi devresinde işletmiştir. Hatta İmam-ı Ali (r.a) şöyle buyuruyor: Biz Kur'an ile celd ettik ve sünnet-i seniyye ile de recm ettik, diyerek bu hükmü bu şekilde işlettiklerini ilân ediyor. İkinci-si Deccâli de tekzib edecekler. Deccâl diye bir şey yoktur diyecekler. Üçüncüsü Şefâatımı da tekzib edecekler, inkâr edecekler. Kabir azabını da inkâr ettikleri gibi diğeri de Rasûlüllah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) "Bir kavim vardır ki cehenneme

girecek ve yanıp bir kömür haline geldikten sonra cehennemden çıkıp cennete girecekler”, hadisini de tekzib edecekler. Ayrıca da bütün bunları inkâr ile Güneşin batıdan doğmasını da yalanlayacaklar.

Bunu rivâyet eden Abdullah ibni Abbas'tır (r.a). Rivâyeti sahihtir, hadis sikadır (güvenilir). Başta geçen recm meselesi, tabii ki recmde bir şiddet durumu vardır. Fakat Allahü Zülcelâl Gay-yur'dur, gayretkeşliği de sever. Dolayısıyla bunu işletmemek için zina hakkındaki tehdid çok büyük ve ağırdır. Çünkü zinadan meydana gelen zürriyet gayrı meşrudur. Aynı zamanda zinadan meydana gelen çocuklar telef de ediliyor, sahib de çıkmıyorlar, öldürüyorlar, zulmediyorlar... Ahsen-i takvim olarak yaratılan insanoğlu bu hale düşmemelidir. Dolayısıyla bu tehdid, bundan sarf etmek kasdı ve gayesiyledir. Zira zinakârlık halka o kadar zarar veriyor ki :

- Komşusu ile yapılan zina diğer zinalardan 70 kat daha ağır suçtur. Komşu hukuku çok ağırdır.

- Kendi aile efradına hoş görüyorsa deyyustur.

- Başkalarına hoş görüyorsa gayretsizdir.

- Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem: “Zina şüphesini ortadan kaldırmak için nikâhı ilân edi-

niz”, buyuruyor. Ve tefler çalarak herkese ilân ediyorlardı.

Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem şöyle buyuruyor:

بشروالزانی بالفقرحين بعدحين

Yani, “Zinakârlara müjdeleyin ki er veya geç fakirliğe uğrayacaklardır.” Zina bir cemiyette hayrat ve berekât bırakmaz. Onun için bu zina sebebiyle zürriyet, neseb ve haseb tamamen kaybolur. Kimin kimden olduğu bilinmez. Dolayısıyla bu suçun, Kur'an yoluyla celdi vardır. Bu da cemaat karşısında yüz asadır. Aynı zamanda recmi de vardır. Bu da meşrû bir tarzda olmalıdır. Bu kadar ağır bir ceza olması, bu suçun böylesine tehlikeli ve zararlı, aynı zamanda bir cemiyeti yok etmeye yönelik olduğundandır. Bundan sakındırmak için böylesine tehditkârdır. Bu gayretkeşlikten dolayıdır. Allahü Zülcelâl gayyurdur, gayretkeşliği sever...

Fakat Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) yine merhametinden dolayı buyuruyor ki:

Bir kimse bir şeyler işledi ise veya böyle bir hal vaki' oldu ise onu saklı tutsun. Allahü Zülcelâl'den başkası bilmesin. Biz, kimsenin hakkında casusluk yapmayız. Sû-i zanda bulunmayız. Araştırmaya mecbur da tutmayız. Allahü Zülcelâl Settar'dır, setretmiştir. Eğer açıklamaz, anlatmazsa biz

sorumlu değiliz. Ama ne zamanki bizâtihi itiraf ederse, o zaman Allahü Zülcelâl'in hükmünü de icra eder ve sünnet-i seniyyeyi uygularız. Zira daha evvel izah ettiğimiz gibi Sünnet-i seniyye de Allahü Zülcelâl tarafından ilhâmîdir. Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem kendiliğinden bir Şey çıkarmıŐ değildir. Çünkü o Allahü Zülcelâl'in elçisi-dir. Allahü Zülcelâl tarafından gelmeyen hiçbir Şeyi söylemez. Kendiliğinden bir hüküm de çıkarmaz. Hâşâ... İşte bu recmi de bu Şekilde işletmiştir. Bu hep, gayretkeŐliktendir... Bu, insanların hasebi nesebi kaybolmasın diye ve itibarlı, saygılı bir toplumun oluŐmasına yöneliktir. Zira kendisinden gelen bir kızı, aile olarak da alabilir. Bilinmez ki... Zira, zinadan mütevellid bir çocuğu sevgiyle, Őefkatle büyütmedikleri gibi, cami kapılarına veya benzeri yerlere atıyorlar da. Bu ocuk anne Őefkâtinden mahrum ve baba sevgisinin de ne olduğunu bilmeden büyüyor. Ne bu yavruyu bu hale sokmaya, ne de onun o ruh haleti içinde büyüyüp toplumun başına belâ olmasına kimsenin hakkı yoktur. İşte böylesine Şerefli bir varlığı, insanoğlunu bu hale sokup periŐân bir hale getirmemek için bu ceza gâyet yerindedir. İnkârı küfre kadar götürür, tehzibi gerektirmiyor...

İkincisi ise Deccâl hususunu, kıyâmet alâmetlerinden olduğundan geniş bir şekilde ileride açıklayacağımız için burada izahına lüzum görmüyoruz.

Üçüncüsü de Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem'in şefaatinı da inkâra kalkışacaklar. Şefaata yapamaz, şefaata edemez ve bu gibi... Tekzibi şüphesiz küfürdür... Arkasından da kabir azabını da inkâr edecekler. Adam ölmüş gitmiştir, ne azabı görecekmiş diyecekler. Bu da Rasûlüllah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) bir mucizesidir. Peşinen belirtmiştir. Bunu mutlaka inkâr edenler çıkacaktır, günümüzde olduğu gibi. Rasûlüllah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) buyurduğu, yarın mahşer günü bir kavim vardır. Tabii ki ehli tevhid'dir. Ama hatalarından dolayı, bazı küfürbazlıklarından dolayı, cehenneme gireceklerdir. Kişinin küfrü olmadıkça ameli sebebiyle cehenneme veya cennete girmez. Ancak imân ve itikad sebebiyle, cennete veya cehenneme de girer. Çünkü cehennem Allahü Zülcelâl'in gazabıdır, Cennet ise rızasıdır. İşte itikadında bir bozukluk varsa bu cehenneme gider. Ancak tevhid hususunda hiç şüphesi yoksa, kelime-i tevhid sahibi ise, "Lâ ilâhe illallah Muhammedür Rasûlüllah", diyor ve inanıyorsa, bu kişi bu itikadından dolayı cehennemden çıkar. Bunlar ce-

hennemden böyle yanmış bir halde çıkar, kapkara bir kütük gibi, taş kömürü gibi... Ve çıktıktan sonra Allahü Teâlâ'nın ona göre muamelâtı vardır. Endamını değiştirir, cennete girecek bir tarza getirir ve cennete girer. İşte bunu da tekzib edecekler diyor.

Sonra da Güneşin batıdan doğmasını da inkâr edecekler, tekzib edecekler. Hz. Ömer'in (r.a) hutbesi bunlardır. Ancak iki hususu belirtmek ve izah etmek sorumluluğumuz vardır. Bu da Deccâl'in çıkışı ve Güneşin batıdan doğmasıdır. Zira bunları inkâr, küfürdür. Bu hutbeyi İmam-ı Ahmed ve Ebu Ya'la Kebir'de belirtmiş, ravileri sıhhatli ve hadis sikâdır.

Kardeşlerimiz,

Bu iki husus üzerinde durmamızın sebebi ve gayesi günümüzde bir çoklarından gerek vaazlarında, gerek sohbetlerinde duyduğumuz ve gerekse eserlerinde söyledikleri şudur: Kıyâmet alâmetlerinden olan Deccâlin çıkması olsun, Hz. İsa'nın(a.s) nüzulü olsun, Güneşin batıdan doğması olsun bunları inkâr edip hakiki mânâyı, aslı bırakıp mecâzî olduğunu söylüyorlar. Değişik değişik tasavvurlarla anlatıyorlar. İşte bundan dolayı bu

hususlar üzerine biraz olsun eğilme, bunlar üzerinde durma sorumluluğumuz vardır.

Bu hususlar hakkında, elimizdeki imkânlar dahilinde sadece ve sadece Allahü Zülcelâl'in rızası için, bu yanlış itikatlardan kurtarmak için izaha çalışacağız. Bu konuları Ehli Sünnet Vel Cemaat itikadı üzere bütün delilleri âyet ve hadisleri ile ortaya koymaya gayret edeceğiz. Deccâl, Hz. Mehdi(a.s), Hz. İsa(a.s) ile alâkalı, Ye'cüc ve Me'cüc, Güneşin batıdan doğması hakkında iyi niyetli olup hakikati öğrenmek isteyenlere yeterince hadisleri zikredeceğiz. Bu mevzû' hakkında yüzlerce hadis ve haber vardır. Hafız ed-dimyatî: "Medresede ilim tahsili yapan tüm talebelere, Deccâl bahsini okutmak ve bu hususta onları malûmat sahibi yapmak sorumluluğumuz vardır", diyor. Hatta Deccâl'in çıkması yaklaştığında ondan hiç bahsedilmeyecek. Halka onun çıkması unutturulacak. Halbuki öncele-ri bu hususta her yerde yaygın bir eğitim, öğretim ve duyurma vardı. Onun için bu mevzû' üzerinde biraz duracak; âyet, hadis ve bu mevzû'daki te-lifâtlardan nâkiller yapacağız. İmkânımız dahilinde malûmat vereceğiz. Bu konuları merak edip ilim arzusunda olanlara, öğrenmek isteyenlere kolaylık olsun diye...

Bu mevzû'daki hadislerin mecâzî olduğuna, Kıyâmet alâmetleri hakkındaki hadislerin tamamının te'villi olduğuna delilleri nedir? Bu gibi sözleri sarf edenlerin mesnedleri nedir, bunu nereden çıkarıyorlar? Bunu hâlâ anlayabilmiş değiliz.

Eğer dayanakları, mesnedleri kendi mantıkları ise şunu iyi bilsinler ki dinimiz mantık dini değil, mesned dinidir. Bazılarının, dinimiz mantık dinidir diye ifâdeleri ve tasavvurları vardır. Hâşâ, bizim dinimiz mantık dini değildir. Zira insanoğlunun mantığı birbirine benzemez. Bir misâl olarak; insanların parmak izleri nasıl birbirine benzemiyorsa, insanların mantıkları, şuûrları, akılları, dengeleri, hassasiyetleri, ilimleri, ferasetleri de birbirine benzemez, tamamen farklıdır. Herkesin kendine göre bir özelliği vardır. Bu da Allahü Zülcelâl'in azametidir. İnsanlar hiçbir zaman standard değildir.

Fabrikasyon değiliz. Herkesin mantığı farklıdır, değişiktir. Herkes başka bir şey seçer.

İmam-ı Ali (r.a) de eğer dinimiz mantık dini olmuş olsaydı, mestin üstünü değil altını mesherdim, buyuruyor. İşte dinimizin mantığa değil mesnede dayandığına -ki Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem böyle meshetmiştir- en güzel misâldir. Zira dinimiz mesnede değil de kişilerin mantığına göre değişecek olsa idi Yahudi veya

Hristiyanların düştüğü hale düşer, Kur'an da Tevrat ve İncil gibi olurdu. Böyle olsaydı bugün Kur'an'ın aslı şöyle dursun astarı bile kalmazdı. Hâşâ... Yüce Rabbimiz Kur'an-ı Azimüşşan'ın muhafazası hakkında verdiği garantiyi diğer kitaplar için vermemiştir. Zira Allahü Teâlâ bu hususta:

إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ

(Hicr/9)

“Bu zikr-i hâkimi -Kur'an'ı- biz indirdik. Onun muhafazası da bize aittir. Onu koruyacak olan biziz” buyuruyor. Kur'an-ı Kerim diğer kitaplara benzemez. Bu Kur'an Kelâmullah'tır. Ve gayri mahlûktur. Allahü Zülcelâl'in sıfatıdır. Bu Kur'an hususunda daha evvel malûmat vermiştik. Mahlûk olmayınca bir hududu da yoktur. Bu sebeple Kur'an'ın muhafazasını Allahü Teâlâ bizzât kendi uhdesine almıştır.

SAİDLİK VE ŞAKİLİK

HADİS'İ ŞERİF:

قال رسول الله صلى الله عليه وسلم:

السعيد من سعد في بطن امه والشقى من شقى في

بطن امه.

(رواه الطبراني والبخاري والديلمي)

Bu hadisin Hafız-el-İrâk'i ve Hafız-İbni Hacer-el-Askalâni ve Hafızıl Sahâvi senedine sahih hükmünü vermişlerdir.

Hadis Meâli:

Aleyhisselâtü vesselâm şöyle buyuruyor: "Saîd odur ki, ana rahminde saîd olandır, şaki odur ki ana rahminde şaki olandır." Şimdi saîd ve şakîliği daha önce meleğin yazdığını da belirtmiştik. Bir kişinin saîd'liğini ve şakîliğini bir karar olarak, daha buraya gelmeden nasıl karar verildiğini şöyle anlatabiliriz.

Biliyorsunuz ki, Proje devresinde ezel hükmü, ruhların elestü devresindeki verdikleri kararlardır. Bir bölümü, kararları ile Allah'a karşı inkârcı olmuşlardır. "Melikimizin mülkü dâim değildir" diyerek inkâra kalkışmışlardır. Bunlar kesin olarak alel küfre kalmışlardır. Hiç tereddüd yok. Bir bölümü de kesin olarak tamamen alel îmana kalmışlardır. Bir bölümü de tereddüdü kalmışlar. Şimdilik bu hadis, kesin olarak ana rahminde iken dahî saîdliği ve şakîliğinin mutlak olan kısmı işte buna işaret edi-

yor. Onun için Allahü Zülcelâl (c.c.) Sübhanehü ve Teâlâ kulum saîdliği hakkında:

أُولَئِكَ كَتَبَ فِي قُلُوبِهِمُ الْإِيمَانَ وَأَيَّدَهُم بِرُوحٍ مِنْهُ

(Mücadele / 22)

“Allahü Zülcelâle iman kalplerine rusuh etti ve inayeti, tevfi-kâtî de sebketti. Böylece alel iman ile gelip gidecek.” İşte said, böylece saidliği ana rahminde, dünyada yaşamış ve sonunda da said olarak gidecek olan kimsedir.

Şakiye gelince, ana rahminde şaki, sonunda da şaki olarak gidecek olan kimsedir. Neden?

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ أَأَنذَرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنذِرْهُمْ

لَا يُؤْمِنُونَ ❁ خَتَمَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ وَعَلَى سَمْعِهِمْ

وَعَلَى أَبْصَارِهِمْ غِشَاوَةً وَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ

(Bakara / 6 - 7)

“Küfrün ehli olan kimseler bu dünyaya gelişlerinde, Habîbim sen bunları ne kadar uyarırsan uyar, aslâ bunlar bir kere olsun îmân etmezler.” Neden?

Çünkü Allahü Zülcelâl kalblerine mühür vurmuştur. Bunların ne gözleri, ne kulakları, ne de kalbleri mutmaîn olmaz , görmezler ve duymazlar da. Bu kesindir. Onun için işte bunlar şekâvet kısmından olup da gelip gidecek olanlardır. Bunda hiç tereddüd yoktur.

Hülâsa, hele bilhassa bu hadisi şerifin hükümü karşısında olunca ki, bunun râvileri ve hadîs sağlıklı sıhhatlidir. Üç hafız bunun sıhhatına karar vermişlerdir.

Ancak âlimlerin dedikleri şudur ki, en tehlikeli olan bu meseledir. Şeytanın tam tuzağına ve desisesine düşecek olan bazı kimseler işte bu Hadise dayalıdır. Zîrâ, şeytan bu yoldan insana gelir ve der ki, sen ana rahminde sâîd isen veya şakî isen, zaten amel işlemenin hiç gerekçesi yoktur. Fuzûlî kendini yormak gerekmez. Eğer saîd isen, zaten amel işlesen de işlemesen de, nasılsa saîd yazılmış ve böylece cennete girersin der...

Bu hal karşısında bize düşen vazife nedir? Allahü Zülcelâlin kullarıyız, bizleri yoktan var etmiş, tüm nîmetleri üzerimize cem etmiş, gökler ve yerlerin hayır ve bereketleriyle, nîmetleriyle yaşıyoruz. Öyle ki bitmez tükenmez nîmetler.

Bunun karşısında kendimizde hiçbir sorumluluk yok mudur? Kendimizi başıboş olarak mı sanıyoruz. Bize düşen vazîfe şudur. Biz ibâdetimizi Allahü Zülcelâlin emri ve Rasûlullah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) tebaiyyetini, insan olarak ibâdetimizi yaparız. Eğer Allahü Zülcelâl bizi saîd kısmından yazdı ise Rabbimizin rızasını, hoşnutluğunu celbeder. Ve bize de bu hususta kademe ka-

deme, derece derece üstünlük verir. Hâşâ kimseye zulmetmez. Şayet bizi Cehennemlik olarak yazmış ise, yani şakî kısmından isek, Allahü Zülcelâlin huzuruna vardığımızda hiç değilse Rabbimizin emrine imtisal etmişizdir, bir nedamet, bir pişmanlık doğmaz. Ah keşke yapaydık diye bir şey yok, çünkü yaptık. Biz vazifemizi yaptık. Bundan dolayı hiç olmazsa rahatız. O zaman pişmanlık duymayacağız. Fakat, şunu da kesinlikle bilelim ki, emrine imtisâl eden, yapan bir kimseye Allahü Zülcelâl asla zulmetmez.

Zîrâ bunlar, esasen Allahü Zülcelâle karşı bu saadetin ve selâmetin, alâmet ve emmâreleridir. Yapmayınca da şakîlik emmâre ve alâmetleridir, yapılan işlemler budur. Bunun tersini düşünmek şeytanın vesvesesidir. Bunu kesin olarak bilin. Böylece bunu dönüştürmek, benim kaderimdir diyerek hiçbir esbeb mûcibelerine başvurmadan tembelliğe, atâlete dönmek de şeytanın bir desisesidir. Buna böyle inanın. Onun için imanımız gâyet sağlıklı, sıhhatli, kesin karardır, tek şüphe kabul etmez. İşte esasen en büyük tehlike, imanımızın şek ve şüpheli oluşudur. İtikadımızın bu minval üzere olmamasına gayret edelim.

Allahü Zülcelâlin emirlerine, Rasûlullah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) buyurduğu emirlere

gâyet kesin olarak; imanımıza şek ve şüphe getir-
meden inanalım. Gâyet istikrarlı bir îman sahibi
olmamız lâzım.

Ve bunları da yaptıktan sonra inanın ki,
hâşâ, böyle aklımıza gelen şudur veya budur diye
hiçbir tereddüd gerekmiyor. Yani bu kesin olarak
şeytanın iğvası ve vesvesesidir.

Allahü Zülcelâl cümlemizi bu gibi vesvese-
lerden korusun. Amin.

Bir hadis daha, Cenâbı Rasûlullah (Sallal-
lahu Aleyhi Vesellem) buyuruyor ki:

خلق الله يحيى ابن ذكريا في بطن امه مؤمناً. وخلق

فرعون في بطن امه كافراً

(رواه الطبراني وابن عدى والديلمي)

"Allahü Zülcelâl (c.c.) Sübhanehü ve Teâlâ Zeke-
riyyâ oğlu Yahya'yı (a.s.) ana rahminde iken
mü'min olarak yaratmış, Firavunu ise ana rahmin-
de kâfir olarak yaratmıştır."

Yâni, dikkat edin ki, kesin olan, şerlisi, ha-
yırılısı, sâidliği, şâkiliği böyle açıklayarak falan kim-
se, falan kimse diye buyuruyor, bunun artık tered-
düdü kalmıyor.

Nitekim, bazı sufiye aksamı Şeyh Muhyid-
din Futuhat'ı Mekkiyesinde ve bazı sufiyyeler de

böyle derler. Firavun da alel iman gitti diye söylerler. Fakat, Ulema-ül Hadis ve ehli'l usul erbâblarının söyledikleri firavun alel küfre gitmiştir. Zira, imanı, ye'sidir. Yâni, can gargaraya geldiğinde getirilen îmanın îtibarı yoktur.

Gargara devresine kadar Rabbimiz Ümmeti Muhammede mühlet vermiştir. Tevbesi ve îmanı geçerlidir. Ancak gargara yerini muâyene ettikten sonra, yani Cennet ve Cehennemdeki makamlarını gördükten sonra artık hicap vâki olur. O andan sora ne imanı geçerli olur, ne de tevbesi, Allah korusun.

Bir hadis daha, İmam-ı Begavi Mesâbihas-sünneh hasen kısmından olarak bir hadis rivayet eder. Cenabı Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) şöyle buyuruyor:

الآن بنى آدم خلق طبقات شتى

"Âdemoğulları, çeşit çeşit, tabaka tabaka yaratılmıştır." Dört tabakaya ayırıyor Cenâbı Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi Vesellem)...

Kimisi ana rahminde mü'min, dünyaya gelişinde yaşamları mü'min, hitamı da mü'min olarak gider.

Kimisi ana rahminde kâfir dünyadaki yaşamı kâfir sonra da alel küfre gider.

Kimisi ana rahminde mü'min, yaşamında mü'min, sonra alel küfre gider.

Kimisi ana rahminde kâfir, yaşamında kâfir, sonra da alel iman gider.

Hadis Meâli:

İmanlı olarak baştan başa gelişi de, sonu da alel iman olan kısmı biraz evvel anlattığımız gibi, saadeti kesin olan kısımdır. Başlangıcı da, yaşamı da küfür olan kısım ise, işte o da şaki kısmının kesinliğidir. Diğer değişik olan kısımlar da, ezel devresindeki tereddütlü kalan kimselerdir. Biliyorsunuz ki, tereddüd etmiş olanlar, yâni önceden imanlı olup da sonunda küfre dönüşme yapan kimselerdir.

Veyahud da, kâfirlerle beraber kalmış, sonunda imanlı olanları dinleyerek inanmış ve dönüşüm yapan kimselerdir.

Zirâ, Allahü Zülcelâl:

أَمْ عَلَىٰ قُلُوبٍ أَقْفَاهَا

(Muhammed/24)

Bunların kalblerini bir kilide benzeterek bunların kalbleri bir kilit mesâbesindedir, diye tâbir etmiştir. Zira kilit hem açılır, hem kapanır.

Yâni, değişikliği mümkün olan bir şeydir.

Görüntüsüne, şusuna busuna bakarak karar ve hüküm vermek bizlere düşmüyor. Karar ve

hükmü Ahkemü'l-Hâkimin olan Allaha havale etmektir. Rabbimiz cümlemize iman-ı kâmil ve hüsnü hâtimeler nâsib etsin. Âmin.

Cenabı Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) şöyle buyuruyor:

كل مولود يولد على الفطرتى وابواه يهودانه

او ينصرانه او يمجسانه كمثل البهائم

Bu Buhârî'nin rivâyetidir. Müslimin ise başka bir rivâyeti vardır. Ebû Yâlä ve Taberâni ve Beyhâki'nin çok muhtelif rivayetleri vardır. Çok lâfız değikliği de vardır. Bu hadis sağlıklı sıhhatlidir. Ancak, "Her doğan fıtratına göre doğar." diyor.

عن سمرة ابن جندب قال سألنا رسول الله صلواته

عليه وسلم عن اولاد المشركين قال : هم خدام اهل

الجنة (رواه ابو يعلى والبخاري)

قال عبد الله ابن عباس رضاللة عنهما سئل النبي

صلى الله عليه وسلم من فى الجنة قال : النبي فى

الجنة و الشهيد فى الجنة والمولود فى الجنة والمؤودة فى

الجنة

وروى انس رضاللة عنه: عن رسول الله صلى الله

عليه وسلم قال :

المولود فى الجنة والمؤودة فى الجنة .

(قال الحافظ الهيشمى فى مجموع الذواهد رجاله رجال صحيح)

Allahü Zülcelâl ezel devresinde “elestü birabbiküm” denildiğinde de belâ'yı hepimiz demişiz. Yâni Fira-vun dahi bunun dâhilindedir. Ancak dünyaya gel-dikten sonra, bülûğ çağına, teklifât devresine gelin-ce, ebeveyni onu isterse Yahudiye, isterse Nasrâniye isterse Mecûsiye dönüştürür. Yâni Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) bu üç ta-nesini saymıştır. Ancak daha nice dinler vardır. Yâni ebeveyn de müsebbib olabiliyor. Değiştirmeye sebep ve vesile oluyor.

Ancak, bu hususta bir nebzecek bir şeyler söyleyelim. Eğer çocuk çağında öldü ise, bir kimse ilk ruh âlemindeki belâ sözünün hürmetine, ya mü'minlere hizmetçi olarak Cennete girer veya bu kimse Cennetin bir bölümünde, bahçesinde olacaktır, diye tabir ederler. Bu İmam-ı Azamın ve buna benzer diğer zevatın kavlidir. Ama mü'min evlâdları, bülûğ çağına gelmeden öldüler ise, bun-lar tamamen kesin olarak Cennetliktir. Ebeveyninin yüzü hürmetiyle, yani ebeveyninin imanlı oluşları

sebebiyle, Rabbimiz bunları hoşnut etmek üzere, râzı olsunlar diye evlâtlarına şefkat ve merhametle bunları bağışlıyor. Ve kendilerine de bir makam veriyor. Âdeta o çocuk da yine 33 yaşına girer.

Mükemmelen anası veya babası olsun, onların derecesi nisbetine göre hiç çalışmadan, ibadet etmedikleri halde onlara da veriyor. İsterse yeni doğmuş ve ölmüş olsun, farketmez. Yeter ki canlı olarak bu dünyaya gelmiş olsun. Bülûğ çağına gelmeden ölen Müslüman çocuklarının hali budur. Fakat diğerleri, anlattığımız gibi, gayrî müslimlerin çocukları ise bülûğ çağına gelmeden ölürlerse, ezelde söylediği ilk belânın hükmü altında ölür ve neticesi her hangi bir amel işlenmediği için, Allahü Zülcelâl keremen ve ihsanen bizlere bir hizmetçi olarak verir. Veyahut da Cennetin bir bahçesinde, bir bölümünde olabilir. Bu kavil mevcuttur. Bu bil-hassa İmam-ı Azamın kavlidir.

Şâyet ölmeden yaşayacak olursa, ya ebeveyninin hükmü altına bu şekilde bağlanır, sonuna kadar böyle devam eder. Veyahut da değişen kısmından da olabilir.

Nitekim, evvelce geçen hadisler okudunuz. Mesalâ, Ebû Cehilin oğlu İkrime gibi veyahut da Velidin oğlu Hz. Hâlid gibi vb. nice kimseler olmuştur. Onun için karar ve hüküm Allahü Zülcelâl'indir.

الله اعلم بما كانوا يعملون

(Enbiya/23)

"Ne gibi bir işlemleri varsa Allahü Zülcelâl bilir."

Cenâbı Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) şöyle buyuruyor:

كلکم میسر لما خلق له

"Hepiniz ne için yaratıldı iseniz, oraya doğru meyleder ve onu seçersiniz."

Bu hadis çok sağlıklı çok sıhhatli olarak beyan edilmiştir. Her biriniz neye müyesser iseniz, yâni ezel hükmü veya Âdem (A.S.) sülbünden geliş tarzı, verdiğimiz karar ve hükmün neyine seçenek yapmış isek, hangi tarafı hoş gördüysek, âdeta bu dünyaya gelişimizde de ruhen ve bedenlen, bu seçeneğimizi ve işlemlerimizi yaparız. İcabında, başkasının hoşlanmadığından diğeri hoşlanır. İcabında başkasının mâsiyet işlemini hep tiksindirirken, ötekisinin en çok seçtiği bir şey olur. Memleket olsun, sanat olsun, esnafılık olsun, ameli olsun, ibâdeti olsun, itikadı olsun, herkes ne üzere bulunuyorsa, kendisinin alel Haktan olduğunu görür. Bu Allahü Zülcelâlin kadâ ve kaderi, irade ve meşiyeti ile bizâtihi seçeneğimizi yaparız. İşlemlerimizi bitiri-

riz ve böylece kendi fermanımızı alır götürürüz. Allah korusun.

Rabbimiz dâima bizleri tevfikâtiyle refik eylesin. İnanyetinden esirgemesin, bizlere muin olsun. Bizi hizlâna düşürmesin. Âmin.

Rasûlullah Aleyhissalâtü vesselâm şöyle buyuruyor:

رفع القلم عن ثلاث عن النائم حتى يستيقظ

وعن المجنون حتى يبرأ وعن الصبي حتى يكبر

Bu hadis de gâyet sağlıklıdır. Buyuruyor ki: "Allahü Zülcelâl ümmetimden üç kimse üzerinden kalemi ref etmiştir, yazmıyor. Bir tanesi çocukluk çağından bülûğ çağına kadar. Yâni çocukluk çağında bir şeyler yapacak olursa, Kur'an okursa veya benzeri bir şey yaparsa sevabı ebeveynindedir. Kendisi daha henüz mükellef değildir. Dolayısıyla bülûğ çağına geldikten sonra mükellef kılınıyor.

İkincisi, aklî dengesi yerinde olmayan, yâni mecnûn olanın üzerine kalem işlemiyor. Yâni, Allah onların üzerine ne yaparsa yapsınlar, yazmaz.

Üçüncüsü de, uyku devresinde olan kimse- dir ki, o da ne yaparsa yapsın yazılmaz. Çünkü uyku halinde bir seçeneği yoktur. Hattâ ki uykudan uyanmadıkça. Uykudan uyanınca o zaman sabilikten çıkmış, bülûğ çağına gelmiş olur. Seçenek ya-

pabilecek güçte, aynı zamanda aklî dengesi de yerinde, öylece uykuda da değil, uyanıktır. Nasıl ki, zararlıyı, faydalıyı, kârını, kesbini, helâli, haramı seçebiliyorsa, şu halde ahiret meselelerinde Allah'a karşı sorumluluğunu da tutuyor. Bu minvâl üzere olduktan sonra, işte o zaman üzerimizde Allah'a karşı kulluk sorumluluğu başlamış oluyor. Ve böylece Allahü Zülcelâl:

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ

(Zariyat/56)

"İnsanlar olsun, cinler olsun, bunları yaratmamdaki gâye, bana kulluk yapmaları içindir."

Ayrıca Allahü Zülcelâl Hadis'i Kudside de buyuruyor ki:

يا ابن آدم خلقتك لعبادتي فلاتعب

"Ey Âdemoğlu, seni yaratmamdaki gâye bana kulluk yapasın diyedir. Bana karşı oyunbazlık yapma" buyuruyor.

Kardeşlerim,

Onun için, biz tebâiyetimizi kimden örnek alacağız? Tâbiî ki Rasûlullah'tan (Sallallahu Aleyhi Vesellem), Önderimiz olan Fahri Âlem Aleyhis-selâtü vesselâmdan. Çünkü, Rasûlullah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) ümmetiyiz biz, örneği ondan

alırız. Bu dünyaya gelişiyle acaba Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) ne yapmış? Bakınız...

Rızık için elinden geldiği kadar stok etmiş. Aynı zamanda harbe girdiğinde tedbir olarak zırh giymiş ve korunmaya çalışmıştır. Aynı zamanda tedbir olarak hendek kazmıştır.

Hülâsa, İbadet meselesinde ise hâkezâ, sâidliği ve şâkiliği hususunda, kendisi, masûm ve garantili olduğu halde, Rabbisine karşı ibadetini, nasıl olsa garantiliyim diyerek ihmal etmemiştir. Bu Allah'ın bir hakkıdır. Rabbimizin rızâsını celb etmek için, ayakları şişinceye kadar ibadete çalışmıştır.

Onun için esbab mûcibelerine baş vurmak sünneti seniyedir. Rasûlullah'tan (Sallallahu Aleyhi Vesellem) örnek almaktır. Ama kimisi de esbab mûcibelerine baş vurunca, diyor ki, ben işimi kade-re bırakmam. Böyle söylemektedir. Bu ise Allahü Zülcelâle karşı bir küfürdür. Allah korusun. Bize düşen hem esbab mûcibelerine baş vurarak sünnete uymak, hem de Allahü Zülcelâlin kaderine de tevekkül etmektir. Bu ise İmandandır. Her ikisini de beraber yürütmek suretiyle mü'min sıfatına bürünmüş oluruz. Allahü Zülcelâlin en seçkin kulu, örneği Habîbidir. (Sallallahu Aleyhi Vesellem)

Rabbimiz bizleri Habîbinin şefaatinde mahrum etmesin. Bizleri Rasûlullahın şefaatinde nâ-
il eylesin.

Allahü Zülcelâlin rızası ve Rasûlullahın hoşnutluğunu bizlere nâsib eylesin. Livâul Hamd sancağı altında bizleri haşr-ü neşr eylesin. ÂMİN.

FADLI KEBİR NEDİR?

Aziz Kardeşlerim,

Birinci bölüme başlarken bölümün bir tarafını tamamen salavâtla mezcettik. İkinci bölümde ise, salavâtın muhteviyâtına, meziyetlerine ve Rasûlullâhın bazı manevî husûsiyetlerine yer verdik. Sonunda salavâtın terğibi ve teşvîkiyle ilgili hadisleri, Allâhü Zülcelâlin Habîbine vaad etmiş olduğu bazı meziyetleri serdettik. Üçüncü ve dördüncü bölümde de Rasûlullâh'a (Aleyhissâlâtü vesselâm) terğiben ve teşvîkan salavât getirmeyle ilgili hadisler ve bazı meziyetlerini serdettik. Dördüncü bölümün sonunda bu âyeti zikrettik. Bu bölümde de bu âyeti biraz açmak, izah etmek istiyoruz.

وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ بِأَنَّ لَهُمْ مِنَ اللَّهِ فَضْلًا كَبِيرًا

(Ahzab/47)

Bu âyet-i Celîlenin sebebi nüzûlü, Aleyhis-salâtü vesselâma gelen Âyet-i Celîlenin müjdesidir:

لِيَغْفِرَ لَكَ اللَّهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِكَ وَمَا تَأَخَّرَ

(Fetih/2)

Bu Habîbine (Sallallahu Aleyhi Vesellem) vermiş olduğu kerem ve ihsânı açık, veciz bir şekilde geçmiş ve geleceğinin mağfiret olunacağı vaadi ile, sevinir. Fakat; Ashâbı kiram kendisine, "Ya Rasûlallah, Sizin bu istikbâlinizi, Rabbimizin bu fadlı keremini öğrendik. Fakat, bizim istikbâlimiz ne olacak?" diye kendileri için soru sordular :

Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) ümmetine olan merhametine, şefkatine dayanarak nasıl bir cevap vereceğim düşüncesinde iken, bu Âyeti Celîleden evvel:

لِيُدْخِلَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ جَنَّاتٍ

(Fetih/5)

Bu Âyet-i Celîle gelir. Arkasından da:

وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ بِأَنَّ لَهُمْ مِنَ اللَّهِ فَضْلًا كَبِيرًا

(Ahzab/47)

Âyeti Celîlesi gelir.

Nasıl ki Rasûlullah, **لِيَغْفِرَ لَكَ اللَّهُ** "Allah

sana mağfiret edecek, gelmiş ve geçmiş ne varsa" diye bu müjdeyi verdiği gibi mü'minlere de aynı

müjdeyi vermiştir. "Mü'minlere müjdele Habîbim... Onlara karşı büyük bir fadlîm vardır. Hiç endîşe etmesinler. "buyuruyor. İşte Hz. Sıddık" Yâ Rasûlallah Allah sana neler veriyorsa, senin ümmetini de ayrı bırakmıyor, müşterek bir halimiz var, Allâha şükürler olsun. "diye buyurduğu gibi, bu söylediğimiz de aynı ona benzedi.

Yine, Rasûlüllah'a (Sallallahu Aleyhi Vesellem) gelene benzeyen ümmetine de aynısı müştereken gelir. Bu Âyet-i Celile bizler için en büyük avantajdır ve en büyük ganîmettir.

Hülâsâ; "Mü'minlere müjdele Habîbim buyuruyor. Müjde nevîleri en azından ikidir: Kur'ânî Azîmüşşânın çeşitli müjdeleri vardır. Muhbitin, Sâbirîyn, mukimines salât ve diğer benzerleridir:

وَمَا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ

(Hacc/35)

Yâni bedenî ve mâli olan ibâdetler. Kur'anî azîmüşşanda, ahlâki ve hâli olan çeşitli nevîleri, birer birer meziyetlerini belirterek vasıflarını ilân eder. Bunlara karşı da bir mükâfat ilân ediyor.

Fakat, burası umûmidir. Bu **وبشر المؤمنین** yi bir sıfata bağlamamış, bir şarta da bağlamamış. Mü'minlerden velev ki zerre kadar imanı olan,

mü'minlikten ayrı değildir. Yine mü'mindir. Dolayısı ile, bu umûma şâmildir.

Bunların hiç birisi dışında kalmıyor, yeter ki imanı olsun. Bu müjde neveleri iki kısımdır. Bir kısmı; Rasûlüllah (Aleyhissalâtü vesselâma) müjdele buyuruyor: "O, herhangi bir mü'minin işlemiş olduğu ibâdeti, îtaati, o güzel huyları veya ahlâkları, Allah için yaptığı neler varsa, kulluk vasıflarına uygun halleri varsa onlara müjdele" buyuruyor. Neyi müjdeleyecek? Müjdelenmesini istediği şudur: Müstahak olduğun, istihkak kesbettiğin, fevkinde hiç amel etmediğin, Veya ummadığın derecelerin, mükâfâtların üstünde, hasenelerin bile biğayri hisâb (hesapsız) olduğunu ümmetine müjdele, diye buyurur.

Zirâ, müjde biliyorsunuz ki, halk arasında iki neviye addedilir. Bir tânesi bir kimse bir iyilik yapmıştır, mükâfât hak etmiştir. Umduğu mükâfâtın üstünde büyük bir fazlalık, büyük bir farkla kendisine müjdelemektir. Bu da bir müjdedir.

Ayrıca, müjdenin bir başka yönü de vardır. Yâni, bu fadlı kısmı dediğimiz. Allahın bir ihsânıdır. İkinci kısma gelince kulları hata ve mâ'siyet işler, her nevisini büyük küçük demeden işlerler. Neticede büyük bir cezaya müstahak olurlar. Bir ceza istilzâm edilir (gerekirir). Buna rağmen bu kullara

cezâ değil, affa uğradıklarını müjdelemektir. Bu da kısaca şöyle tâbir edilir. Afv ve ğufrandır, denilir. Allahü Zülcelâlin rahmetini celbeder. Affeder ve mağfiret kılar, bu da bir müjde nevisidir.

Dolayısıyla bu -fadlı ve ihsanı- -afv ve ğufran-anlattığımız iki çeşit müjde bu nev'indedir. İtâatkâr olan kullarına da müjde, isyankâr olan kullarına da müjde, her ikisine de müjde vardır. Bu Âyet-i Celîle her ikisini de hâvîdir.

Kudret kalemi yaratıldığında ilk olarak yazmış olduğu:

رحمتی سبقت غضبی

"Ey kalem... Sen bunu yaz, Rahmetim gadabımı sebketmiştir (geçmiştir)." Rahmet galebe çalınca, yani gâlip olunca gazâbını mağlûp duruma getirmiş. İşte mü'minlere karşı bu tez vardır.

İkinci devrede; kazâ ve kader aksâmını yazarken kalem, diğer ümmetlere de şöyle buyuruyor... Onlara yazış tarzı şöyledir: "Hasene işler, sevapla mükâfatlandırılır, seyyi-e işler, günahla cezâlandırılır." Yâni, hatânın karşısında cezâlandırılır, iyilikler karşısında mükâfatlandırılır. Diğer ümmetlerin hâli bu. Ümmet-i Muhammede gelince, bize karşı hal değişir. Rabbımız sübhânehû ve teâlâ kudret kalemine emrettiği, ümmet-i Muhammede karşı yazılacak olan şudur:

رحمتی سبقت غضبی

"Bu ümmet öyle bir ümmet ki, ne kadar hata işlerlerse işlesinler, Allahü Zülcelâlin de bunlara karşı mağfireti ve merhameti o kadar fazladır. "Böylelikle, Habîbini (Sallallahu Aleyhi Vesellem) memnun ve mesrur etmek için Rabbimizin (c.c.), Habibinin (Sallallahu Aleyhi Vesellem) ümmetine karşı bambaşka bir muamelâtı vardır. Bambaşka bir hârikalığı vardır. Biz hata işleriz, öyle olduğu halde bu hatamıza karşı durum böyledir. Rabbimiz (Sallallahu Aleyhi Vesellem) değil mi ki:

امة مذنبه ورب غفور

diye buyurmuş.

Bizlerin hataları karşısında Rabbimizin affı oldukça fazladır. Fakat diğer ümmetler, hata işleyişlerinde cezâlandırılır. Allâhü Zülcelâlin onlara karşı affı bizim ki gibi bol değildir. Hata işlediklerinde cezâ, iyilik işlediklerinde de mükâfatı vardır. Onlar için bire birdir. Fakat, bizlere istisna vardır. Bizler için seyyie birebirdir. Hasene ise, anlattığımız gibi biğayri hisâba kadar gider. Aynı zamanda seyyie için bir fazlalık olmaz, seyyienin aşması ki o zaman adâlet olmaz, zulüme döner. Hâşâ... Allâhü Zülcelâl için böyle bir şey düşünülemez.

Zîrâ Kur'an'da şöyle buyrulur :

إِنَّ اللَّهَ لَا يَظْلِمُ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ وَإِنْ تَكَ حَسَنَةً يُضَاعِفْهَا
وَيُؤْتِ مِنْ لَدُنْهُ أَجْرًا عَظِيمًا

(Nisa/40)

"Allâhü Zülcelâl kesinlikle bir zerre kadar dahi zulmetmez. Fakat, haseneyi kat kat verir. Bizler için bu böyledir. Ve ecri azîm de verir. Dolayısıyla onlara eşit olarak verir, fakat, bizler için, afv tarafı fazladır. Haseneye gelince, hasene, başka ümmetler için birdir. Fakat, bizlere bir fazlalık vardır. Bu fazlalık nereden doğuyor, şu okumuş olduğumuz Âyet-i Celîle fadli azîm, fadlı kebir, diye buyrulan işte bu fadlı keremidir, bu fadlı ihsânıdır. Bunun tahdîdi yoktur. Bu bir hadde bağlı değildir.

Halbûki, bir haseneye bir hasene adâlettir. Ama, hasene kısmını aşması fadl ve keremidir, ihsânıdır. Fakat, seyyie aşması zulümdür, hâşâ... Bu aşmaz, umûmî olarak ayındır. Ancak, bizim için afv fazladır, yani mâdem ki:

امة مذنبه ورب غفور

diye buyurmuş.

Yani bu ümmet zenb işler, fakat Rableri de gafûrdur, onlara karşı bu müjdeyi Azîme... bize yeter. İşte Habîbine (Sallallahu Aleyhi Vesellem) müjdele diye buyrulan, mü'minler için îtaatkâr olan-

lara da, velev ki, zerre kadar îman sâhibi olduktan sonra onlara afv gufran var diye de müjdele, bu yurmuş. Neden?

Çünkü, kalbinde zerre kadar îmânı olan bir kimse, bu mü'minlik vasfına dâhildir. Zîrâ, Allahü Zülcelâl, bir kalpte hem küfür, hem imân cem etmemiştir. Neden? Çünkü;

"الظدان لا يجتمعان"

"İki zıt bir araya cem olunamaz" bu ikisi zıddır. Dolayısıyla, zerre kadar îman sâhibi olduğu takdirde, bunun ismi mü'mindir. Acaba nasıl bir mü'min? Fâsık bir mü'min olabilir. Mü'min-i kâmil olmayabilir, ama yine de mü'mindir. Kâfir değildir.

Bu mü'minlik vasfıyla mevsuf olan bir kimse, zerre kadar îmânı olduktan sonra bu âyetin hükmüne dâhildir.

Esâsen, bu nîmet-i azîme Rasûlullahındır (Sallallahu Aleyhi Vesellem). Üzerimizdeki bu nîmet için minnettar olduğumuz tek varlık Rasûlullah'tır (Sallallahu Aleyhi Vesellem). Tâbî ve Metbu' olmak üzere, bizler tâbîyiz. Rasûlullah metbu'dur. Onun şerefi nisbetine göre biz de şerefliyoruz. Allâhü Zülcelâle şükürler olsun.

ALLAH'IN RAHMETİNDEN ÜMİT KESİLMEZ

Şu âyet-i celîleye dikkat edelim...

Allâhü Teâlâ Habîbine şöyle buyuruyor :

قُلْ يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا
مِن رَّحْمَةِ اللَّهِ

إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ

(Zumer/53)

"Habîbim... Kullarıma söyle, nefislerini israf etmişlerdir, zulmetmişlerdir. Mâ'siyet çok işlemişler, çok hata birikintileri vardır. Gerçekte bu halleri çok, fakat "günahlarımız hatalarımız azîm, çok" diyerek rahmetimden umutlarını kesmesinler.. Benim rahmetimin vüs'ati çoktur. Yâni, bu işlenen hataları ne kadar büyük olursa olsun, benim rahmetimin nezdinde denizin bir katresi bile değildir.

Dolayısıyla, bir mü'min, rahmetimden aslâ umudunu kesemez. Neden? çünkü, umûdunu kesecek olan kişi ancak kâfirdir. O kâfirler için, Allâhü Zülcelâl başka bir Âyet-i Celîlede :

لَا يَيْئَسُ مِنْ رَوْحِ اللَّهِ إِلَّا الْقَوْمُ الْكَافِرُونَ

(Yusuf/87)

"Evet, Allahın Rahmetinden ye'se düşecek, umutsuzluğa düşecek olanlar, ancak, kâfirlerdir." Yoksa

mü'min aslâ ye'se düşmez, Allahın rahmeti onun güvencesidir. Dolayısıyla :

لَا تَقْنَطُوا مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعاً

"Bu büyük gördüğünüz zenblerinizin nevileri ne olursa olsun, hepsini de mağfirete kâdirdir. Affa kâdirdir. İşte o öyle Rabbinizdir ki mü'minlere karşı hem ğafur, hem Rahimdir.

Bu Âyet-i Celîleyi duyan Hz. Vahşi (r.a.) dahi, o işlemiş olduğu azim hatanın bile affını umdu ve böylece Müslüman oldu. Ashâbı kirâmdan oldu.

ŞİRK VE DİĞER GÜNAHLAR

Halbûki, başka bir Âyet-i Celîle geldiğinde uyarıldılar:

إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ

لِمَنْ يَشَاءُ

(Nisa/48)

Allâhü Zülcelâl: "Şirk eden müstesnâdır. Şirkin dışında günah ne olursa olsun. Allahü Zülcelâlin meşiyetine bağlıdır. Dilerse azap eder, dilerse mağfiret eder."

Vahşi, bunda durgundu, ben hangi bölümden olduğumu bilmiyorum. Affettiği bölüm mü?

Yoksa azap edeceği bölüm mü? demişti. Ancak, bu âyet-i celîle gelince ve bir istisnâ kalmayınca, tamamen hatalarınızı affederim diyen Allâhü Zülcelâlin vâdine karşı, Vahşî (r.a) de böylece ümitlenerek Müslüman oluyor. (Radıyallâh Anh)

HADİSİ KUDSİ:

Hadisi kudsi ki Lâfzı Rasûlullah'tan (Sallallahu Aleyhi Vesellem), mânâsı Allâhü Zülcelâldan olan hadistir. Şöyle buyuruyor;

يا ابن آدم انك مادعوتني ورجوتني غفرت لك على
ما كان منك ولائبالي. يا ابن آدم لوبلغت ذنوبك
عنان السماء ثم استغفرتني غفرت لك. يا ابن آدم
لواتيتني بقراب الارض خطايا ثم لقيتني لاتشرك بي
شيئاً لأتيتك بقرايها مغفرة

(رواه الترمذى و غيره)

"Ey âdemoğlu, hatalar işledin, fakat hataların ardından da pişmanlık duydun, nâdim oldun, rahmetimi umdun. Sen bunları talep ettikten sonra ben mağfiret eder de minnet dahi etmem."

"Ey âdemoğlu, senin hatalarının azına çoğuna bakmadan ne kadar olursa olsun, Yâni bunun azlığı halinde mağfiret eder, çokluğunda da bırakır

değilim. Çokluğu velev ki bulutlara kadar yükselse dahi; gene mağfiret dilersen, mağfiret ederim."

"Ey âdemoğlu; kıyâmet günü mahşerde huzuruma gelsen ve huzuruma geldiğinde öyle hataların olsa ki, o hataların şu kürrenin ağırlığı kadar bile olsa, buna rağmen içlerinde şirk etmemek şartıyla, bu hataların ne olursa olsun, ne kadar ağır olursa olsun, bunları mağfirete kâdirim ve hazırım. Bunda endişe edecek hiçbir sebep yoktur."

İşte bu hâdisler karşısında, Cenâbı Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi Vesellem)'e **وبشر** "müjdele!" diye emredince müjdelemeye memur kıldı.

Artık, emir verdi Allâhü Zülcelâl. Dolayısıyla, bu Âyet-i Celileden sonra, ashâbı kirâmdan, bilhassâ vaaza elverişli olanların veya vaaz edenleri ister orada olsun veya başka yere gidecek olsunlar, bunları daima uyarır ve tavsiyede bulunurdu.

Umûmi olarak tavsiyesi şudur:

يسروا ولا تعسروا بشروا ولا تنفروا

(رواه امام احمد والبخارى و مسلم)

İmamı Ahmet, Buhari, Müslim ve Nesê-i, bunların tamamı bu hadisi belirtmişlerdir. Bu tavsi-

ye nedir acaba? O tavsiye de şudur: "Teshilât gösteriniz, zorluk çıkarmayınız. Müjdeleyici olunuz, ümmetimi Allahü teâlâ'nın rahmetinden ye'se düşürmeyiniz. Tenfir edecek dereceye getirmeyiniz. Yâni senin vaazını dinlemeye gelmiş ise, onu nefret edecek dereceye getirme, tekrar dinlemeye gelmeyecek duruma getirme, dâima müjdeci taraf-tarı olunuz." Emir bu, hattâ ki Ebû Mûsâ ile Muaz Yemen'e giderken bir hayli gittikten sonra geri çağır-dı ve ikisine de şu nasihatı verdi:

يسروا ولا تعسروا بشروا ولا تنفروا وتطاولوا ولا تختلفوا

"Teshilât gösteriniz, zorluk göstermeyiniz. Müjdeleyici olunuz, nefret edecek hale getirmeyiniz. Birbirinize mûtfî olunuz. Aranızda ihtilâf doğmasın." Emir bu idi.

Dolayısıyla Habibine (Sallallahu Aleyhi Vesellem) dâhi bizâtihi Allâhü Zülcelâl buyuruyor ve bildiriyor... "Hâbîbim:

وَلَوْ كُنْتَ فَظًّا غَلِيظَ الْقَلْبِ لَأَنْفَضُوا مِنْ حَوْلِكَ

(Âli İmrân/159)

Ayet-i Celîlede : "Eğer sen kalbi ğaliz sâhibi olsaydın, şiddet kullansaydın, etrâfında kimse kalmazdı, dağılırlardı. Bu ise esâsen hoş bir şey de ğildir, hoş bir tez de ğildir." buyruluyor.

İmam-ı Ali (r.a.) şöyle buyuruyor: İki kimse var ki belimi iki büklüm yapar. Birisi:

جاهل متنسك اذیةر ا لمتنفر

Yânî birisi, nefret ettiren âlim; bunun zararı menfaatinden fazladır. İkinci kimse ise, câhil sofulardır. Millet kendisinden örnek alır ve onun yaptığını yapmaya çalışırlar. Halbûki, fıkıh ve akâid bilgisi olmadığı için, yaptığı şeyler belki de şerîat muhâlifidir. (İslâm dışıdır). Belki de bu yaptıkları ile zındıkaya doğru gider. Dolayısıyla, bunun da zarârı menfaatinden fazladır.

İşte Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) hadisinde şöyle buyuruyor:

حبوا ربكم الى عباده

"Rabbinizi kullarına sevdiniz. "

Başka bir hadiste ise:

حبوا الله الى عباده يحبكم الله

"Allâhü Zülcelâli kullarına sevdiniz ki, Allah da sizleri sevsin." buyuruyor.

Muhakkiklerin, bu hadislerin karşısında verdikleri hüküm şudur:

ان القلوب جبلت على حب من احسن اليها

وان احسان اعظم من احسان ربي عزوجل

"Kalplerin cibilliyeti şudur: Kalpler kimlere karşı temâyül ve muhabbet gösterir? Ancak ihsan edenlere karşı. Kim ki kendilerine ikram ve ihsanda bulunursa, ihsan ve ikram nisbetine göre, o kimseye karşı sevgisi ve muhabbeti artar. Kendinden yaşlı ise zaten saygısı da artar, kendinden küçük ise ona şefkati artar. Bu kalp böyle olup dururken, Allahü Zülcelâlin ihsanı ve kereminden daha azim ihsanı ve keremi olan varmı ki?

Hülâsa: Kalplerimizin meziyeti acâyiptir, bir hârikadır. Zirâ kalp Allâhü Zülcelâlin nûruyla mücehhezdir. Bu nur iman nûrudur. Tevhid nûrudur. Bu nur Rasûlullah'tan (Sallallahu Aleyhi Vesellem) intikâlen gelmektedir... O kalp ki Allahü Zülcelâlin nazargâhıdır. Allahü Teâlâ'nın nazar ettiği yeri temiz tutmak lâzımdır. Muhabbetimizi, saygımızı, sevgimizi ise tamamen Allâhü Zülcelâle, o nûrun sâhibine yöneltmemiz lâzımdır. Başkasına, gayrisine yapılmasına rıza göstermez. Allâhü Zülcelâl ğayyüdüdür.

ان الله غير يحب الغيور

"Allâhü Zülcelâl gayretlidir. Gayretli olanları sever."

Böyle olunca :

ما حبيت شيئاً الا كنت له عبداً والله لا يحب ان تكون

لغيره عبداً

"Bir nesneye fazla sevgi bağlarsan o nesne'nin kölesi olursun. Allahü Zülcelâl ise, kendisinden başkasına asla kölelik yapılmasına râzı değildir ve sevmez de, kerih görür," buyuruyor.

Zîrâ, yer yüzünde mü'minin kalbi, âdetâ Allahü Teââ'nın kapları mesâbesindedir. Envârı ilâhiye, esrârı ilâhiye, tecelliyat-ı ilâhiye tamâmen o kalbe yöneliktir. Kalp Celil yapısıdır, Halil yapısı değil. Kâbeden çok üstündür. Kâbe ise Halil yapısıdır. Rasûlullah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) hadisidir bu. Böylelikle kalbi mülevvesetten uzak tutmak lâzım. Sevilecekse Allahü Zülcelâli sevmek lâzım... Böylelikle Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) şu târifi belirtiyor. Vasiyete dikkat ediniz.

لا تكونوا كعبد السوء

"Huysuz olan bir köleye benzemeyiniz. Zira bu köle dayak ve şiddet görmedikçe çalışmaz. Ecîr de olmayınız. Yânî ücretle çalışan bir köleye de ben-

zemeyiniz. Bu da ücreti belirtmedikçe almadıkça çalışmaz." buyuruyor.

Kardeşlerim...

Eğer, şiddet gösterilmesi gereken ve şiddet ile çalışan bir kölenin, acabâ efendisine karşı saygısı olur mu? Yaptığını sadece şiddetten korktuğu için yapar. Yânî Cehennem korkusuyla yapılan bir amel, hakkan, Allâhü Zülcelâl için yapılmış değildir. Sâdece Cehennem korkusundan yapılmıştır.

Cennete heves edip çalışan bir kimse, hakkan Allâhü Zülcelâle değil, yaptığını esâsen Cennet hevesi için yapmıştır.

Bunların her ikisi de mahlûktur. İnsanın mâhlûka değil, Hâlıkına bağlanması lâzımdır. Hâlık için yapılması lâzım, mâhlûku için değil.

İşte Rasûlullah (Aleyhisselâtu vesselâm) bu mîsâli verirken : "Siz Allahü Zülcelâle kul olunuz. Allahü Zülcelâlin muhabbetini, sevgisini ve rızâsını celbediniz." buyuruyor.

Hem böylece mâiyetine girersiniz. Zirâ, Muaz'ın buyurduğu gibi :

"Yâ Rasûlallah... Ben Allahı ve Rasûlullahı severim." dedi.

Rasûlullah da: "Sen de Allah ve Rasûlüyle berâber olursun Yâ Muaz." buyurdular.

Şu Hadis-i Kudsîye dikkat ediniz, Allahü Zülcelâl şöyle buyuruyor :

Ey Âdemoğlu... Tüm eşyayı senin için yarattım. Seni ise, zâtı uluhiyyetime kulluk yapasın diye has olarak yarattım. Senin için yaratılan nesnelere ile meşgul olman hiç gerekmiyor. Sen, ne gâye ile yaratıldı isen meşguliyetin ona yönelik olsun. Zîrâ , tüm eşya, sana âdetâ müsahhar olan bir köle mesâbesindedir. Dilediğin şekilde kullanırsın. Fakat, sen onlarla meşgul olurken, ne için yaratıldığını ihmal etmen de gerekmiyor. Zîrâ, meşgul olunması gerekmeyen nesnelere meşgul olmak, perde ve hicâp olur. Bu sebeple benden uzaklaşırsın. Dolayısıyla, bana has olarak yapacağın kulluk, ancak hoşnutluğumu, rızâmı celbetmek gâyesiyle olsun.

HASAN BASRÎ HZ.LERİNİN HİKMETLİ SÖZLERİ

Hülasa Hasanul Basri'nin şu ibret verici sözlerine dikkat edelim.

Hasanul Basri insanları beş sınıfa ayırmıştır.

1-Ulema: Bunlar Enbiyanın mirasçılarıdır.

2-Zahidler: Bunların da mürşidlik durumları vardır.

3-Gaziler: Bunlar düşmanlarımıza karşı Allah'ın kılıcı mesabesinde dirler.

4-Tüccarlar: Bunların da ümenâ durumları vardır. Yani bunlar emniyetçi durumundadırlar. İhtiyaçlarımızı temin ederler. Bunlar itimat edilir kimselerdir.

5-Mülük (yani Melikler): Bunlar da bir çoban durumunda olup bizleri koruma durumları vardır.

-Eğer Âlimler kendilerine uyacağımız bir anda kendileri tamamen tamahkâr ve dünya malını cem etmeye yönelmişlerse bunlara nasıl uyulabilir?

-Zahidler ise, bunlar da zühdden uzaklaşmış dünya malına rağbet bir durumları varsa, böyle mürşidlerin arkasına nasıl düşülebilir?

-Gaziler ve Mücahidler: Eğer bunların mürâi durumları varsa, ki mürâinin ameli geçersizdir, ondan hiç hayır gelmez.

-Tüccarların da emniyetli bir durumda olmaları gerekirken tamamen hain olurlarsa, bunlara da nasıl emniyet edeceğiz, nasıl güveneceğiz.

-Meliklerin de bizlerin üzerinde bir çoban gibi olmaları gerekirken bir kurt haline gelmişlerse bunların da çobanlığına nasıl güvenebiliriz?

Hülâsa, Hasanul Basri, Vallahi diye yemin ederek diyor ki: "Bizi helâka sürükleyen, müdahene eden âlimler ve râğip yani dünyaya rağbet eden

zahidlerdir ve Mürâi olan mücahidlerdir ve hain olan tüccarlardır ve zâlim olan meliklerdir.”

اعوذ بالله من الشيطان الرجيم بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين وبه نستعين والصلاة والسلام على خير خلقه
محمد و على اله وصحبه اجمعين
اللهم لا مانع لما اعطيت ولا معطى لما منعت ولا اراد لما قضيت
ولا مبدل لما حكمت ولا ينفع ذا الجد منك الجد
لا حول لنا عن المعصية الا بعصمة الله ولا قوة لنا على الطاعة
الا بعناية الله
اللهم وفقنا لما فيه الخير والرضى
آمين يا معين
قال الله تعالى : فاعبد الله مخلصاً له الدين . الا لله الدين الخالص .
قال الله تعالى فى اية اخرى: وما امروا الا ليعبدوا الله مخلصين له الدين
حنفاء .*

---

* (O halde sen de dini, Allah'a hâs kılarak (ihlâs ile kulluk et) dikkat et halis din yalnız Allah'ındır.)

(Zumer Suresi Ayet 2-3)

* Halbuki onlara ancak, dini yalnız O'na has kılarak ve hanifler olarak ibadet etmeleri emrolundu.

(Beyyine Suresi, Ayet-5)

Aziz Kardeşlerim,

Allahü Zülcelâl, mâdem ki bize kulumsunuz demiş, Habîbine (Sallallahu Aleyhi Vesellem) de: Ümmetine emretmek üzere, kulluk yapacaksınız diye buyurmuştur. O zaman yapılacak bu kulluğun, hâlisen livechilleh olması lâzımdır. Allahü Zülcelâl, başka nesnelere karışımına asla râzı değildir. Sâdece sâfiyâne bir hal ile, nazargâh-ı ilâhi olan kalbimizi Allah'a bağlamaktır. Kalıplarımız (vücudumuz) nereyle uğraşırsa, nereye çalışırsa çalışsın, cevâhirlerimiz nelerle meşgul olursa olsun, seveceksek onu sevmek lâzım, rızâ arıyorsak ondan aramak lâzım, kulluk yapacaksak Rabbimize yapmak lâzım, tevekkül edeceksek, Allahü Zülcelâle tevekkül etmek, itimat olunacaksa Allahü Zülcelâle itimat etmek lâzımdır.

Hülâsa, Razzâkun, Hallâkun, Nâfi-un, Dâr-run, Mu-izzun, Mudillün, Bâsitun, Kâbidun... Bu esmâ ve bu sıfat-ı celîleyi hatırlayarak sadece ve sadece, Allahü Zülcelâlin rızâsını ve hoşnutluğunu talep etmektir. Zirâ, dünyaya başı boş olarak gelmedik, bizleri abes olarak da yaratmadı Allahü Zülcelâl...

İmam-ı Ali'nin (r.a) buyurduğu gibi: "İlâhî, bana kulum dedin, bundan daha şerefli şeyi ner-

den arıyayım." Bizim için, bundan daha şerefli ne olur acabâ? İnsanlığa Allahü Zülcelâl kulum diyor...

Allahü Zülcelâl kulum dediği halde, başka yollara, başka bir nesneye neden sapıyoruz, neden başka nesnelere bağlanıyoruz? Neden bu kalbimizi başka şeylerle dolduruyoruz? Hele, bilhassa Habîbine (Sallallahu Aleyhi Vesellem) ümmet kılmakla şeref bulmuşuz. Bizim gâyemiz vaaz etmek değil, fakat, bunu anlatmamızdaki gâye, kul ile Allahü Zülcelâlin arasını bağlamaktır. Ve Rasûlullah' (Sallallahu Aleyhi Vesellem) karşı sevgimizi, muhabbetimizi sağlamaktır. Dünya olsun, ahiret olsun, her ne olursa olsun, muhtaç olduğumuz herşey ona bağlıdır. Bunu sağladığımız takdirde, Âriflerden oluruz. Bir zerre mârifet ile Rab-bimizin huzuruna çıkmak, vallâhi dağlar kadar yapılan ibâdetten hayırlıdır. Bunu söylerken ibâdet etmiyelim demek istemiyoruz. Fakat, gerçek şu ki ibadet mârifet ile değerlendirilir.

Mârifetimiz sapık ise, fehmetmiyorsak, şirk ise, ortaklaşma ise, bu ibâdetlerin hiçbir kıymet ve değeri olmaz.

AMELLERİN MAKBULİYETİ NEYE BAĞLIDIR?

Zîrâ, tüm yapılan ibâdetler bir heykel mesâbesindedir, cansızdır. Bunun canlılığı, rûhu ise ihlâstır. Bir kere ihlâslı olması şarttır, sâdâkatla yapılması şarttır. Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) bir Hadis-i Şerifte:

قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: ان الله

تعالى لا يقبل من العمل الا ما كان له خالصاً وابتغى به

وجهه

(رواه ابو داود والنسئى)

"Allahü Zülcelâl kulundan hiçbir amel kabul etmez. İllâ, ancak ve ancak hâlisen livechillahi bir amel işlenmedikçe (mükâfatını da sadece Allah'tan beklemedikçe)." Bu hadisin sebebi vürûdu şudur: Bazı kimseler Rasûlullah'a sormuşlar: "Yâ Rasûlallah, bazı kimselerimiz cihada gitmek ister. Bu meyanda da, hem ganimetten faydalanmak ister, hem de fikrimizde etraftan cihada gittiğimiz anılsın, cihada gitmiş desinler diye bunu istiyoruz, buna ne buyursunuz." dediler. İşte o zaman Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) bu hâdisi buyurmuştur. Bu hususta tatmin olmak için adam üç defa gitmiş gelmiş, bu soruyu toplum namına soruyor. Yine aynı soruyu yöneltiyor. Yine Rasûlullah (Sallallahu

Aleyhi Vesellem) cevâbında aynı sözü tekrarlıyor. Bu hadis, illâ ve illâ, yapılan amellerin Allah rızası için, başka bir gayeye dayandırmadan yapılmasını beyan ediyor. Bundan dolayı Âriflerin buyurdularına göre: Bizim belimizi iki büklüm yapan bu hadis'tir. Bu hadisi duyduktan sonra artık amelimize güvенеcek, gururlanacak, böbürlenecek, yâni böyle ucûb getirecek durumlar kalmadı. Zîrâ, işlenen amelin kabulü, Allahü Zülcelâle karşı hâlisâne bir şekilde yapılmasına bağlıdır. Kalbimize, sâdece ve sâdece Allahü Zülcelâlin hoşnutluğu ve râzılığı hâkim ise, o zaman umarız ki kabûl buyurur.

İmam-ı Ali'nin (r.a.) buyurduğu gibi: " Amelin çokluğuna ihtimam etmek değil, amelin geçerliliğine ihtimam etmektir." Geçersiz ise ne yararı var, isterse dağlar kadar amel olsun. Hiçbir faydası olmaz. Onun için amelle başbaşa kalmak, amele güvenmek ve gururlanmanın hiç gerekçesi yoktur. İllâki halisâne lillâhi Tâalâ olmadıkça...

İkinci Hadis:

قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: ان الله تعالى

لا ينظر الى صوركم واموالكم ولكن انما ينظر الى

قلوبكم واعمالكم

(رواه مسلم وابن ماجه)

"Allahü Zülcelâl sizin suretinize (yani zâhirinize), kalıbınıza, elbisenize bakmaz. Emvâlinize de bakmaz, zengindir diye ayırt etmez. Ancak Allahü Zülcelâl (Nazargah-ı ilâhi olan) kalbinize, âmâlinize bakar. Âmâliniz, kalbinizden zâhir olan duruma göre değerlendirilir. Yani, kalbinizin durumu ne ise âmâliniz de o nispette değerlendirilir. Ancak kalbinizdeki duruma göre geçerliliği müyesser olur. Ondan sonra artık ameliniz ne hükme gecekse ona göre geçirir." diye buyurur.

Rasûlullah (Aleyhisselâtu vesselâm) Mu'az İbni Cebeli Yemen'e gönderirken şöyle bir vasiyette bulunur:

يا معاذ اخلص دينك كيفيك القليل من العمل

"Ey Mu'az, imânını, dînini, inancını, niyyetini, hâlisâne, liecl-illeh kıl. Allahü Zülcelâle karşı kalbini pak tut. Başka gayelere, başka dâvalara yönelme. Ameline riya sum'a karıştırmı. Böylece ameli bu minvâl üzere yaparsan, amelin çokluğu değil, en azı bile sana yeter."

قال رسول الله صلى الله تعالى عليه وسلم:

اخلصوا اعمالكم لله فان الله لا يقبل الا ما اخلص له

Umûmi olarak, "Amellerinizi hâlisâne liecl-lilleh kılınız," buyurarak amellerin başka yönden

geçerliliğinin olmadığını ilân eder. İhlâsla yapılmayan amelleri Allahü Zülcelâl kabul etmez.

حدیث آخر ان الله تعالى يقول انا خير قسيم لمن

اشرك بي من اشرك بي شيئاً فان عمله قليله وكثره

لشريكه الذى اشرك بي انا عنه غنى

(رواه امام احمد ابو داود)

"Allahü Zülcelâl ilân ediyor. Herhangi bir kulum, bir amel işlediğinde, başka nesnelere müştereken yapıldı ise, ben müştereken yapılan amele karşı taksîmatımı çok iyi yaparım. Ben iştirakçilerin en hayırlısıyım. Zîrâ, ben kendime pay çıkarmam. Olduğu gibi kendine bırakırım. Ameli ister az olsun, ister çok olsun. Çokluğuna kanıp da, heves de etmem. Zîrâ, ortaklıkla yapılan bir amele, kesinlikle ihtiyacım yoktur, bundan müstağnîyim. Sevâbı, rızâsı, hoşnutluğu kimden alırsa, kimin memnûniyetini arzuladı ise onunla bırakırım. Kendime bir pay çıkarmam." buyurmaktadır.

Mevzûmuzun başlangıcından buraya kadar, ihlâs ile ilgili âyet ve hadisleri serdettik. Gâye dinlemek ve ibret nazarıyla bakmak olduktan sonra bir âyet ve bir hadis yeterlidir. Fakat, ihtimam etmezse, mühimsenmezse ne kadar çok olursa olsun, fark etmez.

Dolayısıyla, âciz bir kul olarak bize düşen bunları serdetmektir. Fakat, şu andan itibaren, ibret verici olan şu âyet ve hadislere dikkat ediniz. Bakınız Allahü Zülcelâl İhlâsı nasıl târif etmiş. Allahü Zülcelâl şöyle buyuruyor:

وَإِنَّ لَكُمْ فِي الْأَنْعَامِ لَعِبْرَةً نُسْقِيكُمْ مِمَّا فِي بُطُونِهِ مِنْ
بَيْنِ فَرْثٍ وَدَمٍ لَبْنَا خَالِصًا سَائِغًا لِلشَّارِبِينَ

(Nahl/66)

"Siz, bu yaratılmış olan, tüm süt veren hayvanlara büyük bir ibret nazarı ile bakarsanız, tefekkür ederseniz, bu ibret-i az'imeyi onlardan alırsınız." buyuruyor. Neden acaba?

Görüyorsunuz ki, türlü türlü, çok çeşit yemleri yiyiyorlar, fakat sonunda, ifrazat yöntemlerine dikkat ediniz, çeşitli ifrâzat yolları vardır. Fakat sizlere nîmet nev'inden vereceğimiz süte dikkat ediniz. Hâlisâne diye buyrulan nîmetlerden bir tânesi süt üzerine buyruluyor.

Allahü Zülcelâlin nîmetleri sayılamayacak kadar çoktur. Fakat, biz bu nîmetlerden bir tanesini göz önüne getiriyoruz. Allahü Zülcelâl şöyle buyuruyor. Ve bu süte dikkat ediniz ki, çeşitli yöntemlerle, çeşitli süzgeçlerden, filtrelerden geçirerek kullarına takdim ederken nasıl bir nimet veriyor. Sütten daha hassas bir madde hemen hemen yoktur. Süt

çok hassastır. Pürüz kabul etmez bir kere, yemle-
rinde nâhoş (hoş olmayan) yem çeşitleri bulunursa,
bu gibi bazı yemler sütün kokusunu dâhi değiştirir,
bunu biliyorsunuz. Bir kulun, böyle gıdâ yönlerini
de dikkate alıp, ameli de böylece hâlisâne, berrak,
tertemiz, hiç pürüzsüz yapması gerekir, bu birincisi.
İkincisi ise; niyeti ve kalbinin hâlisâne olması gere-
kir, bu ise en mühimdir. Yemlerin çeşitli oluşu,
karışımı sütün tadına değişiklik verir. Ayrıca sağ-
dıkları kapları da temiz tutmak gerekir, sütün bo-
zulmaması için. Eğer, kabın içi temiz değilse, hariç-
ten maddeler süte karışacak olursa, bu süt o za-
man beyazlığını, o halis durumunu başka bir renge
dönüştürür. Hele bilhassa paslı küflü bir kap ise,
asla bu sütün insana yararı olmaz. Neticesi bozul-
maya mahkûmdur, bu sebeple.

Kardeşlerim, gıdâımıza ihtimam ettiğimiz
kadar, kalblerimizi de, masivadan, paslardan, gü-
nah kirlerinden temiz tutmamız lâzım. İşlediğimiz
bir amelin, niyetimizin, itikâdımızın, imanımızın,
hâlisâne livechilleh olması lâzımdır. Yâni, Rasûlul-
lah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) Hz. Muaz'a (r.a)
dediği gibi: **اخلص دينك** Yâni, dini diye tâbir eder-
ken insanın inancını, itikadını başka bir şeye da-

yandırmadan hâlisâne lillâhi teâla olması gerekir. Çünkü, her ne olursa olsun, Allahü Zülcelâlin irâde ve meşiyetine, kudretine bağlıdır. Bunun dışına hiçbir şey çıkamaz.

Dolayısıyla, Allahü Zülcelâl, bu sût nîmetini bir ibret olarak bizlere göstermiş. Ben, kullarıma bu nimetimi böylece ihtimam ederek, tertemiz verirken, ya kullarım bana karşı, emir ve yasaklarıma karşı ve bana karşı itâatkâr olmalarını, bir vazife yapmalarını ve bu vazifeyi de, halisâne lillâh için ihlâsla, hiçbir nesneyi ortak kılmadan yapmaları gerektiğine dikkat etsinler. Nasıl ki başka karışımlar sûtün bozulmasına sebep oluyorsa, rengini, kokusunu, tadını değiştiriyorsa, işte öteden beri söylediğimiz, amellerimizi fesâda uğratan sebepler de bu gibi karışımlardır. Kardeşlerim, bu hususta çok ihtimâmlı, çok dikkatli olmak lâzımdır.

İnanın ki, her zaman bu kelimeyi bu âyet-i celileyi göz önüne getirirsek, yapacağımız amelimizi kendi kendimize bir kıyas ederiz ve hiç bir zaman amelimizde bir güvence hasıl olmaz, bir gurur ve ucûb'a sebep olmaz. Çünkü, acziyetimizi îtiraf ediyoruz ki, bu çok zarif ve nâzik bir meseledir.

Allahü Zülcelâl cümlemizi bu hususta bu gibi durumlardan korusun. Râbbimizin inâyeti ve tevfkatine dayanarak acimizi itiraf ediyoruz. Zîrâ, bizi, nefsimizle başbaşa bırakır da kendi enâniyetimizle başbaşa kalırsak hizlâna düşeriz, şeytan ve nefsin tuzağına düşer ve onların oyuncağı oluruz. Allah korusun.

Rabbimiz (c.c.) bizlerden inâyetini esirgemesin. Bizlere muin olsun. Bizleri tevfkatine uygun ve muvaffak kılsın. Amin.

Kardeşlerim...

Azîm olan Allahü Zülcelâl gördünüz ki kullarına kendisini sevdirmek ki, her zaman anlattığımızdan gâye budur. Kulları olarak bizlere vermiş olduğu o nîmeti azîmeyi takdim ederken, nasıl takdîm eder? Acabâ neden bu kadar ihtimâm eder? Hâşâ bize muhtaç mıdır? Hayır. Bu hal Rabbimizin, ana şefkatinden bin kat daha kullarına karşı şefkatli oluşundandır. Bizlere ikram ediyor, ihsan ediyor, zarar verilmeyecek hâle getiriyor. Ama biz ise, Allahü Zülcelâle her an için her lâhzada muhtaç olduğumuzu idrak edemiyoruz. Her soluk (nefes) alıp verdiğimizde, bir nefes alırsak bize hayat verir; bir nefes veririz, bize rahat ve huzur verir. Muhtaç olduğumuz Allahü Zülcelâl dünyamızı

da ahretimizi de, doğduğumuz andan itibâren, ezelden ebede kadar, bizim için tahsis etmiş olduğu nîmetlerin de haddi hududu yoktur. Biz artık bu durumu, ona göre kıyas edelim de, kendimize, doğru hak olan şeyler için gayret edelim ve dâima Rabbımızdan inâyet dileyelim. Bir hadis-i kudsîde şöyle buyruluyor:

قال الله تعالى: انى واجن والانس فى نبأ عظيم اخلق

ويعبد غيرى وارزق ويشكر غيرى

(رواه الترمذى و البيهقى والحاكم)

"Allahü Zülcelâl sübhânehû ve Teâlâ, yaratmış olduğu ve mükellef kıldığı insanlara, cinleri de (ekleyerek) şöyle buyuruyor: "Aramızda mühim bir davâ vardır. Bu davâ halledilmiyor. Bir türlü halledemiyoruz. Onları (cinleri ve insanları) yoktan var eden ben iken, hâlıkları ben iken başkasına kulluk yaparlar, bana değil. Kulluk yapmaları gereken esas benim. O hak benim iken, onları yaratan ben olduğum halde, bana değil de başkasına kuluk ederler. Tüm nîmetleri esirgemedem, minnetsiz, karşılıksız olarak veren ben iken bunlar bana değil, başkasına teşekkür ederler."

Halbûki, aslında bir nîmeti, kim verirse ona teşekkür etmek lâzım. Bunun hakkında da ayrıca

bir hadis vardır. "Yâni, nîmeti verene karşı şükrünü fehmetmeyen, idrâk etmeyen, Allahü Zülcelâle karşı da şükrünü fehmetmez, bilmez. Neden? Çünkü, o kimse nankör kısmındandır. Bu gibi bir iyiliği takdir etmeyen ve fehmetmeyen bir kimsedir. Onun için, nîmetin ancak Allahü Zülcelâlden geldiğini bilmek lâzım. Esâsen kul emrin mahkûmudur. Yâni, Allahü Zülcelâlin emriyle, iradesiyle, mâşiyetiyle olduğunu bilmek, her şeyi böyle bilmek lâzım. Ona sebep olan ancak bir âlet ve edevâtta ibârettir. Ama onun da hizmeti geçmiştir diyerek, ona da teşekkür etmek gerekir. Zîrâ, o, insanlık borcu ve îcâbıdır.

Dolayısıyla, Cenâbı Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) bu tevhid âkidesinden bahsederken ashabına minberde şöyle buyurarak, bir mîsal veriyor: "Bir kimse, amcasının oğluna bir ihtiyaç sebebiyle, talepte bulunur, gider ve talep eder. Amcasının oğlu da onu iyilikle karşılar ve talep ettiği şeyi verir. Böylece amca oğluna minettar ve mesrur olur. Kendisine karşı da sevgi ve saygısı da artar. Bir defa daha ihtiyacı olup da bir şey talep eder, fakat bu sefer, amcasının oğlu vermiyor. Vermeyince kahırlanır evvelki saygısı ve sevgisi de kaybolur. Eğer şunu bilseydik, her an için Rabbimi-

zin murakabesi altında olduğumuzu, onsuz hiçbir şey dönmediğini hatırlasaydık ki:

هوالمعطى والمنع

Îtâ eden de (verdiren de) Allah, men eden de (verdirmeyen de) Allah. " Yâni şahısların bir âlet ve edevâtta başka hiçbir etkileri yoktur. Zîrâ, anlattığımız gibi ancak bir teşekkür etmek lâzım, yani bu teşekkür bir emeği geçtiğinden dolaydır. Bunu hatırlayabilseydik bu bile yeterdi bize.

Ancak, o nazarla bakılır. Yoksa doğrudan doğruya Allahü Zülcelâli bırakır da, sadece tüm irade, tüm meşietini insanın eline vermesi, işte bu yanlıştır. Böyle olunca tevhidimiz düzgün olamaz. O zaman şirki hâfî işlenmiş olur, Allah korusun.

Hülâsa, bu hadisi Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) minberde böyle buyurdu. İkinci hadis. Beni isrâil devrinde bir âbid vardı. Dolayısıyla bu âbid, sahih-i Tirmiziye göre 70 sene, başka rivâyete göre de daha fazla. Bu âbidin 70 senelik hayatı dâima böyle ibâdetle geçmiştir. Cebrail (a.s.) der ki; Yâ Muhammed, bir zaman bir gün, oradan geçtik, o kimseyi secde halinde gördük. Zîrâ, Rabbinden öyle istemişti, benim ruhumu secde halinde iken kabzet diye dilemişti. Allahü Zülcelâl kabul buyurdu. Cebrâil (a.s.) devamla şöyle anlatıyor. Yarın bu adam mahşer âleminde geldiğinde, Allahü

Zülcelâl bu kimseye sorar: "Ey kulum, Cennetime ne ile girmek istersin?" Adam: Yâ Rabbi amelimle girmek isterim, der. Allah (c.c.) ona hatırlatarak; ister rahmetimle gir, ister amelinle, hangisiyle girmek istersin diye tekrar hatırlatır. Adam yine amelimle girmek istiyorum Yâ Rabbi der. Allah (c.c.) şu halde, madem ki amelinle girmek istedin, ben de sana vermiş olduğum nîmetlerin karşılığını isterim der, karşılıklı bu. Adam "Olur Yâ Rabbi" der. Sâdece göz nimetini getiriyorlar, 70 yıllık ibadetine karşılık olarak mîzâna koyuyorlar. Rabbimizin verdiği göz nimeti 70 yıllık ibadetten ağır geliyor. O yetmiş yıllık ibadeti, göz nimetinin karşılığını tamamlıyamıyor. O zaman sürün, götürün Cehenneme diye emredince, adam başlar ağlayıp sızlamaya. "Yâ Rabbi, ben bilemedim, sen bilirsin" diye yalvarmaya başlar. Cenâbı Rabbül Alemîn " Ey kulum, sen bilmiyor musun ki, bir adada seni yaşatan kim, senin yiyeceğini, içeceğini, hayat vereni, hissiyatını, aklını, dengeni, şuurunu, her teshilatını, her tevfiyatını, her inâyetini kim verdi ki, veren kimdir?" İşte bu düşüncede olmak ve bunu bilmek lâzımdır. Adam sonunda yalvarıyor, "Ya Rabbi hata ettim, rahmetinle, rahmetinle girerim Yâ Rabbi" diyor...

İşte Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi Vesellem)
" Hiçbir kimse ameliyle cennete giremez." buyuru-
yor. Soruyorlar, Yâ Rasûlullah sen de mi?

ولا انا الا ان يتغمدني الله برحمته

"Evet, ben de, illâ Allah (c.c) rahmetiyle gark eder."
Yoksa hiçbir kimse ameliyle Cennete giremez. Ce-
henneme de ameliyle giremez aslında. Zîrâ, amel
ya Cehennem azabıdır veya Cennetin süsüdür.
Fakat, inanmak lâzım. İtikad lâzımdır. Esâsen
Cennete veya Cehennem bizi götüren inancımız-
dır, itikadımızdır, bu tevhid âkîdemize bağlıdır. Ve
orada bu tevhid akîdemizin sağlığına göre erken
gireriz veya pürüzlü oluşuna göre geç gireriz. Allah
korusun.

Fakat, devamlı kalabilmemiz niyetimize
bağlıdır. Burada ne kadar yaşarsak yaşayalım,
arzu ve istediğimiz Ala dînîl İslâm ümmeti Mu-
hammedin mensûbu olarak, yürümeye azimliyiz.
Allah bize ne kadar ömür verirse versin, azmimiz
bu olunca, işte bundan dolayı Cennette ebedî du-
rabiliriz.

Cehennem hâli de böyledir. Kâfirler de
sağ oldukça alel küfre gitmekliğe azimlidirler. Bun-
dan dolayı onlar da Cehennemde ebedî kalacak-
lardır.

Aziz Kardeşlerim;

Bu minvâl üzere amellerimizin ihlâslı olması ile alâkalı hususları izah ederken şunu çok iyi bilmemiz lâzım. Bizim amellerimize Allahü Zülcelâlin zerre kadar ihtiyacı yoktur, olamaz da. Bizim amellerimizden yararlanmamız için, bu amellerin bizlere faydeli olabilmesi için, onların boşa gitmemesi için, bize faide sağlaması için, bu amellerin mutlaka halisâne livechilleh olması lâzım. Bilumum ibadet ve amellerimizin geçerli olması için ihlâs şarttır. Çünkü her an herşeyde kendisine muhtaç olduğumuz Allahü Zülcelâl:

غنى عن العالمين

Yani âlemlerden ğanidir. Hiçbir şekilde onların hiçbir şeyine ihtiyacı yoktur. Bu yaptığımız amelleri yapın diye buyurdu ise de bunlar tamamen bizim kendi menfaatimiz ve yararımız içindir. Fazla teferruata dalmadan birkaç Hadis-i Şerifi zikretmek yerinde olur.

KİŞİDE BULUNMASI GEREKEN DÖRT ÖNEMLİ HASLET

الحديث الشريف : قال رسول الله صلواته على
عليه وسلم : اربع اذا كن فيك فلا عليك مافاتك من
الدنيا. صدق الحديث وحفظ الامانة وحسن الخلق
وعفة مطعم

(رواه احمد والطبراني والحاكم والبيهقي)

Hadis meali:

Cenabı Rasûlullahın vasiyeti şudur: Dört nesne sende mevcut ise, bu dördün maadası (dışındakileri) için üzölmeye değmez. İnsan için bu dört nesne yeter. Bu dört nesnenin birincisi: “ صدق

الحديث” yani yalanı tamamen bırakman ve doğru

olmandır. Yalan konuşmamandır. Çünkü yalan münafıklık sıfatıdır. Bunu Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) asla hoş görmüyor ve bu konuda uyarıyor.

İkincisi: “ وحفظ الامانة” yani emin olman

lâzım. Emanete hıyanet etmemek lâzım. Çünkü bu

da münafıklık alametidir. Bu mü'minin sıfatı değildir.

Üçüncüsü: “ **وحسن الخلق** ” yani güzel ahlâk

sahibi olmak lâzımdır. (Bu dört nesne hakkında onlarca hadis olduğu gibi özellikle güzel ahlak sahibi olmayı tavsiye eden hadisler bir hayli fazladır.)

Dördüncüsü de: “ **وعفة مطعم** ” yani yeme,

içme hususunda çok ihtiyatlı olmak lâzım. Yediği ve içtiğinin helâl olmasına özen gösterip, asla haram ve şüpheli şeylere yaklaşmamak lâzım. Bu Hadis-i Şerif gayet sağlıklı ve sıhhatli bir hadistir.

حديث آخر : قال رسول الله صلوات الله تعالى عليه

وسلم:

اربعة من كن فيه كان من المسلمين وبنى الله له بيتًا

في الجنة اوسع من الدنيا وما فيها. من كان عصمة

امرہ لاله الا الله واذا اصابته ذنبٌ قال استغفرالله

واذا اعطى نعمة قال الحمد لله واذا اصابته مصيبة

قال انالله وانا اليه راجعون

Diğer bir Hadiste Cenab-ı Rasûlullah buyuyor ki şu dört nesne kimde bulunursa O kimse Müslümanlardandır. Ayrıca bu dört nesne kendisinde bulunan kimseye Allahü Zülcelâl, dünya ve dünyadakilerden daha geniş (daha büyük) bir menzil vereceğini vadedmiştir.

Bu dört nesnenin birincisi: “لا اله الا الله” yani

bu Kelimeyi Tevhide karşı gafil olma, daima bu Kelimeyi Tevhidle beraber ol, onunla yaşa, demektir.

İkincisi: “واذا اصابته ذنبٌ قال استغفرالله”

yani bir günah işlediğinde Estağfirullah diyerek hemen istiğfar et. İstiğfarsız kalma. Çünkü biz beşeriz, şaşabilir, bir zenbe düşebiliriz.

İmam-ı Ali'nin (r.a) buyurduğu gibi bizim hepimizin derdi vardır, derdimiz olduğu gibi bu derdimizin devâsı da vardır. Derdimiz zenb (günah) işlemektir. Fakat, devâmızda bu zenbe karşı ilacımız da istiğfârdır buyuruyor. Yani günahın hemen ardından istiğfar getirmemizi tavsiye ediyor.

Üçüncüsü: Allah (c.c.) sana bir nîmet verdi

ise bu nîmetden dolayı hemen “الحمد لله” diyerek

Allaha hamd ve şükret.

Dördüncüsü de:

واذا اصابته مصيبة قال انالله وانا اليه راجعون

demek. Yani başına bir musibet geldiği zaman, bu musibet amma malına gelsin amma bedenine gelsin, hemen bunu söyle. Yani “İnne lillahi ve inne ileyhi râciun.“ de bunu söyle. Onun Allah’tan geldiğini bil.

İşte bu dört nesne kimde bulunursa, bu hasletlere kim sahip olursa, bu kimselerin Müslüman ve Mü’min olduklarını Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) müjdelemiştir.

EN MAKBUL DUA HANGİSİDİR?

حدیث آخر : قال رسول الله صلي الله عليه وسلم :

قال اربع دعوات لاترد. دعوت الحج حتى يرجع

ودعوت الغازى حتى يرجع ودعوت المريض حتى يبرأ

ودعوت الأخ لأخيه بظهر الغيب واسرع هؤلاء

الدعوات اجابة دعوت الأخ لأخيه بظهر الغيب

Diğer bir Hadis-i Şerifte şöyle buyuruyor: Dört dua vardır ki Allah (c.c.) reddetmez, yani ka-

bul buyurur. Bu reddolunmayan, kabul olunan dualardan birincisi Hac'daki dua. Yani Arafatta yapılan dualardır. Ve bu dualar reddolunmaz. Çünkü onlar dönünceye kadar Allahü Zülcelâl'in misafirleridir. Misafirlerin istekleri ise red olunmaz.

Duaları red olunmayan ikinci sınıf ise Gazilerdir.

Allah yolunda cihada giden gazilerin de cihaddan dönünceye kadar yaptıkları dualar makbuldür. Allah (c.c.) bunların da dualarını kabul buyurur, red etmez.

Üçüncü sınıf da: Hastalardır ki, Allahü Zülcelâl tarafından verilmiş herhangi bir hastalık sebebiyle hasta olanların dualarıdır. Bunlar da iyileşinceye kadar bu hastalıkları halinde nahoş bir halleri olmayıp, Allahü Zülcelâl'den gelmiş diye halinden şikayetçi olmayarak sabrediyorsa, işte bu hastaların dualarını da Allah (c.c.) red etmez.

Dördüncü zümre ise: Bir kardeşinin (ki; bu, Allah için olan kardeşliktir) yüzüne karşı değil de, onun gıyabında içtenlikle Allah rızası için yapılan dualardır ki, bu dualar da red olunmaz. İşte Allah için kardeş olanların birbirlerinin gıyabında yapılan

samimi dualar ki, bu dualar diğerlerinden daha icabetlidir. Çünkü bu dualar diğerlerinden daha da geçerlidir.

Zira Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) de buna işaret ederek böyle bir kardeşin diğer bir kardeşine yaptığı dua geçerlidir buyuruyor.

Diğer bir Hadiste Cenab-ı Rasûlullah buyuruyor ki:

حديث آخر: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم :
اربعة دنانير دينار اعطيته مسكيناً ودينار انفقته في
رقبة ودينار انفقته في سبيل الله ودينار انفقته على
اهلك افضلها الذي انفقته على اهلك

Bir kimse dört dinar infak etmiş, bu dinardan birini bir miskine vermiştir. İkincisini de azad olunması için bir köleye vermiş, üçüncüsünü de kendi efradı iyalinin ihtiyacı için vermiş, bu yolda infak etmiştir. Bunların içinde en faziletlisi kendi efradı iyalinin ihtiyacı için vermiş olduğu dinardır. Zira kendi efradı iyalinin ihtiyacını gidermek, bu ihtiyacı temin etmek kişiye farz-ı ayn durumundadır. Kendi efradının ihtiyacı varken başkalarına veremez. Zira bu, bunların haklarını gasbetmektir, ve efradı iyaline zulm etmektir.

حدیث آخر: قال رسول الله صلی الله تعالی علیه وسلم : قال الله عز و جل : إني لأجدنی استحي من عبدی یرفع یدیه ثم اردهما قالت الملكة إهنا لیس لذلک بأهل . قال الله تعالی : لکنی اهل التقوی واهل المغفرة . اشهدکم إنی قد غفرت له

Bir diğer Hadisinde de Cenab-ı Rasûlullah şöyle buyuruyor: Yani Cenab-ı Rasûlullah, Allahü Zülcelâlin kullarına karşı ne kadar merhametli olduğunu müjdeliyor. "Allahü Zülcelâl buyuruyor ki, bana ellerini kaldırıp benden bir talepte bulunan kulumun duasını red etmekten haya ederim. Bu talebini red etmekten kendimden utanırım." buyuruyor. Allahü Zülcelâl böyle buyurunca bu buyruğun karşısında Melekler der ki:

-Ya Rabbi bu kulun öyle görüldüğü gibi değil, bu kulun buna ehil değil.

Allahü Zülcelâl da:

-Eğer bu kulum buna ehil değil ise de ben buna ehilim. Çünkü mağfiret etmek benim sıfatımdır, buyuruyor. Ve şahit olun, ben bu kulumu mağfiret ettim, o kulum buna ehil olmayabilir, ama bana mağfiret etmek yakışır, buyuruyor.

اللهم اصلح امة سيدنا محمد اللهم فرج عن امة
سيدنا محمد اللهم ارحم عن امة سيدنا محمد
يا ربنا هبى لنا من امرنا رشدا واجعل
معاونتك العظمتنا مددا ولا تكلنا الى تدبير
انفسنا فان عبادك الفقراء العاجزين عن اصلاح مافسدا
اللهم وفقنا لما فيه الخير والرضاء آمين يا معين
سبحان ربك رب العزة عما يصفون وسلام
على المرسلين والحمد لله رب العالمين
اللهم انا نستلك بك ان تصلى
على سيدنا ومولانا محمد و على
سائر الانبياء والمرسلين وعلى آلهم وصحبهم اجمعين
و ان تغفر لنا مامضى وتحفظنا فيمايقى آمين

اعوذ بالله من الشيطان الرجيم
بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين و به نستعين والصلاة والسلام على خيرخلقه
محمد و على اله و صحبه اجمعين
الحمد لله رب العالمين حمداً يوافى نعمه ويكافى مزيده .
اللهم ما انعمت علينا من نعمة او على
احد من خلقك فممنك وحدك لا شريك لك
فلك الحمد ولك الشكر على ذلك

اللهم انا نستلك بجلال الهوية ❀ و جمال الحضرة القدسية ❀ والانوار
 المحمدية ❀ والاسرار الاحمدية ❀ والخلافة القطبانية ❀ والمظاهر الصديقة
 ❀ والشموس العرفانية ❀ والاقمار الاء يمانية ❀ والنجوم العلمية ❀
 والاكوان العملية ❀ بمابطن في الأزل ❀ وبماظهر في الأبد من نبين ورسول
 وعالم وعامل وولى ووارث وجامع ❀ ان تجمع لنا خصائص القرب ونفحات
 الحب ❀ ورقائق العلم ❀ ودقائق الفهم ❀ ولطائف العرفان ❀ وحضرات
 الاحسان ❀ ومشاهدة الشهود ❀ والتصريف في الوجود بالسرالذى خضع له
 كل شئ ❀ وبالاسم الذى لا يضرمه شئ ❀ وبالذكر الذى طرد كل شيطان
 مارد ❀ وقمع كل باغ حاسد ❀ وقهر كل ظالم ❀ واعز كل متواضع عالم ❀
 وجذب كل محب صادق ❀ واصطفى كل خليل صادق ❀ الله الله تباركت
 ربنا وتعاليت عمايقول الظالمون ❀ والجاحدون علواً كبيراً ❀ يا حنان يا منان
 ❀ يعظيهم السلطان ❀ يا قديم الاحسان ❀ يا دائم النعم ❀ يا كثير الخير ❀
 يا باسط الرزق ❀ يا واسع العطاء ❀ يا دافع البلاء ❀ يا غافر الخطاء ❀
 يا حاضر الليس بغائب ❀ يا موجود عند الشدائد ❀ يا خفى اللطف ❀ يا لطيف
 الصنع ❀ يا جميل الستر ❀ يا عظيم الذكر ❀ يا حلیم لا يعجل ❀
 يا الله بك تحصنا وبعبدك ورسولك سيدنا ومولانا محمد صلوات الله تعالى عليه وسلم
 استجرنا اللهم انا نستلك يا رحمن يا رحيم بأسمائك العظام وملاتكتك الكرام
 ورسلك عليهم افضل الصلاة واتم السلام انت الخنا بلمحت اهل بدر وخطيم
 وتفتحنا بنفحاتهم بحقهم عليك يا رب سبحان ربك رب العزة عما يصفون
 وسلام على المرسلين والحمد لله رب العالمين تمت بعون الله الملك العلام

21. YÜZYILIN KİTABI ÇIKTI!

Günümüz Türkiyesinde milletimizin birlik ve beraberliğini sağlayacak, inanç ve itikadını düzelterek, Antalya/Kumluca İlçesinde yetişmiş MUHAMMED SİDDİK HEKİM (K.S.) Hocaefendinin kaleminden "FIRKA-İ NÂCIYE'NİN HÜKÜMLERİ" adlı eseri piyasaya çıktı.

Allah (CC) ve Rasulünü (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) seviyor ve inanıyorsanız "Sırat-ı Müstakim" yolu olan "FIRKA-İ NÂCIYE'NİN HÜKÜMLERİ"ni okuyunuz. İslâm dininin günümüze kadar bozulmadan nasıl geldiğini bu eserde bulacaksınız.

İslâmın garip görüldüğü, fırkaların çoğaldığı, katli kıtal'in arttığı, fitnelerin azdığı, Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) efendimize Töhmets edilip, normal bir beşer seviyesinde görüldüğü, herkesin dini, Kur'an-ı kendi akıl ve mantığına göre yorumladığı, mesnet ve senede itibar edilmediği bir devrede Allah (CC) bu dini yeniden ihya edecek insanı yaratır.

Yukarıda belirtilen konularda, günümüz insanının karşılaştığı itikadi bozukluk, sapık fırkalara, fitnelere karşı kurtuluş yolunu bu eserde sağlam mesned ve senedlerle bulacak, hayran kalacaksınız...

Fırka-i Naciye İlim, Kültür ve Araştırma Derneği
Kumluca - ANTALYA